Agatha Christie

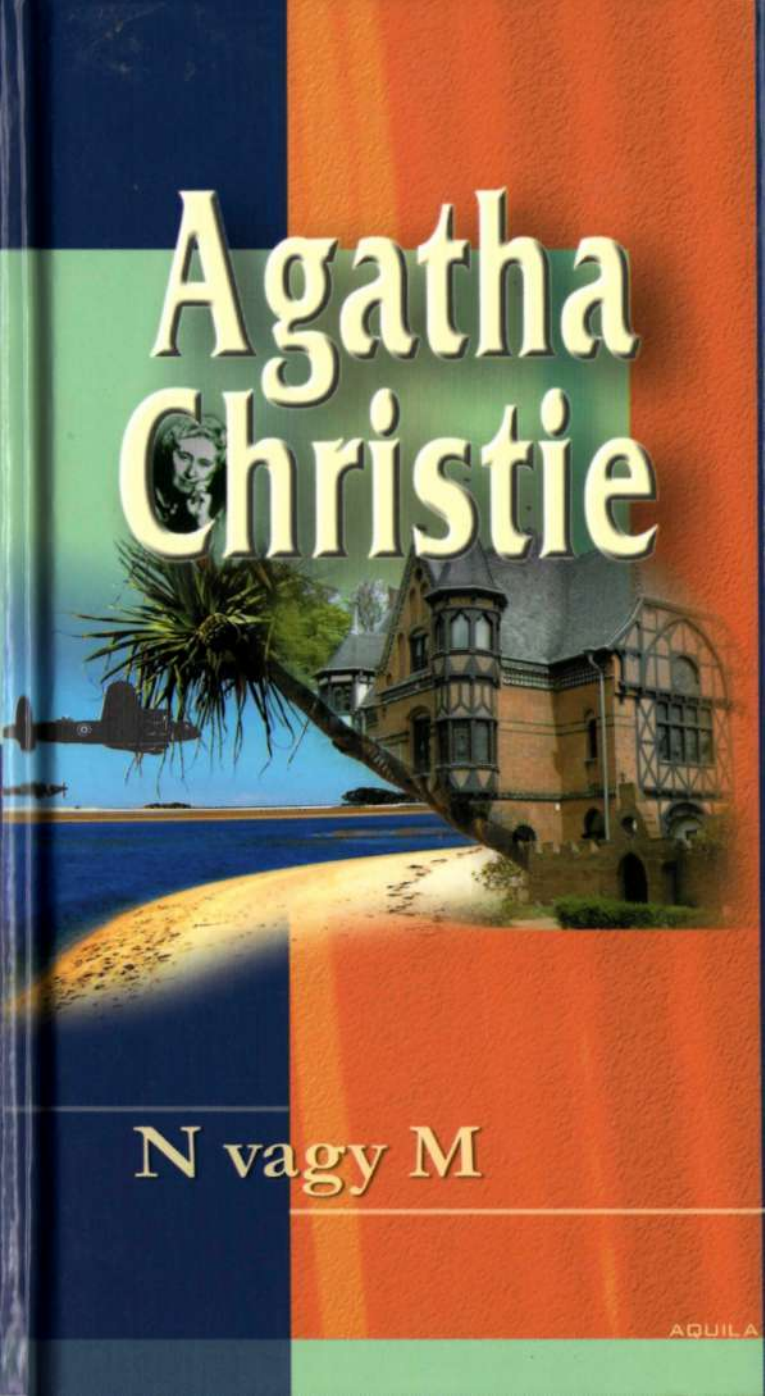

N vagy M

AQUILA

Agatha Christie

N vagy M

A mű eredeti címe:
Agatha Christie: *N or M*

© 1941 Agatha Christie Limited,
a Chorion company.
All rights reserved
Hungarian transiation © Göncz Árpád, 1975

Kiadja © AQUILA Könyvkiadó
Felelős vezető: Kiss Ernő ügyvezető
Felelős kiadó: Labancz László ügyvezető
Felelős szerkesztő: Pintyéné Krucsó Mária

Borítóterv: R. Szabó István
Borító © AQUILA

ISBN 978 963 679 562 7

Első fejezet

1

Tommy Beresford az előszobában levetette a kabátját. Gondosan akasztotta fel, nem sajnálta rá az időt. A kalapját pedánsan mellé akasztotta.

Aztán kihúzta magát, arcán elszánt mosoly jelent meg, s bement a nappaliba, ahol a felesége ült, s khakiszínű gyapjúfonalból füles sapkát kötött.

1940 tavasza volt. Mrs. Beresford hirtelen a férjére pillantott, majd villámsebesen kötött tovább. Csak egy-két perc múlva kérdezte meg:

- Van valami újság az esti lapban?

Tommy azt mondta:

- Nyakunkon a villámháború, hurrá! Franciaországban ugyancsak ronda a helyzet.

- Hát, manapság épp elég nyomasztó az élet - mondta Tuppence.

Egy darabig hallgattak, aztán Tommy törte meg a csöndet:

- Miért nem kérdezed meg kereken? Ne légy olyan átkozottul tapintatos.

- Tudom - ismerte be Tuppence -, nincs boszszantóbb, mint a szándékos tapintat. De azon is bosszankodsz, ha kérdezlek. És végül is nincs mit kérdeznem. Az orrodra van írva.

- Hogyhogy? Talán én vagyok Savanyú Vendel?

- Nem, drágám - mondta Tuppence. - De olyan fancsali mosoly ül az ábrázatodon, hogy a szívem szakad meg.

Tommy mosolyogva kérdezte:

- Mi a csuda! Olyan fancsali a képem?

- Még annál is fancsalibb! Szóval ki vele! Semmi?

- Semmi. Nem kellek nekik semmire. Én mondom neked, Tuppence, disznóság, hogy egy negyvenhat éves férfival el akarják hitetni, hogy már reszkető kezű aggastyán. A Hadsereg, a Haditengerészet, a Légierő, a Külügy egytől egyig mind azt mondja: öreg vagyok. Majd máskor, talán.

- Nos, pontosan így vagyok én is - mondta Tuppence. - Ilyen korú ápolónőre már nincs szükség, nem, köszönjük. Más munkára sem. Inkább csitrit akarnak, aki még soha sebet nem látott, kötszert nem sterilizált, mint én, aki 1915-től 1918-ig dolgoztam a harctéren, voltam műtősnő, vezettem teherautót, sőt egy tábornok kocsiját is. És merem állítani, jól csináltam ezt is, azt is, amazt is. Most pedig mi vagyok? Egy szegény, tolakodó, unalmas, középkorú nőszemély, aki nem hajlandó nyugton megülni odahaza, és kötögetni, ahogy illenék.

Tommy mogorván megjegyezte:

- Pokoli egy háború ez.

A háború önmagában is elég baj - mondta Tuppence -, de ha nem engedik, hogy az ember hasznossá tegye magát, az már mindennek a teteje.

Tommy vigasztalásul leszögezte:

- Akárhogy is, de legalább Deborah-nak van munkája.

Mire Deborah édesanyja azt felelte:

- Ó, vele semmi baj. És remélem, érti is a dolgát. De akkor is azt mondom, Tommy, én is megállnám úgy a helyem, mint ő.

Tommy arca széles mosolyra húzódott.

- Neki valószínűleg más a véleménye.

- Néha nagyon nehéz ezekkel a lányokkal. Különösen, ha erőnek erejével olyan kedvesek az emberhez.

Tommy dünnyögött:

- Hát, ahogy ez a taknyos Derek rám hagyja a dolgokat, azt igazán nehéz elviselni. Mikor a szeméből látom, hogy azt gondolja magában: „Jó, jó, te szegény öreg!!!"

- Azt meg kell adni - mondta Tuppence -, a gyerekeink igazán bűbájosak, de néha ugyancsak kihozzák az embert a sodrából.

De azért Derek és Deborah említésére mindjárt ellágyult a tekintete.

- Azt hiszem - mondta elgondolkozva Tommy -, mindenkinek nehéz tudomásul vennie, hogy már benne van a korban, hogy eljárt fölötte az idő.

Tuppence dühösen fölhorkant, megrázta fényes fekete haját, s a khakiszínű gomolyag legurult az öléből.

- Hogy eljárt fölöttünk az idő? Képesek lennének bebeszélni az embernek! Néha már magam is azt hiszem, hogy egész életünkben semmi hasznosat nem csináltunk.

- Valahogy így néz ki - mondta Tommy.

- Lehet. De annak idején azért mégiscsak úgy éreztük, hogy csináltunk valamit. Most meg már néha úgy érzem, hogy igaz se volt. Hát igaz lett volna, Tommy? Igaz lett volna, hogy téged kupán vágtak és elraboltak a német ügynökök? Meg hogy egyszer becserkésztünk egy veszélyes gonosztevőt, és el is kaptuk? Hogy megmentettünk egy lányt, és

fontos titkos iratok birtokába jutottunk, és a hálás haza köszönetet mondott érte? Nekünk? Neked meg nekem! A lenézett, a fölösleges Mr. és Mrs. Beresfordnak.

- Ne izgasd fel magad, kedvesem! Ez nem változtat a dolgokon.

- Akkor is - mondta Tuppence, és csak úgy nyelte a könnyét. - Csalódtam Mr. Carterban.

- Igazán nagyon kedvesen írt.

- De tenni nem tett semmit... Még csak nem is biztat semmivel.

- Hát... ő is félre van állítva. Akárcsak mi. Megvénült. Skóciában él, és horgászik.

Tuppence sóvárogva jegyezte meg:

- Igazán adhatnának nekünk valami munkát a hírszerzésnél.

- Lehet, hogy nem tudnánk ellátni - mondta Tommy. - Lehet, hogy ma már nem bírnánk idegekkel.

- Azért kíváncsi lennék - mondta Tuppence. - Én egyáltalán nem érezném magam alkalmatlannak. De talán igazad van, könnyen lehet, hogy ha az ember odakerül...

Felsóhajtott, és így folytatta:

- Bárcsak találnánk valami munkát! Rohadt dolog, ha az ember ennyire ráér gondolkodni.

A szeme egy pillanatra megállapodott egy fiatal, repülő-egyenruhás férfi fényképén, akinek a mosolya nagyon hasonlított Tommyéra.

- Egy férfinak még rosszabb - jegyezte meg Tommy. - A nők végül is kötögethetnek... Csomagokat küldözgethetnek, segíthetnek a kantinban.

Tuppence erre így szólt:

- Arra ráérek húsz év múlva is. De most még nem vagyok annyira öreg, hogy beérjem ennyivel. Fiatal már éppenséggel nem vagyok, de nem vagyok még öreg sem.

Megszólalt a csengő. Tuppence fölállt. Kicsi lakásuk volt egy garzonházban.

Kinyitotta az ajtót; egy széles vállú, nagy bajuszú, vidám, pirospozsgás férfi állt a küszöbön.

Az idegen egy gyors pillantással fölmérte Tuppence-et, és kellemes hangon azt kérdezte:

- Ön Mrs. Beresford?

- Az vagyok.

- Az én nevem Grant. Lord Easthamptonék barátja vagyok. Ő ajánlotta, hogy keressem fel önöket.

- Ó, nagyon kedves, fáradjon beljebb - mondta Tuppence, és bevezette a nappaliba.

- A férjem; ez az úr... ő...

- Grant...

- Grant kapitány.

- Csak Mr.

- Mr. Grant. Mr. Car... vagyis Lord Easthampton barátja.

A Mr. Carter a Hírszerzés egykori főnökének, régi barátjuknak a fedőneve volt, és ez sokkal könyebben jött a szájára, mint a Lord Easthampton.

Vidáman beszélgettek egy darabig. Grant fesztelen modorú, kellemes ember volt.

Tuppence egyszer csak kiment. Néhány perc múlva jött vissza, poharakkal és sherryvel.

Megint eltelt néhány perc, aztán Grant rövid hallgatás után Tommyhoz fordult:

- Igaz, hogy munkát keres, Beresford?

Lelkes fény gyulladt Tommy szemében.

- De mennyire! Csak nem azt akarja mondani...

Grant elnevette magát, és a fejét csóválta:

- Nem, nem olyasmiről van szó. Az a fiatalokra, a ténylegesekre vár... meg akik már évek óta azon a területen dolgoznak. Amit én ajánlhatok, az sajnos elég unalmas. Hivatali munka. Aktagyártás. Aztán az aktákat szépen át kell kötni piros zsinórral, és le kell rakni. Meg más ilyesmi.

Tommynak megnyúlt a képe.

- Ó, értem!

Grant bátorítóan hozzátette:

- No persze, ez is több a semminél. Mindenesetre jöjjön be hozzám a hivatalba valamelyik nap. Közellátási Minisztérium. Huszonkettes szoba. Majd kerítünk magának valamit.

Megszólalt a telefon. Tuppence fölvette a kagylót.

- Igen... *hogy?* - Izgatott hang kárált a vonal túlsó végén. Tuppence arcának kifejezése egyszeriben megváltozott. - Hogy mikor?... Jaj, drágám, hát persze... most rögtön megyek...

Letette a kagylót, és odaszólt Tommynak:

- Maureen.

- Gondoltam. Ráismertem a hangjára.

Tuppence izgatottan mentegetőzött:

- Igazán ne haragudjon, Mr. Grant, de most rögtön át kell mennem a barátnőmhöz. Elesett, és megrándította a bokáját, és nincs otthon senki, csak a kislánya, kénytelen vagyok hát átmenni hozzá, hogy utánanézzek a dolgoknak, és ke-

ressek valakit, aki majd ellátja. Ugye, nem haragszik?

- Már hogy haragudnék, Mrs. Beresford, igazán megértem...

Tuppence rámosolygott, felkapta a díványról a kabátját, és kiviharzott. Csak úgy csattant utána az ajtó.

Tommy töltött még egy pohár sherryt a vendégének.

- Ne menjen még - mondta.

- Köszönöm - mondta Grant, és elvette a poharat. Némán kortyolgatta az italt. Aztán megszólalt: - Tudja, még jó is, hogy elhívták a feleségét. Ezzel is időt nyerünk.

- Nem értem - mondta Tommy, és a szeme kerekre tágult.

Grant alaposan megrágott minden szót.

- Tudja, Beresford, felhatalmazást kaptam, hogy ha meglátogat a minisztériumban, javaslatot tegyek magának valamire.

Lassan visszatért a szín Tommy szeplős arcába.

- Csak nem... - dünnyögte.

Grant bólintott.

- Easthampton ajánlotta magát. Azt mondta, maga erre a munkára született.

Tommy mélyet sóhajtott.

- Lássuk a medvét - mondta.

- Persze szigorúan bizalmas.

Tommy bólintott.

- Még a feleségének sem szabad tudnia róla. Érti?

- Hogyne... ha maga mondja. Csak hát mi azelőtt együtt dolgoztunk.

- Tudom. De az ajánlatom csak magának szól.

- Értem. Rendben van.

- A látszat kedvéért, mint mondtam, valami hivatali beosztást kap a minisztérium egyik Skóciában működő kirendeltségén. Zárt területen, ahová a feleségét nem viheti magával. Valójában azonban egészen másutt lesz.

Tommy szótlanul várta a folytatást.

Grant folytatta:

- Olvasott az újságokban az Ötödik Hadoszlopról? Bizonyára tudja legalább körülbelül, hogy kiket neveznek így.

- A belső ellenséget - dünnyögte Tommy.

- Pontosan. Ez a háború, Beresford, optimista hangulatban kezdődött. No nem volt *mindenki* optimista, mi ugyanis tökéletesen tisztában voltunk vele, hogy kivel állunk szemben, jól ismertük az ellenség erejét, légierejét, halálos elszántságát, s tudtuk, milyen olajozottan működik a hadigépezete. A nép egésze azonban bizakodott. Azokra a jószívű, zavaros fejű, demokratikus gondolkodású palikra gondolok, akik azt hiszik, amit hinni szeretnének: hogy Németország az összeomlás, a forradalom küszöbén áll, hogy a fegyverei pléhből vannak, s hogy a katonái úgy ki vannak éhezve, hogy amint menetelni kezdenek, összeesnek, meg sok más efféle marhaságot. Ezek vágyálmok, ahogy mondani szokás.

Aztán kiderült, hogy másról van itt szó. Roszszul kezdődött, és még rosszabbul folytatódott a dolog. A katonákkal semmi baj - sem a csatahajókon, sem a repülőgépeken, sem a lövészár-

kokban. De a vezetés rossznak bizonyult, felkészületlennek - s ez talán a jellemünkből következik. Mi nem akarunk háborút, nem is számoltunk komolyan a lehetőségével, nem készültünk fel rá megfelelően.

De a nehezén már túl vagyunk. A hibákat helyrehoztuk, megfelelő embereket állítottunk a megfelelő helyre. Kezdjük már úgy irányítani a háborút, ahogy kell - és meg is nyerhetjük, de csak ha nem veszítjük el mindjárt az elején. És a vereség veszélye nem kívülről fenyeget - nem a félelmetes német bombáktól kell tartanunk, s nem is a semlegesek lerohanásától, akiknek a földje újabb támaszpontot szolgáltat ellenünk-, nem kívülről fenyeget a veszély. A helyzetünk Trójáéra hasonlít - itt a faló a falon belül! Ha úgy tetszik, nevezzük Ötödik Hadoszlopnak. Itt működik közöttünk. Férfiak és nők, egyik-másik magas beosztásban, a többi szürke, hétköznapi ember, de a szíve mélyén mind a nácik céljában hisz, a náci eszmét vallja, és alig várja, hogy a mi demokratikus intézményeink ráérős és laza liberalizmusát a szigorú fegyelem váltsa fel.

Grand előrehajolt. Ugyanazon a kellemes, egykedvű hangon folytatta.

- *Csak azt nem tudjuk, hogy kik ezek.*

Tommy a szavába vágott:

- De hiszen...

Grant kicsit ingerülten szögezte le:

- Persze, a kis halakat könnyű kifogni. De ott a lobbi. Tudunk róluk. Tudjuk, hogy legalább kettő közülük magas beosztást tölt be az Admiralitásnál, hogy az egyikük valószínűleg G. tábornok vezérkará-

nak a tagja, három pedig, vagy még több, a Légierőnél működik, ahogy a Hírszerzésbe is beépült vagy kettő, és ezek meg tudják kaparintani a kormány titkos anyagát. Ezt a megtörtént események bizonyítják. Az ellenség értesüléseket szerez, méghozzá a legmagasabb helyről származó értesüléseket.

Tommy kellemes arcán tanácstalan kifejezés jelent meg:

- De hát mit tehetek én? Hiszen egyet sem ismerek ezek közül.

Grant bólintott.

- Így van. Egyiküket sem ismeri... Csakhogy *azok sem ismerik magát!*

Várt, míg Tommy ezt megemészti, aztán folytatta.

- Ezek az emberek, ezek a magas beosztásban lévő emberek a magunkfajtákat majdnem mind ismerik. Nemigen marad előttük titokban semmi. Én már teljesen kifogytam az ötletekből. Felkerestem hát Easthamptont. Ő már nem vesz részt a dolgokban, beteg ember, de senkit nem ismerek, akinek úgy vágna az esze, mint az övé. Ő gondolt magára. Több mint húsz éve annak, hogy maga a Hírszerzésnek dolgozott. Senki nem hozza velünk összefüggésbe a nevét. Az arcát sem ismerik. Nos... elvállalja?

Tommynak fülig szaladt a szája, olyan lelkesen mosolygott.

- Hogy elvállalom-e? Meghiszem azt! Bár egyelőre el sem tudom képzelni, hogy vehetnék hasznomat. Én csak egy nyavalyás műkedvelő vagyok.

- De kedves Beresfordom, nekünk éppen műkedvelőre van szükségünk. A profi itt eleve hát-

rányban van. Maga a legjobb emberünk helyébe lép, akivel valaha is dolgoztunk.

Tommy kérdő tekintettel nézett rá. Grant bólintott.

- Bizony. A St. Bridget Kórházban halt meg kedden. Elütötte egy teherautó, alig néhány órával élte túl a balesetet. Ami tulajdonképpen nem is volt baleset.

- Értem - mondta halkan Tommy.

Grant csöndesen folytatta:

- És éppen ezért okunk van azt hinni, hogy Farquhar nyomon volt... hogy végre ráharapott valamire. Mivel a halála nem volt véletlen.

Tommy megint kérdő tekintettel nézett rá.

- Sajnos szinte semmit nem tudunk arról, hogy mit fedezett föl - folytatta Grant. - Módszeresen göngyölítette fel egyik szálat a másik után. De a legtöbb nem vezetett sehova.

Grant szünetet tartott, aztán megint folytatta.

- Csak néhány perccel a halála előtt tért magához. Mondani próbált valamit. Nagy nehezen ennyit mondott: *N vagy M - Song Susie.*

- Hát - jegyezte meg Tommy -, ebből nem lehet valami sokat megtudni.

Grant elmosolyodott.

- Valamivel azért többet, mint hinné. Az N vagy M ugyanis fedőnév, amit már régebbről ismerünk. Két német ügynökről van szó, fontos és jó szakember mind a kettő. A tevékenységükkel más más országokban is találkoztunk, és tudunk róluk egyet-mást. Az a dolguk, hogy külföldön megszervezzék az Ötödik Hadoszlopot, s összekötőként működjenek az adott ország és Német-

ország között. N-ről tudjuk, hogy férfi, M pedig nő. És azt is tudjuk, hogy Hitler legtöbbre becsült ügynökei, s hogy egy rejtjeles üzenetben, amelyet a háború elején sikerült megfejtenünk, előfordult a következő mondat: *Angliába N-t vagy M-et javasoljuk. Teljes felhatalmazással...*

- Értem. És Farquhar...

- Ahogy én látom, Farquhar nyilván nyomára akadt valamelyiküknek. Hogy *melyiküknek,* azt sajnos nem tudjuk. A *Song Susie* nagyon rejtélyesen hangzik... de Farquharnak nem volt valami jó a francia kiejtése. És a zsebében egy Leahamptonba szóló menettérti jegyet találtunk. Ez sokat elárul. Leahampton a déli parton van, afféle miniatűr Bournemouth vagy Torquay. Sok kis szálloda és penzió. És ezek közül az egyiknek Sans Souci a neve...

Tommy megszólalt.

- *Song Susie... Sans Souci...*

- Érti? - kérdezte Grant.

- Az tehát az elképzelés - mondta Tommy -, hogy menjek oda, és... hm... szaglásszak egy kicsit körül.

- Pontosan.

Tommy megint elmosolyodott.

- Nem homályos egy kicsit ez a dolog? - kérdezte. - Hiszen azt sem tudom, kit keresek.

- Én sem. Nem tudnám megmondani. Ezt magának kell kiderítenie.

Tommy felsóhajtott. Kihúzta magát.

- Éppenséggel megpróbálhatom. De igazán nem vagyok valami nagy koponya.

- Úgy hallom, annak idején megállta a helyét.

- A, csak szerencsém volt - vágta rá Tommy.
- Éppen a szerencsére van szükségünk.

Tommy néhány pillanatig töprengett, aztán megszólalt:

- És ez a Sans Souci?...

Grant vállat vont.

- Lehet, hogy vakvágány. Lehet, hogy Farquhar a dalra gondolt: *Kicsi Susie kötöget a katonáknak*. .. Találgatás az egész.
- És Leahampton?
- Pontosan olyan, mint más efféle helyek. Van belőlük egész sor. Öreg hölgyek, öreg ezredesek, makulátlan erkölcsű aggszüzek, különféle kétes meg gyanús palik, egy-két külföldi. Afféle vegyes felvágott.
- És ezek közt lenne N vagy M?
- Nem feltétlenül. Lehet, hogy csak valaki, aki kapcsolatban áll velük. De ugyanúgy lehet maga N vagy M is. Nem feltűnő' hely, egyszerű penzió egy tengerparti fürdőhelyen.
- Arról sincs elképzelése, hogy férfit vagy nőt kell keresnem?

Grant a fejét rázta.

- Hát jó - mondta Tommy - Éppenséggel megpróbálhatom.
- Sok szerencsét a próbálkozáshoz, Beresford. Akkor hát térjünk a részletekre...

2

Fél óra múlva, mikor Tuppence lihegve és a kíváncsiságtól égve berontott, Tommy már egyedül

volt, bizonytalan arckifejezéssel üldögélt, és fütyörészett.

- *Nos?* - kérdezte Tuppence, mérhetetlenül sok érzést sűrítve a szóba.

- Hát - mondta Tommy meglehetősen bizonytalanul -, munkát kaptam, vagy valami olyasfélét.

- Mifélét?

Tommy a helyzethez illően grimaszt vágott.

- Irodai munkát a legsötétebb Skóciában. Titkolózás meg minden, de nem látszik túlságosan izgalmasnak.

- Mind a ketten kaptunk?

- Attól tartok, hogy csak én.

- Ó, hogy a fene vinné el! Hát hogy lehetett ilyen aljas a mi Carter barátunk?

- Úgy látszik, az ilyesféle munkakörökben különválasztják a nemeket. Különben elkalandoznának az ember gondolatai.

- Rejtjelezés? Vagy rejtjelfejtés? Olyan, mint Deborah munkája? Vigyázz, Tommy, az ember könnyen bezsong az ilyesmitől; nem tud aludni, egész éjjel csak járkál, nagyokat nyög, és egyre azt ismételgeti, hogy 978345286, vagy más valami ilyesmit. S a végén idegösszeomlást kap, és a diliházba kerül.

- Én ugyan nem kerülök oda.

Tuppence komoran megjegyezte:

- Én azt hiszem, hogy előbb-utóbb te is odakerülsz. De veled mehetek, ugye... ha már munkám nincs, legalább mint feleség? Tudod, hogy este ott legyen a papucsod a kandalló előtt, és meleg vacsora várjon.

Tommy láthatólag feszengett.

- Sajnálom, öreglány. *Igazán* sajnálom. Igazán nem szívesen hagylak itt.

- De úgy érzed, hogy mégis muszáj itthon hagynod - folytatta a mondatot Tuppence.

- Végül is - mondta minden meggyőződés nélkül Tommy - neked itt van a kötés...

- Kötés? - horkant fel Tuppence. - Még hogy a kötés!

Fogta a füles sapkát, és a földhöz vágta.

- Utálom a khakiszínű fonalat - mondta - és a tengerészkék fonalat meg a pilótaszürke fonalat! Szeretnék már valami *bíborvöröset* kötni.

- Ez nagyon katonásan hangzik - mondta Tommy. - És mennyire illenék a villámháborúhoz.

Határozottan boldogtalannak érezte magát. Tuppence azonban spártai jellem volt, tartotta magát, kijelentette, hogy a munkát igenis el kellett fogadnia, s hogy őrá *igazán* nem kell Tommynak tekintettel lennie. S hozzátette: úgy hallja, keresnek valakit, aki hajlandó felsúrolni a körzeti elsősegélynyújtó állomás helyiségeit. Lehet, hogy erre még alkalmasnak találják.

Tommy három nap múlva indult el Aberdeenbe. Tuppence kikísérte az állomásra. Fényes volt a szeme, pislogott egyet-kettőt, de egyébként elszánl;m igyekezett vidámnak látszani.

Tommy csak akkor érzett gombócot a torkában, mikor a vonat kigördült az állomásról, s látta az elveszett kis alakot, amint kifelé ballag a peronon. I láború ide vagy oda, úgy érezte, hogy cserbenhagyta a feleségét.

Csak nagy keservesen tudta összeszedni magát. A parancs, az parancs.

Minden baj nélkül megérkezett Skóciába, s másnap vonatra szállt Manchester felé. Harmadnap begördült vele a vonat Leahamptonba. Megszállt a legnagyobb szállodában, s másnap végigjárta a kisebb szállodákat meg a penziókat, s érdeklődött, mennyiért bérelhetne szobát huzamosabb időre.

A Sans Souci vörös téglás, viktoriánus stílusban épült villa volt a domboldalon, s emeleti ablakaiból szép kilátás nyílt a tengerre. A hallja egy kicsit por- és konyhaszagú volt, s a szőnyege vásott, de a végiglátogatott hasonló intézmények egyikmásikával igazán fölvehette a versenyt. A Sans Souci irodája rendetlen kis szoba volt, papírokkal teleszórt jókora íróasztallal - itt kereste fel Tommy a tulajdonosnőt, Mrs. Perennát.

Mrs. Perenna meglehetősen lompos, középkorú nőszemély volt, sűrű, fekete haja ádázul göndörödött, arcán némi festék, határozottan mosolygó szájából ki-kivillant feltűnően fehér fogsora.

Tommy szóba hozta idős nagynénjét, Miss Meadowest, aki a Sans Souciban szállt meg vagy két évvel azelőtt. Mrs. Perenna nagyon jól emlékezett Miss Meadowesra-kedves idős hölgy volt!... Egyébként nem is olyan idős... igen tevékeny, jó humorú teremtés.

Tommy óvatosan ráhagyta. Tudta, hogy valóban létezik egy bizonyos Miss Meadowes... az Osztály ilyesmire nagy gondot fordít.

És hogy van a drága Miss Meadowes?

Tommy szomorúan közölte, hogy Miss Meadowes nincs többé, mire Mrs. Perenna együttér-

zése jeléül összecsattantotta a műfogsorát, az alkalomhoz illő hangokat hallatott, és kellőképpen gyászos arcot vágott.

Aztán újra megeredt belőle a szó. Igen, azt hiszi, hogy éppen oda tudja adni azt a szobát, amit szegény drága Miss Meadowes annyira szeretett. Onnét gyönyörű a kilátás a tengerre. Igen, Mr. Meadowesnak nagyon igaza van, hogy kikívánkozott Londonból. Nyomasztó hely az manapság, legalábbis úgy mondják, ez után a csúf influenzajárvány után meg...

Miközben egyre csak dűlt belőle a szó, Mrs. Perenna fölvezette Tommyt az emeletre, és megmutatott neki néhány szobát. Mellesleg megemlítette, hogy mennyi a heti lakbér. Tommy csalódott képet vágott. Mrs. Perenna bizonygatta, hogy mindennek kétségbeejtően fölment az ára, Tommy meg, hogy neki viszont csökkent a jövedelme, s hogy borzasztó a sok adó meg minden...

Mrs. Perenna fölsóhajtott:

- Ez a szörnyű háború!...

Tommy helyeselt, s kijelentette, hogy szerinte ezt a Hitler nevű fickót föl kéne kötni. Hiszen ez őrült, tisztára őrült.

Mrs. Perenna egyetértett vele, majd kifejtette, hogy ami sok, az sok, hogy ilyen jegyrendszer mellett, mikor a hentesnél alig lehet húst kapni, főleg olyat nem, amilyen éppen kellene, mikor a borjúvese és a máj teljesen eltűnt, nagyon nehéz háztartást vezetni. Minthogy azonban Mr. Meadowes a drága Miss Meadowes rokona, neki fél guineavei olcsóbban számítja.

Tommy azután visszavonulót fújt, mondván, hogy majd még meggondolja a dolgot, Mrs.

Perenna pedig kikísérte a kapuig, s közben egyfolytában áradt belőle a szó, és olyan pajzán kacérságról tett tanúságot, hogy Tommy komolyan megrémült. Mrs. Perenna, ezt kénytelen volt elismerni, nagyon csinos a maga módján. Rajtakapta magát, hogy azon töri a fejét, vajon milyen nemzetiségű lehet. Biztos, hogy nem száz százalékig angol. A név spanyol vagy portugál, de az valószínűleg a férje neve, a hölgy származásáról nem mond sokat. Talán ír, gondolta, de nem beszél ír tájszólással. De ez legalább megmagyarázná, hogy miért ilyen temperamentumos és bőbeszédű.

Végül mégis megállapodtak, hogy Mr. Meadowes másnap beköltözik.

Hat órára időzítette az érkezését. Mrs. Perenna elébe ment, hogy üdvözölje, a poggyászára vonatkozólag egész sor utasítást adott a némileg ütődött szolgálólánynak - aki tátott szájjal, meredt szemmel bámulta Tommyt -, majd bekísérte új vendégét az úgynevezett társalgóba.

- Mindig bemutatom az új vendégeinket - mondta Mrs. Perenna, s elszánt mosollyal állta öt ember gyanakvó pillantását. - Újonnan érkezett vendégünk, Mr. Meadowes... Mrs. O'Rourke. - Egy cipőgombszemű, bajszos, nőnemű koloszszus villantott Tommyra egy mosolyt.

- Bletchley őrnagy. - Az őrnagy tekintetével fölmérte Tommyt, majd mereven biccentett.

- Mr. Von Deinim. - Egy fiatal, merev tartású, szőke és kék szemű férfi állt fel és hajolt meg.

- Miss Minton. - Csupa gyöngy idősebb hölgy mosolygott rá a khakiszínű kötése fölött.

- És Mrs. Blenkensop. - Újabb kötőtűk. Egy füles sapka kötögetésében elmerült, borzas fekete lej emelkedett fel.

Tommynak elállt a lélegzete; forogni kezdett vele a szoba.

Mrs. Blenkensop! Tuppence! Micsoda képtelenség... ez hihetetlen... Tuppence, amint nyugodtan kötöget a Sans Souci társalgójában!

Találkozott a pillantásuk - Tuppence egy udvariasan közömbös idegen tekintetével nézett fel rá.

Atyaúristen!

Tuppence!

Második fejezet

Tommy később sem értette, hogyan tudta átvészelni ezt az estét. Nem merte szabadjára ereszteni a tekintetét, nehogy túl gyakran Mrs. Blenkensop irányába tévedjen. Vacsorához beállított a Sans Souci három további lakója is, egy középkorú házaspár: Mr. és Mrs. Cayley - s egy fiatal anya, Mrs. Sprot, aki Londonból jött a kislányával, s láthatólag nagyon unta a leahamptoni kényszertartózkodást. Tommy mellé került az asztalnál, s időnként rászegezte fakó pöszméteszemét, s enyhe orrhangon megkérdezte: - Igazán nem gondolja, hogy odafönn már elmúlt a veszély? Hiszen mindenki hazamegy, nem?

De még mielőtt Tommy válaszolhatott volna erre az együgyű kérdésre, másik asztalszomszédja, a felgyöngyözött hölgy közbevágott. - Én azt mondom, hogy így, gyerekkel semmit sem szabad kockáztatni. Az a drága kis Betty mindennél fontosabb. Sose bocsátaná meg magának, ha valami baja esnék. Tudja, Hitler azt mondta: Angliának nyakán a villámháború... és azt hiszem, számíthatunk valami egészen új harci gázra.

Bletchley őrnagy gorombán belefojtotta a szót.

- Megint ez a sok marhaság a gázról. Nem érnek ezek rá a gázzal vacakolni. Robbanóbomba és gyújtóbomba. Mint Spanyolországban.

Az egész társaság kéjesen beszállt a vitába. Tuppence magas és csacska hangon csipogta:

- A fiam, Douglas, azt mondja...

Mi a fene, Douglas... - gondolta Tommy. - Csak tudnám, miért éppen Douglas?

A több, de egyaránt sovány és egyaránt ízetlen fogásból álló igényes vacsora után valamenynyien átszállingóztak a társalgóba. Előkerültek a kötések, s Tommy kénytelen volt végighallgatni Bletchley őrnagy hosszú és végtelenül unalmas beszámolóját az északnyugati fronton átélt kalandjairól.

A szőke, világoskék szemű fiatalember kiment, s az ajtóban kurtán meghajolt.

Bletchley őrnagy félbeszakította elbeszélését, és oldalba bökte Tommyt.

- Ez, aki most kiment, ez menekült. A háború előtt egy hónappal lógott meg Németországból.

- Német?

- Az. De még csak nem is zsidó. Az apja bajba keveredett, mert kritizálta a náci rendszert. A két bátyja koncentrációs táborban van odaát. De ő még jókor meglépett.

E pillanatban Mr. Cayley csapott le Tommyra, s kezdett véget nem érő előadásba az egészségi állapotáról. És annyira belemerült ebbe a témába, hogy már késő este volt, mire Tommy megszabadult tőle.

Másnap reggel Tommy korán kelt, s kisétált a partra. Végigment a mólón, s már éppen visszafelé tartott, amikor megpillantott egy ismerős alakot, aki szembejött vele. Tommy megemelte a kalapját.

- Jó reggelt - köszönt nyájasan. - Öööö... Mrs. Blenkensop, nemde?

Közel s távol senki. Tuppence fogadta a köszönését:

- Önnek egyszerűen dr. Livingstone.

- Hogy az ördögbe kerülsz ide, Tuppence? - suttogta Tommy. - Ez csoda... ez valóságos csoda.

- Semmi csoda... csak egy kis gógyi.

- Persze a te gógyid, igaz?

- De még mennyire! Nem is azé a nagyképű Mr. Granté. Remélem, ebből okulni fog.

- Az biztos - mondta Tommy. - Ki vele, Tuppence, mondd el gyorsan, hogy csináltad ezt. Már megesz a kíváncsiság.

- Pedig nagyon egyszerű. Amint Grant kimondta Mr. Carter nevét, mindjárt sejtettem, mire akar kilyukadni. Tudtam, hogy szó sincs valami vacak irodai munkáról. De azt is kivettem a szavaiból, hogy engem esze ágában sincs beavatni a dologba. Gondoltam, no majd túljárok én az eszén. Kimentem sherryért, és közben leszaladtam Brownékhoz, és fölhívtam Maureent. Megkértem, hogy hívjon fel, és azt is megmondtam, hogy mit mondjon. Igazán jól játszotta a szerepét... olyan szépen kárált a telefonba... az egész szobában hallani lehetett, mit mond. Akkor jöttem én, megjátszottam, hogy bosszant a dolog, aztán a segíteni kész aggódó barátnőt, s feldúltan elrohantam. Jól becsaptam az előszobaajtót, csak éppen nem mentem ki rajta, hanem a fürdőszobába osontam, és kinyitottam az átjáróajtót, amit eltakar a fiókos szekrény.

- És mindent hallottál?

- Az utolsó szóig - mondta Tuppence önelégülten.

Tommy szemrehányó tekintetet vetett rá.

- S egy szóval el nem árultad.

- Hát persze hogy nem. Móresre akartalak tanítani; téged meg a Mr. Grantodat.

- Hát, ha nem is éppen az én Mr. Grantom, de sikerült móresre tanítanod.

- Mr. Carter nem bánt volna velem ilyen undokul - mondta Tuppence. - Nem hinném, hogy a Hírszerzés érne annyit manapság, mint a mi időnkben.

Tommy komolyan megjegyezte.

- De most, hogy mi itt vagyunk, megint visszanyeri majd régi fényét. És hogy jutott eszedbe ez a Blenkensop név?

- Miért kérded?

- Olyan fura, hogy éppen ezt választottad.

- Ez jutott először eszembe, és a fehérneműim szempontjából is megfelelő.

- Ezt meg hogy érted?

- Úgy, hogy B-vel kezdődik, te kuka. B, mint Beresford. B, mint Blenkensop. P. B. - Patrícia Blenkensop, Prudence Beresford. És te miért választottad a Meadowest? Ostoba név.

- Először is - mondta Tommy -, az én alsónadrágjaimon nincs monogram. Másodszor pedig nem én választottam. Azt mondták, Meadowes a nevem. Mr. Meadowes tisztes múltú úriember. A múltját betéve tudom.

- Szép - mondta Tuppence. - És mi vagy? Nős? Legényember?

- Özvegy -jelentette ki méltóságteljesen Tommy. - A feleségem tíz éve hunyt el Szingapúrban.

- Miért épp Szingapúrban?

- Valahol csak meg kell halnia az embernek. Mi bajod Szingapúrral?

- Ó, semmi. Ott nyilván remekül meg lehet halni. Én is özvegy vagyok.

- És a te férjed hol halt meg?

- Hát nem mindegy? Feltehetőleg kórházban. S a halál oka: májzsugorodás.

- Értem. Beszélni is fájdalmas róla. És mi van a fiaddal, Douglasszel?

- Douglas a Haditengerészetnél szolgál.

- Hallottam az este.

- És rajta kívül is van még két fiam. Raymond repülő, a kisebbik, Cyrill meg a Népfölkelőkhöz vonult be.

- És mi lesz, ha valaki majd fogja magát, és utánanéz ezeknek a képzeletbeli Blenkensopoknak?

- Az ő nevük nem Blenkensop. Blenkensop a második férjem volt. Az első férjemet Hillnek hívták. És a telefonkönyvben három teljes oldalra való Hill van. Még ha akarod, akkor sem tudod mindet lenyomozni.

Tommy felsóhajtott.

- Mindig ez volt a te bajod, Tuppence. Mindent túlbonyolítasz. Két férj. Három gyerek. Kicsit sok lesz, bele fogsz zavarodni a részletekbe.

- Nem. Nem fogok. Sőt, szerintem még előnyöm is lesz ebből a három gyerekből. És ne felejtsd el, hogy nekem senki sem parancsol. Én szabadúszó vagyok. Azért szálltam bele ebbe az egészbe, mert szórakoztat, és vedd tudomásul, hogy remekül fogok szórakozni.

- Azt elhiszem - mondta Tommy. Aztán leverten hozzátette: - Szerintem egyébként is csak komédia az egész.

- Miért?

- Te régebben laksz a Sans Souciban, mint én. Mondd meg, de komolyan, el tudod képzelni, hogy azok közül, akik ott voltak tegnap este, bármelyik is veszélyes ellenséges ügynök lehetne?

Tuppence elgondolkozva válaszolt:

- Hááát... kissé hihetetlennek látszik. Persze ott az a fiatalember.

- Karl von Deinim? A menekülteken rajta tartja a szemét a rendőrség.

- Ez valószínű, de akkor sem lehetetlen. Hiszen olyan rokonszenves fiú.

- Arra gondolsz, hogy a lányok elmondanak neki ezt-azt? De miféle lányok? Errefelé nem nyüzsögnek a tábornokok meg a tengernagyok lányai. Még jó, ha a Kisegítő Szolgálat egyik századparancsnokát föl tudja csípni.

- Ne bolondozz, Tommy. Ezt komolyan kell vennünk.

- Én komolyan veszem. Csak érzem, hogy az egész munkánk kilátástalan.

Tuppence komoly hangon válaszolt:

- Korai lenne még így beszélni. Ebben a szakmában végül is semmi nem megy azonnal. Mit szólsz például Mrs. Perennához?

- Igaz - mondta Tommy. - Itt van Mrs. Perenna... Neki még a körmére kell néznünk.

Tuppence tárgyilagosan folytatta:

- És mi? Úgy értem, hogy fogunk mi ketten együttműködni?

Tommy eltűnődött.

- Nem szabad, hogy sokat lássanak együtt.

- Nem, az végzetes lenne, ha megsejtenék, hogy közelebbről ismerjük egymást. El kell döntenünk,

hogy milyen viszonyban legyünk. Én azt hiszem... igen... azt hiszem, az lesz a legjobb, ha kivetem rád a hálómat.

- Kiveted rám a hálódat?

- Persze. Meg akarlak fogni. Te meg mindent elkövetsz, hogy menekülj előlem, de mivel olyan lovagias férfi vagy, ez nem mindig sikerül. Nekem már volt két férjem, és most épp egy harmadikat akarok fogni. Te meg eljátszod az üldözött özvegyember szerepét. Hol itt, hol ott, de rajtad ütök, beterellek egy kávéházba, vagy elkaplak, mikor a parton sétálsz. És mindenki kuncog a hátam mögött, és jót mulatnak a dolgon.

- Ez jól hangzik - helyeselt Tommy.

Tuppence folytatta:

- Mióta világ a világ, mindig mulattak az üldözött férfin. Ez hasznunkra lesz. Ha együtt látnak bennünket, csak nevetnek rajtunk, s megjegyzik: „Lám, a szegény öreg Meadowes!"

Tommy hirtelen megszorította Tuppence karját:

- Nézd csak! - mondta. - Ott előtted!

Az egyik szélvédőbódé sarkánál egy fiatalember állt, egy lánnyal beszélgetett. Nagyon komolyak voltak, s mélyen belemerültek a beszélgetésbe.

- Karl von Deinim - mondta halkan Tuppence. - Csak azt tudnám, a lány kicsoda.

- Hát akárki, átok csinos.

Tuppence bólintott. Szeme gondterhelten pihent meg a sötét, szenvedélyes arcon s a feszes pulóveren, amely szépen kirajzolta a lány alakját. A lány komolyan, nyomatékosan beszélt. Kari von Deinim hallgatta.

Tuppence odasúgta Tommynak:

- Azt hiszem, itt most elválnak útjaink.

- Helyes - vélekedett Tommy.

Megfordult, és elballagott az ellenkező irányba.

A sétány végén Bletchley őrnaggyal találkozott. Az gyanakodva mérte végig, majd mogorván üdvözölte: - Jó reggelt.

- Jó reggelt.

- Látom, maga is korán kel, akárcsak én - mondta az őrnagy.

- Keleten hozzászokik az ember - felelte Tommy. - Persze, annak már sok éve, de még ma is korán kelő vagyok.

- Úgy is van rendjén - helyeselt Bletchley őrnagy. -A mindenit, ezektől a mai fiataloktól okádnom kell. Reggel meleg fürdő... tízkor méltóztatnak lefáradni a reggelihez, vagy még annál is később. Nem csoda, ha a németek jól ellátják a bajunkat. Semmi kitartás. Mint a kutyakölykök. Ma már a hadsereg sem a régi. Ott is szinte babusgatják őket. Meleg vizes palackot dugnak az ágyukba. Pfuj! Okádnom kell!

Tommy szomorúan csóválta a fejét, s Bletchley őrnagy ezen fölbuzdulva folytatta:

- Fegyelem, ez az, amire szükség van. Fegyelem. Hogy nyerjük meg a háborút, ha nincs fegyelem? Tudja, uram, hogy manapság már pantallóban vonulnak fel díszszemlén?... azt mondják. Pantallóban! És így akarják megnyerni a háborút! Uramisten!

Mr. Meadowes megkockáztatta a megjegyzést, hogy bizony, ma már minden másként van, mint valaha volt.

- És mindennek ez a demokrácia az oka -jelentette ki az ó'rnagy komolyan. - Semmit nem szabad túlzásba vinni. Márpedig szerintem ezt a demokráciát nagyon is túlzásba viszik. Már semmi különbség tiszt és közlegény között: egy asztalnál étkeznek, vendéglőkben... pfuj!... pedig a legénység nem szereti az ilyesmit. A közkatonák mindig megérzik, ha erőtlen a vezetés. Mindig megérzik.

- Hát persze - helyeselt Tommy. - Tudja, én személy szerint nem nagyon ismerem a Hadseregben uralkodó viszonyokat...

Az őrnagy szeme sarkából gyors pillantást vetett rá, s a szavába vágott.

- De maga is részt vett a cirkuszban, nem? Az előző háborúban.

- Hát persze.

- Gondoltam. Látom a tartásán. A vállán. Melyik ezrednél szolgált?

- A Corfeshire-i Ötösöknél. - Tommy csak úgy köpte Meadowes katonai pályafutását.

- Hát persze, Szalonikinél.

- Ott.

- Én Mespotban voltam.

Bletchley fejest ugrott az emlékek árjába. Tommy udvariasan hallgatta. Az emlékezés végül dühöngésbe fulladt.

- És mit gondol, kellek nekik most? Nem kellek. Hogy öreg vagyok. Még hogy én öreg! Pedig volna mire megtanítanom ezeket a tacskókat a háborúval kapcsolatban.

- Ha másra nem, hát arra, hogy mit nem szabad - mosolyodott el Tommy.

- Micsoda? Mit mondott?

A humor szemmel láthatóan nem volt erős oldala az őrnagynak. Gyanakodva nézett Tommyra. Tommy sietve másra terelte a szót.

- Mit tud erről a Mrs... Mrs. Blenkensopról... azt hiszem, úgy hívják?

- Úgy van. Blenkensop. Nem rossz külsejű nő... csak hát már benne van a korban... és sokat jár a szája. Derék asszony, de buta liba. Nem, nem ismerem. Csak pár napja lakik a Sans Souciban. Miért kérdezi?

Tommy megmagyarázta:

- Az imént összetalálkoztam vele. Kíváncsi vagyok, vajon mindig ilyen korán kel-e?

- Nem tudom. Kevés nő sétál reggeli előtt... hál' istennek.

- Ámen - mondta Tommy. Majd folytatta: - Reggeli előtt nemigen tudok udvariasan társalogni. Remélem, nem bántottam meg, de nekem szükségem van a reggeli testmozgásra.

Ezzel egyszeriben megnyerte Bletchley őrnagy rokonszenvét.

- Együtt érzek magával, Meadowes. Szívem mélyéből. A nőkkel nincs baj, amíg megmaradnak a maguk helyén, de reggeli előtt semmi szükség rájuk. - Kuncogott. - Hát csak vigyázzon magára, öregem! Ez a Mrs. Blenkensop ugyanis özvegyasszony.

- Özvegyasszony?

Az őrnagy vidáman oldalba bökte Tommyt.

- Mi aztán tudjuk, hogy ez mit jelent. Már két férjet eltemetett, s véleményem szerint jelenleg a harmadikra vadászik. Tartsa nyitva a szemét, Meadowes. Legyen óvatos, én mondom magának.

Bletchley őrnagy ezzel sarkon fordult, és nagy vidáman, jól kilépve elindult vissza a Sans Souci és a reggeli irányába.

Tuppence közben ártatlan képpel folytatta a sétáját, s ott ment el szorosan a szélvédőbódé előtt, ahol a két fiatal beszélgetett. Sikerült elkapnia néhány szót abból, amit a lány mondott.

- De nagyon vigyázz, Karl. A legkisebb gyanú...

Tuppence már hallótávolságon kívül volt. Sokat sejtető szavak, kétségtelen, de százféleképpen is lehet érteni, ez még nem terhelő bizonyíték. Megfordult, és újra elhaladt előttük. Megint elkapott egy-két szót.

- Ezek a felfuvalkodott, undorító angolok...

Mrs. Blenkensopnak a szeme sem rezzent.

Nem valami bölcs beszélgetés - gondolta. Kari von Deinim a nácik zaklatása elől menekült, menedékre és otthonra talált Angliában. Sem hálára, sem bölcsességre nem vall, hogy ilyen egyetértéssel hallgatja az effajta beszédet.

Tuppence megint visszafordult. Ez alkalommal azonban, mielőtt odaért volna, a pár szétrebbent, a lány letért a tengerparti sétányról, átvágott az úttesten, Karl von Deinim meg elindult Tuppence felé.

De talán meg sem ismerte volna, ha Tuppence tétován meg nem áll. Akkor hirtelen összecsapta a bokáját, és meghajolt.

Tuppence csicseregve rákérdezett:

- Jó reggelt, Mr. Von Deinim! Gyönyörű reggelünk van, ugye?

- Ó, igen. Pompás az idő.

Tuppence folytatta:

- Még engem is kicsalt a szabadba. Pedig én ritkán jövök ki reggeli előtt. De ma reggel... és, tudja, nem is aludtam valami jól... az ember ritkán alszik jól idegen helyen. Kell egy-két nap, amíg megszokja, mindig mondom.

- Hogyne, kétségtelenül.

- És ettől a kis sétától most úgy megjött az étvágyam.

- A Sans Souciba készül? Ha megengedi, elkísérem. - Von Deinim komolyan lépkedett mellette.

Tuppence megszólalt:

- Maga is azért sétál, hogy megjöjjön az étvágya?

Von Deinim komolyan megrázta a fejét.

- Nem. Én már túl vagyok a reggelin. Dolgozni megyek.

- Dolgozni?

- Kutató vegyész vagyok.

Szóval az vagy - gondolta Tuppence, s lopva IZemügyre vette.

Karl von Deinim tompa hangon folytatta:

- A nácik elől menekültem ide. Pénzem alig volt, barátom egy sem. És most igyekszem valami hasznosat csinálni.

Maga elé bámult, Tuppence észrevette, hogy a v/avai mögött valami erős indulat dolgozik.

Tétován dünnyögte:

- Ó, igen, értem. Igazán becsületére válik.

Karl von Deinim folytatta:

- A két bátyám koncentrációs táborban van. laborban halt meg az apám is. Anyámat meg a bánat és a félelem vitte el.

Ahogy ezt elmondja - gondolta Tuppence -, mintha betanulta volna.

Lopva újra ránézett. Von Deinim még mindig egykedvűen maga elé bámult.

Szótlanul sétáltak tovább. Két férfi ment el mellettük. Az egyik futó pillantással végigmérte Karit. Tuppence hallotta, hogy odasúgja társának:

- Fogadni mernék, hogy ez a pali német.

Tuppence látta, hogy Karl von Deinim elvörösödik.

A férfi nem bírt tovább uralkodni magán, kitört belőle az elfojtott indulat.

- Hallja, hallja, mit mondanak? - dadogta. - Hogy én...

- Drága fiam! -Tuppence egyszerre visszazökkent a régi énjébe. A hangja éles lett és határozott. - Ne legyen hülye. Valamit valamiért.

A férfi felé fordult, és rámeresztette a szemét.

- Ezt meg hogy érti?

- Maga itt menekült. A helyzete persze nem fenékig tejfel, de él, és ez a lényeg. Él, és szabad. Ami meg a többit illeti, vegye tudomásul, hogy az elkerülhetetlen. Anglia háborúban áll. És maga német. - Hirtelen elmosolyodott. - Nem kívánhatja, hogy egy egyszerű ember az utcán... az utca embere, a szó szoros értelmében... különbséget tegyen rossz német és jó német között, ha szabad ilyen durván kifejeznem magamat.

Von Deinim még mindig csak bámult. Kék szeme szinte megsötétedett az elfojtott indulattól. Aztán ő is elmosolyodott. Azt mondta:

- Ugye, az indiánokról járja az a szólás, hogy csak a halott indián jó indián? - Elnevette magát.

- Hogy jó német legyek, ahhoz idejében be kell cinem a munkahelyemre. Elnézést. A viszontlátásra.

Megint az a merev meghajlás. Tuppence a távolodó alak után nézett. S közben korholta magát:

Mrs. Blenkensop, most eljárt a szád. A jövőben csak a magad dolgával törődj, nehogy megint kiess a szerepedből! Most pedig vár a reggeli Sans Souciban.

A Sans Souci halljának ajtaja nyitva állt. Odabent Mrs. Perenna élénk párbeszédet folytatott valakivel.

- Csak mondd meg neki, hogy mi a véleményem arról az utolsó margarinszállítmányról! És a főtt sonkát Quilleréktől hozd... legutóbb is két pennyvel olcsóbban adták, mint másutt; a káposztával meg nagyon vigyázz...

Ahogy Tuppence belépett, elhallgatott, aztán hozzá fordult.

- Ó, jó reggelt, Mrs. Blenkensop, maga aztán korán kelt. Még nem is reggelizett, ugye? Ott a reggelije az ebédlőben.

Majd a mellette álló lányra mutatott, s hozzátette:

- A lányom, Sheila. Még nem találkoztak. Nem volt idehaza, az éjjel jött meg.

Tuppence érdeklődve nézte a lány eleven, csios arcát. Már nyoma sem volt rajta az előbbi szenvedélyes határozottságnak: most unott volt és sértődött. „A lányom, Sheila." - Ez tehát Sheila Perenna.

Tuppence dünnyögött néhány udvarias szót, s bement az ebédlőbe. Bent hárman reggeliztek:

Mrs. Sprot és a kislánya meg a termetes Mrs. O'Rourke. - Jó reggelt - köszönt Tuppence, mire Mrs. O'Rourke amúgy ír módra harsány szépjóreggelttel válaszolt, teljesen elnyomva Mrs. Sprot vérszegény köszönését.

Az idős asszony mohó érdeklődéssel nézegette Tuppence-et.

- Nincs is annál jobb, mint ha az ember sétál egyet reggeli előtt - jegyezte meg. - Olyan étvágya lesz tőle, mint a farkasnak.

Mrs. Sprot csak biztatta csemetéjét:

- Jaj de *finom* ez a tejecske, csillagom - és megpróbált beleédesgetni egy kanállal a kis Betty szájába.

Csakhogy a gyerek egy ügyes mozdulattal meghiúsította a kísérletet, s továbbra is csak Tuppence-et bámulta tágra nyílt, kikerekedett szemekkel.

Rászegezte maszatos ujját az újonnan jöttre, rávillantott egy kápráztató mosolyt, s gagyogva megjegyezte: - Ga-ga bum.

- Maga tetszik neki! - kiáltotta Mrs. Sprot, s rokonszenve jeléül elmosolyodott. - Pedig néha olyan vad az idegenekkel.

- Buuu - mondta Betty. - A buu a ba - tette hozzá nyomatékkal.

- Mit akar ezzel mondani? - kérdezte mély érdeklődéssel Mrs. O'Rourke.

- Hát éppenséggel még nem beszél valami rettentő sokat - ismerte be Mrs. Sprot. - Pedig már kétéves. És azt hiszem, hogy nem is mond ilyenkor mást, mint hogy buuu. De azt is tudja mondani, hogy „mama", ugye, édes?

Betty elgondolkodva nézett a mamájára, s ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette:

- Uki kukk.

- Nekik saját nyelvük van, ezeknek a *drága* kis angyaloknak - mennydörögte Mrs. O'Rourke. - Betty, édes, mondd szépen: „Mama".

Betty szigorú pillantást vetett Mrs. O'Rourkera, összevonta szemöldökét, és félelmetes nyomatékkal megjegyezte:

- Náci...

- Lám, hogy igyekszik az édes! Bűbájos kislány! - mondta Mrs. O'Rouke, és kikacsázott a szobából.

- Ga-ga-ga - mondta Betty nagy megelégedéssel, és egy kanállal dobolni kezdett az asztalon.

Tuppence hunyorított egyet, és azt kérdezte:

- Tulajdonképpen mit jelent ez a „náci"?

Mrs. Sprot elpirult:

- Attól tartok, Betty akkor mondja, ha valaki vagy valami nem tetszik neki.

- Gondoltam -jegyezte meg Tuppence.

A két asszony egymásra nevetett.

- Végül is - mondta Mrs. Sprot - Mrs. O'Rourke igazán szeretne nyájas lenni, és nem lehet róla, hogy olyan ijesztő... a mély hangja, a bajusza, meg minden.

Betty félrehajtotta a fejét, fölnézett Tuppencere, és turbékoló hangot hallatott.

- Nagyon megszerette magát, Mrs. Blenkensop - mondta Mrs. Sprot.

Tuppence a féltékenység hűvös árnyalatát vélte fölfedezni a fiatalasszony hangjában. Sietve igyekezett eloszlatni a feszültséget.

- A gyerekek szeretik az új arcokat, nem? -jegyezte meg könnyedén.

Ekkor kinyílt az ajtó, és megjelent Bletchley őrnagy meg Tommy. Tuppence kacér mosollyal felkiáltott:

- A, Mr. Meadowes! Legyőztem, látja? Én szakítottam át elsőnek a célszalagot. De azért egy pici reggelit még hagytam magának.

És alig észrevehető mozdulattal odainvitálta maga mellé.

Tommy tétován motyogta: - Öööö... nagyon kedves - és sietve leült az asztal túlsó végén.

Betty Sprot azt mondta, „puccs!", s egy szép adag tejecskét köpött Bletchley őrnagyra, akinek az arca azon nyomban szégyenlős, de elragadtatott kifejezést öltött.

- És hogy van ma reggel a kis Kukucs kisasszony? - kérdezte együgyű arckifejezéssel, és elbújt az újságja mögé, aztán óvatosan elődugta a fejét: -Kukucs!

Betty visított a gyönyörűségtől.

Tuppence-ben balsejtelem ébredt. Arra gondolt: Itt valami tévedésnek kell lennie. Itt egyszerűen nem folyhat semmi disznóság. Az képtelenség!

Még a mesebeli Fehér Királynő csavaros észjárásával is nehéz lenne elképzelni, hogy a Sans Souci az Ötödik Hadoszlop főhadiszállása.

Harmadik fejezet

1

Kint, a fedett teraszon Miss Minton kötögetett.

Miss Minton ösztövér volt, és a nyaka inas. Fakó, égszínkék kardigánt viselt, s a nyakán több gyöngysort. Vidáman üdvözölte Tuppence-et.

- Jó reggelt, Mrs. Blenkensop. Remélem, jól aludt.

Mrs. Blenkensop bevallotta, hogy idegen ágyban első egy-két éjszaka sosem alszik valami jól.

- Hát nem furcsa? Pontosan így vagyok én is! - kiáltott fel ámulva Miss Minton.

- Milyen érdekes - ámult el Mrs. Blenkensop is -, és hogy ez a kötésminta milyen gyönyörű!

Miss Minton elpirult örömében, és kiteregette a kötését.

- Igen, meglehetősen eredeti, de igazán egyszerű. Ha tetszik, nagyon szívesen megtanítom rá.

- Ó, nagyon kedves, Miss Minton, de én olyan ostoba vagyok, és annyira nem értek a kötéshez, vagyis inkább az ilyen bonyolult mintákhoz. Csak egészen egyszerű holmikat kötök, mint ez a füles sapka itt, de félek, hogy még ezt is eltévesztettem valahol. Csak képtelen vagyok rájönni, hogy hol.

Miss Minton szakértő pillantást vetett a khakiszínű kötésre. Gyöngéden megmutatta, hogy hol hibázta el Mrs. Blenkensop. Tuppence restelked-

ve nyújtotta át neki az elrontott füles sapkát. Miss Mintonból csak úgy áradt a nyájas jóindulat.

- Ugyan, nekem semmiség. Hisz annyi éve kötök már.

- Sajnos én sose csináltam, míg ez a szörnyű háború ki nem tört - vallotta be Tuppence. - De most az ember nagy szükségét érzi, hogy csináljon valamit.

- Ó igen, persze. Ha jól hallottam, tegnap este azt mondta, hogy a fia a Haditengerészetnél szolgál, ugye?

- Igen, a legidősebb. Olyan pompás gyerek... bár egy anyának nem illik ilyeneket mondania. Aztán a légierőnél is szolgál egy fiam, a legkisebb, Cyrill pedig odaát van Franciaországban.

- Istenem, milyen szörnyű aggodalom lehet.

Jaj, Derek, drága Derek - gondolta Tuppence -, te a poklot járod, én meg itt hülyéskedek... Megjátszom, amit valójában érzek...

Majd a legkenetteljesebb hangján leszögezte:

- Most mindannyiunknak bátorságra van szüksége. Reméljük, az egésznek hamar vége lesz. Épp a napokban hallottam egy nagyon fontos embertől, hogy a németek aligha tartanak már ki két hónapnál tovább.

Miss Minton olyan lelkesen bólogatott, hogy összecsörrentek a gyöngysorai.

- De még mennyire. Én szentül meg vagyok győződve, hogy ez a Hitler *beteg* - titokzatosan lehalkította a hangját -, gyógyíthatatlan... augusztusig *teljesen* kitör rajta az elmebaj.

- Ez az egész villámháború a németek utolsó erőfeszítése - vágta rá Tuppence. - Iszonyatos le-

het már Németországban a nélkülözés. A munkások zúgolódnak a gyárakban. Össze fog omlani az egész rendszer.

- Hogy? Micsoda?

Mr. és Mrs. Cayley lépett ki a teraszra, s a boszszús kérdést Mr. Cayley tette fel. Elhelyezkedett egy karosszékben, s a felesége takarót terített a térdére. Mr. Cayley ingerülten megismételte:

- Mit beszélnek itt maguk?

- Azt mondjuk - világosította fel Miss Minton -, hogy őszre véget ér az egész.

- Szamárság - mondta Mr. Cayley. - Ez a háború legalább hat évig tart.

- Ó, Mr. Cayley - tiltakozott Tuppence -, ezt nem gondolja komolyan.

Mr. Cayley gyanakodva pillantott körül.

- Nem is tudom - dünnyögte. - Huzat van itt? Talán jobb lenne, ha a karosszékemet behúznám a sarokba.

Mr. Cayley áttelepedése megtörtént. A felesége, egy aggályos képű asszony, akinek látszólag más Célja sem volt az életben, mint hogy teljesítse Mr. Cayley kívánságait, a vánkosokat és takarókat rendezgette, s időnként megkérdezte: - Most jó lesz, Alfred? Hagyjam így? Nem kéne a napszemüveged? Nagyon erősen süt ma reggel a nap.

Mr. Cayley ingerülten tiltakozott:

- Ugyan, hagyd. Ne vacakolj örökké, Elisabeth. Kihoznád a sálam? Nem, nem azt. A selymet. Na, mindegy, nem számít. Egyszer talán ez is megteszi... Bár nem szeretném, ha túl meleg lenne a torkomnak, pedig a gyapjú... ebben a napsütésben... nem, talán mégis hozd ki

a másikat. - Aztán visszatért a közérdekű témához. - De igen - mondta. - Hat évig fog tartani.

És élvezettel hallgatta a két nő tiltakozását.

- Drága hölgyeim, maguk elhitetik magukkal, hogy amit szeretnének, az valóra is válik. Én viszont jól ismerem Németországot. Merem állítani, hogy nagyon jól. Mielőtt nyugdíjba mentem volna, üzleti ügyekben ide-oda járkáltam Németország és Anglia között. Jártam Berlinben, Hamburgban, Münchenben, jól ismerem mindet. Biztosíthatom magukat, hogy Németország gyakorlatilag a végtelenségig képes kitartani. Oroszországgal a háta mögött...

Mr. Cayley diadalmasan merült bele a témába, hangja hol felcsapott, szomorúan elmélyült, s csak egyszer hallgatott el, mikor felesége megjelent a selyemsállal, s ő a nyaka köré tekerte.

Mrs. Sprot kihozta Bettyt, s mellé rakott egy félfülű játék kutyát meg egy gyapjú babaruhát.

- Tessék, Betty - mondta. - Öltöztesd fel szépen Bonzót, mert sétálni megyünk, csak előbb anyu is felöltözik.

Mr. Cayley hangja csak zümmögött tovább, statisztikákat idézett, számadatokat, s egyik leverőbb volt, mint a másik. Monológját csak Betty vidám gagyogása élénkítette meg: a kislány Bonzóval beszélgetett a maga nyelvén.

- Aki-paki-pa-baa - mondta Betty. Aztán amikor egy kismadár szállt le közelében, utánakapott, és nagyot kacagott. A madár elröppent, Betty végignézett a társaságon, s érthetően megjegyezte:

- Madáj - s elégedetten bólintott.

- Csudálatos, hogy ez a gyerek milyen gyorsan tanul - mondta Miss Milton. - Mondd: „Papa", Betty. Pa-pa.

Betty hűvösen végigmérte, és azt mondta:

- Kukk!

Aztán belekényszerítette Bonzó két lábát a babaruhába, odatotyogott az egyik karosszékhez, fölemelte a vánkost, és Bonzót bedugta mögéje. Jókedvűen kuncogott, majd aggodalmas igyekezettel azt mondta:

- Bujj-bujj. Vau-vau. Bujj-bujj!

Miss Minton a tolmács szerepében büszkén közölte: - Szeret bújócskát játszani. Mindent elbújtál. - Majd színlelt meglepetéssel felkiáltott:

- Hol van Bonzó? Hova lett Bonzó? Vajon hova tűnhetett a Bonzó?

Betty hanyatt vetette magát, úgy kacagott.

Mr. Cayley, látván, hogy senki se figyel már a magyarázatára, hasztalan fejtegeti, hogy a németek pótolják a nyersanyagokat, föltekintett és fölháborodott köhögésben tört ki.

Ekkor megjelent Mrs. Sprot kalapban, s karjába vette Bettyt. A figyelem megint Mr. Cayleyre irányult.

- Nem folytatná, Mr. Cayley? - kérlelte Tuppence.

De Mr. Cayley ellenállt. Hűvösen kijelentette:

- Az a nő csak lerakja a gyermekét, aztán azt várja, hogy más foglalkozzon vele. Azt hiszem, mégiscsak a gyapjúsálat kérem, drágám. Kezd elbújni a nap.

- Ó, Mr. Cayley, nagyon kérjük, folytassa, amit elkezdett. Olyan érdekes volt - rimánkodott Miss Minton.

Mr. Cayley megenyhült, folytatta fejtegetéseit, s közben gondosan nyaka köré tekerte a gyapjúsálat.

- Mint mondottam volt, Németország olyan tökélyre emelte a...

Tuppence ekkor Mrs. Cayleyhez fordult, s azt kérdezte:

- Maga hogy vélekedik erről a háborúról, Mrs. Cayley?

Mrs. Cayley összerezzent:

- Hogy én hogy vélekedem? Ezt... hogy érti?

- Gondolja, tényleg eltart hat évig?

Mrs. Cayley tétován azt mondta:

- Remélem, hogy nem. Az, ugye, nagyon sok lenne?

- Sok bizony. De komolyan, mi a véleménye?

Mrs. Cayley láthatóan megriadt a kérdéstől. Azt mondta:

- Ó, én nem... nem is tudom. Én nem értek hozzá. Alfred azt mondja, hosszú lesz.

- De magának más a véleménye?

- Igazán, nem is tudom. Olyan nehéz az ilyesmit megmondani, nem?

Tuppence-et elfogta a kétségbeesés. Hát a locsifecsi Miss Minton, a zsarnok Mr. Cayley vagy a tyúkeszű Mrs. Cayley, ezek lennének honfitársai jellegzetes típusai? Meg a kissé üres képű Mrs. Sprot, a fakó, pöszméteszínű szemével? -Az se különb. Vajon mi keresnivalója van itt neki, Tuppence-nek egyáltalán? Merthogy ezek közül egyik sem, az biztos...

Itt elakadt a gondolkodásban. Tudatára ébredt, hogy árnyék vetődik rá. Valaki megállt mögötte, közte meg a nap közt. Hátrafordult.

Mrs. Perenna állt a teraszon, szemét vendégei csoportján legeltetve. És valami volt a tekintetében.. . talán megvető gúny... Vagy valami sorvasztó lenézés... Tuppence arra gondolt:

- Meg kell tudnom egyet-mást Mrs. Perennáról.

2

Tommy nagyszerűen összemelegedett Bletchley őrnaggyal.

- Hozott magával golfütőt, mi, Meadowes?

Tommy bólintott.

- Tudtam, az én szemem nem csal. Pompás! Akkor majd együtt játszunk. Kipróbálta már az itteni pályát?

Tommy bevallotta, hogy nem.

- Nem rossz pálya... csöppet sem rossz. Egy kissé talán rövid, de gyönyörű kilátás nyílik a tengerre, tudja. És sosem zsúfolt. Ide hallgasson, jöjjön ki velem ma délelőtt. Játszhatnánk egyet.

- Köszönöm. Szívesen.

- Mondhatom, boldog vagyok, hogy maga is itt szállt meg - mondta Bletchley, ahogy fölfelé ballagtak a domboldalon. - Túl sok itt a fehérnép. Az ember idegeire mennek. így ketten jobban bírjuk a megrázkódtatást. Cayley nem számít, az egy két lábon járó patika. Másról se beszél, csak a drágalátos egészségéről, meg hogy mit szed, és hogyan

kezelik. Ha kidobná azt a sok kotyvalékot, mindennap járna jó tíz mérföldet, mindjárt más ember lenne. Rajta kívül az egyetlen férfi Deinim, s hogy őszinte legyek, Meadowes, vele kapcsolatban valahogy rossz érzéseim vannak.

- Csak nem? - kérdezte Tommy.

- De bizony. Szavamra, ez a menekültügy veszedelmes dolog. Ha rajtam állna, én mindet internálnám. A biztonság az első.

- Egy kicsit talán drasztikus módszer lenne.

- Csöppet sem. A háború, az háború... És nekem gyanús ez a Kari mester. Hogy mást ne mondjak, szemmel láthatóan nem zsidó. És alig egy hónappal -jól jegyezze meg, egyetlen hónappal! - a háború kitörése előtt érkezett ide. Ez egy kissé gyanús.

Tommy ravaszul tette föl a kérdést.

- Szóval azt hiszi, hogy...

- ...hogy kémkedik? Azt, bizony azaz ő kis játéka.

- De hisz errefelé nincs semmi, ami akár katonai, akár tengerészeti szempontból fontos lehetne.

- Öregem, épp itt a ravaszság! Ha Plymouth vagy Portsmouth környékén élne valahol, ott ugyancsak ügyelnének rá. De egy ilyen álmos helyen a kutya se törődik vele. Pedig ez is parton van, ugye? Az az igazság, hogy a kormány nagyon is könnyelmű ezekkel az ellenséges idegenekkel szemben. Akinek kedve szottyan, az idejön, szomorú pofát vág, és előadást tart a táborban senyvedő testvéreiről. Nézze csak meg ezt a fiatalembert. .. olyan kihívó minden rajta. Náci ez... az... ízig-vérig náci.

- Elkelne ebben az országban egy-két varázsló - jelentette ki kedélyesen Tommy.

- Hogy *micsoda?*

- Varázsló... hogy kiszagolja a kémeket - magyarázta komolyan.

- Ha, ha… nagyon jó, nagyon jó. Hogy kiszámolja... igen, persze.

És ezzel végére is értek a beszélgetésnek, mert megérkeztek a klubházba.

Tommy nevét bevezették az ideiglenes tagok névsorába, bemutatták őt a titkárnak, egy üres tekintetű, idősebb férfinak, s miután annak rend-- és módja szerint lefizette a tagsági díjat, el is kezdte első mérkőzését az őrnaggyal.

Tommy közepes játékos volt. Örömmel állapította meg, hogy játéka épp megfelel új barátja képességeinek. Az őrnagy épp hogy megverte, s ez számára örvendetes esemény volt.

- Jó parti volt, Meadowes, nagyon jó parti… pechje volt azzal a nyesett labdával, épp a legvégén ment mellé. Majd gyakrabban kell játszanunk. Jöjjön, bemutatom néhány tagnak; kellemes együttes, egészében véve; bár egyik-másik inkább beillenne vénasszonynak, tudja, mit akarok mondani. A, itt van Haydock. Haydock tetszeni fog magának. Nyugdíjas tengerész-fejes. Az övé a szomszéd ház, ott a szirten. Ő a helyi légóparancsnok.

Haydock parancsnok nagydarab, kedélyes ember volt, cserzett képű, átható, kék szemű, s az volt a szokása, hogy üvöltő hangon beszélt.

Most barátságosan üdvözölte Tommyt.

- Szóval maga tartja Bletchleyben a lelket, aban a Sans Souciban? Boldog, hogy még egy fér-

fiemberre akadt. Nyakig volt már a nőtársaságban, mi, Bletchley?

- Nem vagyok éppen oda a nőkért - mondta Bletchley őrnagy.

- Marhaság - mondta Haydock. - Csakhogy ezek, fiam, nem magához való nők. Mind afféle kivénhedt penziómacska. Mást se csinálnak, csak pletykálnak és kötögetnek.

- Megfeledkezik Miss Perennáról - mondta Bletchley.

- Ó, Sheila... látja, az aztán igazán csinos lány. Szerintem igazi szépség.

- Egy kicsit aggódom miatta - mondta Bletchley.

- Ugyan miért? Iszik valamit, Meadowes? És maga, őrnagy?

Rendeltek, aztán letelepedtek a klubház teraszán, s Haydock megismételte az iménti kérdést.

Bletchley őrnagy fejébe szaladt a vér.

- Az a német ipse - mondta. - Sokat mászkálnak együtt.

- Belepistult, azt mondják. Hát ez baj. Persze, a maga módján jóképű kölyök a német. De ez nem megy. Nem megy, Bletchley. Ezt nem hagyhatjuk. Csak semmi trafikálás az ellenséggel, ez a legfontosabb. Ezek a mai lányok... nincs ezekben semmi tartás. Mikor annyi tisztességes angol kölyökkel kezdhetnének.

Bletchley közbeszólt:

- Fura egy lány ez a Sheila. Néha rájön a mogorvaság, s olyankor aztán egy szót sem szól senkihez.

- Spanyol vér - mondta a parancsnok. - Az apja félig spanyol volt, nem?

- Nem tudom. De a név, azt hiszem, spanyol.

A parancsnok az órájára pillantott.

- Mindjárt mondják a híreket. Menjünk be, hallgassuk meg.

A hírek közt nem akadt egyetlen jelentős sem, alig mondtak többet, mint a reggeli lapok. A palancsnok, miután elismeréssel adózott a Légierők teljesítményének - pompás fickók, bátrak, mint az oroszlán -, kedvenc elméletét kezdte fejtegetni, miszerint a németek előbb vagy utóbb itt, Leahamptonban fogják megkísérelni a partraszállást, éppen azért, mert Leahampton ilyen jelentéktelen fészek.

- Még egy nyavalyás légfúrónk sincs! Szégyen, gyalázat.

Okfejtését azonban nem mélyíthette el, mert Tommy és az őrnagy sietve elköszönt, hogy viszszaérjenek ebédre a Sans Souciba. Haydock szívesen meginvitálta Tommyt is, hogy látogasson jel az ő kis kulipintyójába, a „Csempésztanyára". - Csuda kilátás... saját part... Mindenféle ügyes szerkentyű... amit csak akar. Elhozza, Bletchley?

Megállapodtak, hogy másnap este Tommy átmegy az őrnaggyal egy pohár *italra*.

3

Ebéd után békés időszak köszöntött be a Sans Souciban. Mr. Cayley elvonult, hogy „pihenjen" egyet az odaadó Mrs. Cayley gondviselése alatt. Mis. Blenkensopot Miss Minton elvitte egy

gyűjtőhelyre, ahol szeretetcsomagokat állítottak össze és címezték meg a frontra.

Mr. Meadowes ártatlan képpel kisétált Leahamptonba, végigment a parton, cigarettát vett, megállt Smithnél, hogy megvegye a legfrissebb *Punch-ot,* majd pár percnyi nyilvánvaló tétovázás után fölszállt egy buszra, amelyen ez állt: Régi móló".

A régi móló a tengerparti sétány legvégén volt. Leahamptonnak ezt a negyedét az ingatlanközvetítők a város legkevésbé keresett részének tartották. Nyugat-Leahampton volt a neve, s ugyancsak elhanyagolták. Tommy kifizette a két penny viteldíjat, s kiballagott a mólóra. Rozzant, időrágta alkotmány volt, néhány döglődő, egymástól meszsze fölállított automatával. A mólón nem volt kint senki, csak néhány szaladgáló gyerek; visongásuk szép összhangot alkotott a sirályok vijjogásával. A móló végében egy magányos férfi ült és horgászott.

Mr. Meadowes elsétált egészen odáig, s lenézett a vízbe. Aztán halkan megkérdezte:

- Fogott valamit?

A horgász a fejét rázta.

- Nem harapnak. - Ezzel Mr. Grant föltekert egy kevéske zsinórt az orsóra. És anélkül, hogy elfordította volna a fejét, megkérdezte:

- És magánál mi a helyzet, Meadowes?

- Még nincs sok jelentenivalóm, uram. Épp hogy beástam magam.

- Helyes. Mondja.

Tommy leült a legközelebbi bakra, úgy, hogy végiglásson a mólón. Aztán nekikezdett.

- Itt vagyok, annak rendje és módja szerint. Gondolom, van névsora a Sans Souci lakóiról. - Grant bólintott. - Jelentenivalóm még nemigen van. Megbarátkoztam Bletchley őrnaggyal. Golfoztunk ma délelőtt. Afféle szabály szerint nyugalmazott katonatisztnek látszik. Egy árnyalatnyival talán szabályszerűbb is a kelleténél. Cayley hamisítatlan hipochondernek látszik. De hát persze ezt is könnyű eljátszani. Saját bevallása szerint az utóbbi években sokat járt Németországban.

- Érdekes - mondta kurtán Grant.

- És itt van Von Deinim.

- Igen. Mondanom sem kell, Meadowes, hogy Deinim érdekel a legjobban.

- Gondolja, hogy ő lenne N?

Grant a fejét rázta.

- Nem. Azt nem hiszem. Szerintem N aligha engedhetné meg magának, hogy németnek mutatkozzék.

- Még a nácik üldözőjének sem?

- Még annak sem. Az ellenséges országból jött idegeneket mi figyeljük, s ők tudják, hogy figyeltetjük őket. Továbbá, ezt bizalmasan közlöm, Beresford, rövidesen internálunk minden tizenhat és hatvan év közötti külföldit, aki ellenséges ország állampolgára. Ezt akár tudják az ellenségeink, akár nem, számítaniuk mindenesetre jó előre kellett rá. Azt pedig bizonyára nem kockáztatták volna meg, hogy szervezetük fejét esetleg internálják. N tehát vagy semleges állampolgár, vagy- látszólag - angol. Természetesen ugyanez áll M-re is. Feltevésem Deinimmel kapcsolatban az, hogy ő a lánc egyik szeme. Lehet, hogy N vagy M nincs

itt Sans Souciban, de talán épp Deinim fog bennünket elvezetni hozzá. Ez nagyon is elképzelhető. Annál is inkább, mert nem valószínű, hogy a Sans Souci többi lakói között megtalálhatnánk, akit keresünk.

- Gondolom, uram, többé-kevésbé utánanéztek valamennyiüknek.

Grant bosszúsan felsóhajtott.

- Épp az, hogy nem. Nem lehetett. Nem mintha az Osztály nem tudta volna játszva elvégezni a nyomozást, *de nem kockáztathattam meg,* Beresford. Merthogy a rothadás magába az Osztályba is behatolt. Ha valahogy kitudódik, hogy valami oknál fogva szemmel tartom a Sans Soucit, a szervezet máris megkapja a drótot. Azért jött ide maga, a kívülálló. Azért kell magának sötétben tapogatódznia, a mi segítségünk nélkül. Egyetlen ember van, akit szabályos megfigyelés alatt tarthatok.

- Az kicsoda, uram?

- Maga Karl von Deinim. Ez nem probléma. Hivatali feladat. Ellenőriztettem, nem mint Sans Souci lakóját, hanem mint egy ellenséges ország polgárát.

Tommy kíváncsian megkérdezte:

- És mi az eredmény?

Grant tűnődve elmosolyodott.

- Karl mester pontosan az, akinek mondja magát. Az apja nem tett lakatot a szájára, és elvitték, s a koncentrációs táborban meghalt. Két bátyja szintén táborban van. Anyját vagy egy esztendeje sírba vitte a kétségbeesés. Ő maga egy hónappal azelőtt, hogy kitört a háború, átszökött Angliá-

ba. Azóta pedig mindent elkövet, hogy hasznára legyen Angliának. A laborban ragyogó munkát végez, nagyban hozzájárult, hogy bizonyos harci gázokat semlegesíteni tudjunk, s általában, hogy ellensúlyozzuk a gázok szennyező hatását.

- Eszerint vele semmi baj?

- Az se biztos. Német barátaink híresek az alaposságukról. Ha Deinimet kémkedni küldték Angliába, akkor különös gonddal ügyeltek rá, hogy amit mond, az teljes összhangban legyen a kinyomozható adatokkal. Két lehetőség van. Az egyik, hogy az egész Deinim família benne van a buliban... s ez a kínosan alapos náci szervezés mellett csöppet sem lehetetlen. A másik, hogy ez a fiatalember nem az igazi Karl von Deinim, csupán Karl von Deinim *szerepét játssza*.

- Értem - mondta Tommy elgondolkozva, majd kissé következetlenül hozzátette: - Fenemód rokonszenves fiatalember.

Grant felsóhajtott:

- Mind azok... vagy legalábbis majdnem mind. Fura élet ez a miénk. Becsüljük az ellenfeleinket, és azok is minket. Az ember többnyire megkedveli a vele szemben állót... még akkor is, ha minden tőle telhetőt elkövet, hogy a fejét víz alá nyomja.

Elhallgattak, s Tommy elgondolkodott a háború rendhagyó következményein. Grant hangja szakította félbe töprengését.

- De van, akit sem nem becsülünk, sem nem kedvelünk... és az a saját soraink közt megbúvó áruló... aki hajlandó eladni a hazáját, s hivatali előléptetésre számít az idegentől, aki a hazáját akarja meghódítani.

Tommy felindultan helyeselt.

- Istenemre, egyetértek önnel. Olyanok, akár a patkányok.

- S az ilyeneket ki is kell irtani, mint a patkányokat.

Tommy hitetlenkedve kérdezte:

- És igazán vannak ilyenek? Ilyen disznók?

- Mindenfelé. Mint már mondtam, nálunk is, az Osztályon. A harcoló alakulatnál. A parlamentben. A minisztériumi vezetők között. Ki kell rostálnunk őket... mindenképpen ki *kell* rostálnunk. A lehető leggyorsabban. Csakhogy nincs értelme annak, hogy lent kezdjük, a senkiken, akik a parkokban járatják a szájukat, és osztogatják a szennyes röplapokat. Ezek maguk sem tudják, kik a nagykutyák közülük. Nekünk pedig a nagykutyák kellenek, azok, akik mérhetetlen nagy károkat képesek okozni, és fognak is okozni, ha nem kapjuk el őket idejében.

Tommy magabiztosan bólintott.

- Idejében elkapjuk őket.

- Miből gondolja? - kérdezte Grant.

- Hisz az előbb mondta, hogy el *kell* kapnunk őket - mondta Tommy.

A horgász megfordult, tetőtől talpig végigmérte beosztottját, s a szeme ismét megakadt kemény és elszánt állkapcsán. S ahogy elnézte, újra megbecsülést és rokonszenvet érzett iránta.

- Jól van, barátom - mondta halkan, aztán folytatta: - És a nők? Talált köztük gyanúsat?

- A tulajdonosnő körül valami nincs rendjén.

- Mrs. Perenna körül?

- Igen. Nem tud róla valamit?

- Éppenséggel ellenőrizhetem az előéletét, de mint mondtam, kockázatos.

- Kockázatot inkább ne vállaljunk. Ő az egyetlen, aki némi gyanút keltett bennem. A vendégek között van egy fiatal anya, egy fonloskodó vénkisasszony, a hipochonder tyúkeszű felesége s egy igencsak félelmetes külsejű ír vénasszony. Úgy ránézésre mindegyik ártalmatlannak látszik.

- Több vendég nincs?

- De van. Ott van még Mrs. Blenkensop... aki három napja érkezett.

- Vele mi a helyzet?

- Mrs. Blenkensop a feleségem - mondta Tommy.

- Micsoda!? - csattant fel döbbenten Grant hangja. Ültében megpördült, s haragosan meredt Tommyra. - Ha jól emlékszem, kereken megmondtam magának, hogy egy szót se szóljon I feleségének!

- Úgy is történt, uram, nem szóltam én egy szót sem. Ha lenne szíves meghallgatni...

Tommy rövidre fogva elmondta, hogy s mint esett a dolog. Közben nem mert a másik szemé--e nézni. S gondosan ügyelt rá, hogy a hangjából ki ne érződjék a titkolt büszkeség.

Ahogy a történet végére ért, elhallgatott. Aztán Grantból valami furcsa hang tört ki. Grant hahotázott. Abba nem tudta hagyni percekig. Utána kijelentette:

- Le a kalappal az előtt az asszony előtt! Ezer közt egy ha akad ilyen.

- Úgy van - helyeselt Tommy.

- Jót nevet majd Easthampton, ha elmondom neki. Figyelmeztetett, nehogy kihagyjam a feleségét. Azt mondta, megbánom, ha kihagyom. Nem hallgattam rá. Gondolom, ez is bizonyítja, hogy milyen átkozottul óvatosnak kell lennünk. Azt hittem, minden óvintézkedést megtettem, hogy senki ki ne hallgasson bennünket. Előtte magam győződtem meg róla, hogy a feleségével ketten vannak a lakásban. Magam hallottam a hangot a telefonban, amely arra kérte a feleségét, hogy menjen át azonnal, aztán... aztán bedőltem egy ilyen ócska trükknek a becsapódó ajtóval. Hát igen, okos asszony a felesége.

Egy pillanatra elhallgatott, majd azt mondta: - Legyen olyan kedves, mondja meg neki, hogy ünnepélyesen bocsánatot kérek tőle.

- És gondolom, most már ő is benne van a dologban?

Mr. Grant sokatmondó grimaszt vágott.

- Mindenképpen benne van, akár tetszik, akár nem. Mondja meg neki, hogy az Osztály számára megtiszteltetés, ha méltóztatik részt venni a munkában.

- Megmondom neki - bólintott Tommy, s kissé elvigyorodott.

Grant komolyan folytatta:

- Arra úgysem tudja rábeszélni, hogy menjen haza, és üljön nyugodtan a helyén, igaz?

Tommy a fejét rázta.

- Ön nem ismeri Tuppence-et.

- Azt hiszem, már kezdem megismerni. Csak azért mondom, mert... mert ez azért veszélyes munka. Ha ezek kiszagolják magát vagy őt...

Nem fejezte be a mondatát.

- Értem, uram - mondta Tommy komolyan.

- De gondolom, még maga sem tudja rábeszélni őt, hogy tartsa magát távol a veszélytől.

Tommy elgondolkozva válaszolt:

- Tulajdonképpen nem is tudom, hogy megpróbálnám-e.

S eszébe jutott egy kifejezés: *Közös vállalkozás…*

Mert hisz Tuppence-szel töltött egész élete az volt... *Közös vállalkozás…*

Negyedik fejezet

1

Amikor Tuppence közvetlenül vacsora előtt bement a Sans Souci társalgójába, mást nem talált a helyiségben, csak a roppant termetű Mrs. O'Rourke-ot, aki úgy ült az ablaknál, mint valami irdatlan Buddha-szobor.

Túláradó nyájassággal üdvözölte Tuppence-et.

- No nézd csak, Mrs. Blenkensop! Maga is olyan, mint én, szeret idejében itt lenni, s elüldögélni egy-két percig, mielőtt bemenne az ebédlőbe, és ez érthető is, hisz ha jó az idő, és nyitva az ablak, olyan kellemes ez a helyiség, az ember itt nem érzi a konyhaszagot. Pedig az ilyen helyeken ez a legszörnyűbb, az örökös konyhaszag, főleg ha valami hagymását vagy káposztát főznek. Foglaljon helyet, Mrs. Blenkensop, és mesélje el, mit csinált ebben a gyönyörű időben egész nap, hogy tetszik magának Leahampton.

Volt valami Mrs. O'Rourke-ban, ami döbbent ámulattal töltötte el Tuppence-et. Olyan volt, mint a gyerekkorában hallott mesék nőnemű óriásai. A termete, a mély hangja, a dúsan serkenő bajusza, szakálla, mélyen ülő, csillogó szeme révén emberi méreteket meghaladó lénynek látszott, hasonló volt a gyerekkori rémálmok alakjaihoz.

Tuppence azt felelte, hogy meg van győződve arról, hogy nagyon meg fogja kedvelni Leahamptont, és igazán jól érzi magát itt.

- Már amennyire az ember egyáltalán jól érezheti magát valahol - tette hozzá szomorúan -, ha állandóan olyan iszonyú aggodalom nyomja, mint engem.

- Jaj, nem szabad annyira aggódnia - vigasztalta Mrs. O'Rourke. - Majd meglátja, épen és egészségesen jönnek haza a fiai. Ez holtbiztos. Ugye, azt mondta, egyikük a Légierőnél szolgál?

- Igen. Raymond.

- És most Franciaországban van, vagy idehaza, Angliában?

- Pillanatnyilag épp Egyiptomban, ahogy a levelében írja... illetve nem éppen *írja*... azt hiszem, érti, afféle magánhasználatra szánt rejtjelkulcsunk van... bizonyos mondatok bizonyos dolgot jelentenek. Azt hiszem, ez teljesen jogos, nem?

Mrs. O'Rourke nyomban rávágta:

- Hát persze. Ez az anyák előjoga.

- Tudja, én úgy érzem, mindig tudnom kell, hogy hol van.

Mrs. O'Rourke rábiccentett nagy Buddha-fejével.

- Teljesen együtt érzek magával. Ha nekem fiam lenne, én is kijátszanám a cenzort, az biztos. És mi van a másik fiával, a tengerésszel?

Tuppence szolgálatkészen belekezdett a Douglasról szóló hősköltemény be.

- Tudja - fejezte be -, olyan elveszettnek érzem magam a három fiam nélkül. Még soha nem voltak távol tőlem. És mind a három olyan gyengéd hozzám. Igazán inkább a *barátjuk* vagyok, mint az édesanyjuk. - Zavartan kuncogott. - Néha egye-

nesen pörölnöm kell velük, hogy menjenek el valahova nélkülem.

(Micsoda egy lepra nőnek adom én ki magam - gondolta.)

- Igazán azt sem tudtam, hogy mihez kezdjek, hova menjek. Londonban éppen lejárt a lakásom bérleti ideje, és szamárság lett volna, hogy megújítsam, így hát azt gondoltam, lemegyek valami csöndes helyre, amit vonaton könnyen elérhetek... - Elhallgatott.

Buddha megint rábólintott.

- Tökéletesen egyetértek magával. London manapság nem valami jó hely. Ó! Az a sötétség! Magam is évekig laktam Londonban. Tudja, én régiségkereskedő vagyok. Talán ismeri is a boltomat a Cornaby Streeten Chelsea-ben? Kate Kelly, ez áll a cégtáblán. Gyönyörű dolgokat tartottam... igazán gyönyörű dolgokat!... javarészt üveget... waterfordit, corkit... csodaszép csillárokat, dísztálakat, meg mindent. Külföldi üvegtárgyakat, mindenféle kisbútort... nagyot soha... csak apró stílbútorokat... javarészt dió- és tölgyfából. Ó, gyönyörű árum volt... és jómódú törzsvevőim. De hát, ha egyszer háború van, akkor ez mind nem ér semmit. Még szerencsém volt, hogy olyan kis veszteséggel megúsztam.

Valami halvány emlék villant Tuppence agyába. Egy üvegholmival telizsúfolt bolt, amelyben mozdulni is alig lehetett, egy mély és meggyőző hang s egy termetes, tiszteletet parancsoló asszonyság. Igen, semmi kétség, ő volt az.

Mrs. O'Rourke folytatta:

- Én igazán nem vagyok siránkozós fajta, nem úgy, mint egyesek itt a házban. Például Mr. Cayley

a sáljaival; a gyámoltalan feleségével meg az örökös nyöszörgésével, hogy oda az üzlete. Hát persze hogy oda van, ha egyszer kitört a háború. Vagy mint a kis Mrs. Sprot, aki örökké a férje miatt sopánkodik.

- Kinn van a fronton?

- Dehogy van. Afféle kistisztviselő valami biztosítónál, ennyi az egész, de annyira megrémült a légitámadásoktól, hogy már a háború legelején leküldte ide a feleségét. Ami szerintem teljesen jogos, ha a gyereket nézzük... és milyen helyes kis egérke az a gyerek... de Mrs. Sprot örökké csak sopánkodik, pedig a férje mindig lejön, valahányszor csak szerét ejtheti... De az asszony másról se beszél, csak hogy mennyire hiányozhat Arthurnak. Hát, énszerintem egy csöppet sem hiányzik neki... az is lehet, hogy Arthur fogott magának valaki mást.

- Iszonyúan sajnálom ezeket a fiatal anyákat - dünnyögte Tuppence. - Ha másra bízzák a gyerekeiket, csupa aggodalom az életük. Ha meg a gyerekkel mennek, magára kell hagyniuk a férjüket, ami szintén nem könnyű dolog.

- Igen, és az a költség, amit a két háztartás jelent.

- Ez a hely nem túl drága - mondta Tuppence.

- Nem, ennyi pénzért igazán megéri. Mrs. Perenna jól vezeti a penziót. Egyébként fura egy nő.

- Mennyiben? - kérdezte Tuppence.

Mrs. O'Rourke pislogva folytatta:

- Most majd azt fogja gondolni, hogy szörnyű csúnya szám van. És ez igaz is. Minden embertársam érdekel, azért is üldögélek itt, amennyit csak

lehet. Innen jól látja az ember, hogy ki jön be, ki megy ki, ki ül a verandán, s mi folyik a kertben. De miről is beszéltünk az előbb?... ja, igen, Mrs. Perennáról, meg hogy milyen furcsa ember. Lefogadom, hogy valami nagy dráma játszódott le az életében.

- Gondolja?

- De még mennyire! És hogy megjátssza a titokzatosat! „Írországnak melyik részéből való?" - kérdeztem tőle egyszer. S képzelje, volt képe letagadni, azt állította, hogy nem is ír származású.

- Maga szerint ír?

- Hát persze hogy az! Én csak fölismerem a honfitársaimat. Még azt is megmondom, hogy melyik grófságból való. Ő azonban állítja, hogy angol, a férje meg spanyol volt...

Mrs. O'Rourke hirtelen elhallgatott, mert belépett Mrs. Sprot s a nyomában Tommy.

Tuppence tüstént fölélénkült, nyomban megelevenedett.

- Jó estét, Mr. Meadowes. Milyen fürge ma este.

- Sok testmozgás, ez a dolog titka - mondta Tommy. - Délelőtt egy parti golf, délután egy jó nagy séta a parton.

Millicent Sprot közbeszólt:

- Mi is lent voltunk a parton a kicsivel. Szeretett volna pancsolni egy kicsit, de szerintem ahhoz még hideg a víz. Segítettem neki várat építeni, s közben egy kutya elszaladt a kötésemmel, és métereket lebontott belőle. Bosszantó, olyan nehéz újra fölszedni a szemeket. És nekem olyan lassan megy a kötés.

- Maga nagyon jól halad azzal a füles sapkával, Mrs. Blenkensop - mondta Mrs. O'Rourke, váratlanul Tuppence felé fordulva. - Úgy jár a keze, mint a motolla. Pedig Miss Minton mintha azt mondta volna, hogy magának nincs nagy gyakorlata a kötésben.

Tuppence enyhén elpirult. Mrs. O'Rourke-nak sasszeme van.

- Pedig rengeteget kötöttem már életemben - felelte Tuppence némi ingerültséggel. - Mondtam is Miss Mintonnak. De ha egyszer annyira szereti oktatni az embert.

A többiek megértően elnevették magukat, aztán lassan összegyűlt az egész társaság, és megszólalt a gong.

Vacsora közben izgalmas témáról folyt a beszélgetés, a kémekről. Közismert mendemondákat elevenítettek föl: az izmos karú apáca történetét; az ejtőernyős papét, aki paphoz csöppet sem illő módon káromkodott, amint nagy puffanással földet ért; az osztrák szakácsnőét, aki rádióadót rejtegetett a kéményben; csupa olyasmit, ami a jelenlevők nagynénjével vagy másod-unokatestvérével történt hajdanán, vagy legalábbis történhetett volna. Aztán az Ötödik Hadoszlop tevékenységére terelődött a szó. Szidták a brit fasisztákat, a kommunistákat, a Békepártot meg azokat is, akik a lelkiismeretükre hivatkozva megtagadják a katonai szolgálatot. Olyan beszélgetés volt ez, amilyet majd mindennap hall az ember, Tuppence mégis élesen figyelte a többiek arcát és viselkedését, igyekezett elkapni valami áruló arckifejezést, valami elszólást. Hasztalan. Csak Sheila Perenna nem vett részt a beszél-

getésben, de hát azt szokásos hallgatagságának lehetett tulajdonítani. Sötét, lázadó arccal ült az asztalnál, komoran, gondolataiba merülve.

Karl von Deinim aznap este nem vett részt a vacsorán, így hát senki nem fékezte a nyelvét.

Sheila csak egyszer szólalt meg, a vacsora vége felé.

Azután, hogy Mrs. Sprot vékony, fuvolázó hangján kijelentette:

- Szerintem az előző háborúban a németek akkor követték el a legnagyobb hibát, amikor agyonlőtték Miss Cavellt, az ápolónőt. Ezzel mindenkit maguk ellen fordítottak.

Sheila erre fölszegte a fejét, s átható, fiatal hangján megkérdezte:

- Miért ne lőtték volna agyon? Kém volt, vagy nem?

- Nem, dehogy. Nem volt kém.

- Angolokat szöktetett meg egy ellenséges országban. Az ugyanaz. Miért ne lőtték volna agyon?

- Ó, de agyonlőni egy nőt... egy ápolónőt.

Sheila fölállt.

- Szerintem a németeknek tökéletesen igazuk volt - mondta, s a teraszra nyíló ajtón át kiment a kertbe.

Egy ideje ott volt már az asztalon a desszert: éretlen banán és néhány aszott narancs. Most aztán mindenki felállt, s átment a társalgóba kávézni.

Csak Tommy ment ki észrevétlenül a kertbe. Sheilát a teraszon találta; a korlátnak dőlve nézte a tengert.

A férfi megállt a lány mellett.

Szapora, ziháló lélegzetvételéből észrevette, hogy nagyon feldúlt állapotban van. Megkínálta egy cigarettával, és Sheila elfogadta.

- Gyönyörű az este - mondta Tommy.

A lány halkan, komolyan válaszolt:

- Gyönyörű lehetne...

Tommy töprengve nézett rá. Egyszerre megcsapta a lányból áradó vonzás, életerő, érezte, hogy feltartóztathatatlan erővel forr benne az élet. Ez az a lány, gondolta, akibe egy férfi könnyen belebolondul.

- Ha nem lenne háború? Úgy érti?

- Fütyülök a háborúra. Gyűlölöm.

- Mint mindenki.

- Nem mindenki gyűlöli úgy, mint én. Én iszonyúan gyűlölöm ezt a háborús szájtépést, ezt az öntelt pöffeszkedést... ezt a pokoli hazafiasságot.

- Hazafiasságot? - döbbent meg Tommy.

- Azt. Gyűlölöm a hazafiasságot, érti? Ezt az örökös *haza, haza, hazát!* Elárulni a hazát, szolgálni a hazát, meghalni a hazáért. Miért van annak jelentősége, hogy ki hol született?

- Nem tudom - ismerte be Tommy. - De valamiért csak van.

- Hát számomra nincs. A maguk számára persze van... maguk elutaznak külföldre, adnak-vesznek a brit birodalomban, hazajönnek bronzbarnára sülve és tele közhelyekkel, bennszülöttekről beszélnek, whiskyről meg más effélékről.

- Ennyire azért nem vagyok hitvány, kedvesem. Legalábbis remélem - mondta Tommy csöndesen.

- Egy kicsit talán túloztam... de tudja, mire gondolok. Maga hisz a brit birodalomban... meg... meg... ebben a „meghalni a hazáért"-féle ostobaságban?

- A hazám -jegyezte meg Tommy szárazon - nem sokat tesz azért, hogy meghaljak érte.

- Nem, de maga szívesen megtenné. És ez ostobaság! *Semmiért* nem érdemes meghalni. Ez az egész csak *eszme*... üres szó... szappanbuborék... magasröptű elmebaj. Nekem semmit nem jelent a hazám.

- Maga is meglepődik egyszer, ha majd rádöbben, hogy mennyit is jelent - mondta Tommy.

- Nem. Soha. Eleget szenvedtem... eleget láttam...

A lány elhallgatott. Aztán hirtelen türelmetlenül Tommy felé fordult.

- Tudja, hogy ki volt az én apám?

- Nem. - Tommyban nőttön-nőtt az érdeklődés.

- Patrick Maguire-nek hívták. Casement* követője volt az előző háborúban. Agyonlőtték mint hazaárulót! Semmiért! Egy eszméért! Lelkesedett érte a többi írrel együtt. Miért nem tudott nyugton megülni otthon, és törődni a maga dolgával, mint más rendes ember? Most aztán az egyik ember szemében vértanú, a másikában hazaáruló. Szerintem pedig egyszerűen csak ostoba volt.

Tommy szinte hallotta, amint a lányból sisteregve felszínre tör a lázadás. Azt mondta:

*Ír nacionalista, a németekkel szövetkezett. Londonban 1916-ban hazaárulóként kivégezték.

- Szóval ez árnyékolja be az életét?

- Ez. Anyám megváltoztatta a nevét. Spanyolországban éltünk évekig. Anyám mindenkinek azt mondja, hogy apám félig spanyol volt. És bárhová mentünk, mindenütt hazudnunk kellett. Bejártuk egész Európát. Végül itt kötöttünk ki, és anyám megnyitotta ezt a penziót. Azt hiszem, ennél ocsmányabb dolgot még sose műveltünk.

- És az édesanyja hogy vélekedik a... dolgokról? - kérdezte Tommy.

- Az apám halálára gondol? - Sheila egy pillanatra összevont szemöldökkel, zavartan hallgatott. Majd lassan felelte:

- Tulajdonképpen nem is tudom... sose beszél róla. Nem könnyű kitalálni, hogy anyám mit érez vagy mit gondol.

Tommy tűnődve bólintott.

Sheila hirtelen kijelentette:

- Tulajdonképpen nem is tudom, hogy miért mondom én el mindezt magának. Ideges vagyok. Hol is kezdtük?

- Edith Cavellnél.

- Persze... a hazafiasságról folyt a vita. No, hát én utálom.

- Nem emlékszik Edith Cavell szavaira?

- Milyen szavaira?

- Amelyeket a halála előtt mondott. Nem is tudja mit mondott? *„A hazafiasság nem elég...* - idézte Tommy - *nem szabad, hogy gyűlölet legyen a szívemben."*

- Ó! - Sheila Perenna egy pillanatra megdermedt, aztán sarkon fordult, és eltűnt a kert sötétjében.

2

- Látod, Tuppence, minden gyönyörűen passzol.

Tuppence elgondolkozva bólintott. Néptelen volt körülöttük a part. Ő a hullámtörőnek támaszkodott, Tommy meg ott ült fölötte, a hullámtörő gerendáján, ahonnét bárkit észrevehetett, aki a sétányon közeledik. Nem mintha számított volna bárkire, miután előzőleg nagy gonddal kikövetkeztette, hogy ki hol tartózkodik a délelőtt folyamán. És különben is Tuppence-szel való találkozása mindenképpen a véletlen művének látszott, amely a hölgynek kedvez, őt azonban kissé megriasztja.

- Tehát Mrs. Perenna? - kérdezte Tuppence.

- Az. M és nem N. A körülmények egyeznek.

Tuppence még egyszer töprengve bólintott.

- Igen. Ír, Mrs. O'Rourke rögtön észrevette, de nem vallja be. Ide-oda utazgatott a kontinensen. A nevét Perennara változtatta, s penziót nyitott Leahamptonban. Pompás fedőfoglalkozás, a penzió tele van unalmas és jelentéktelen vénemberrel. A férjét agyonlőtték hazaárulásért. Minden oka megvan rá, hogy bekapcsolódjék az Ötödik Hadoszlop tevékenységébe. Igen, minden passzol. Mit gondolsz, a lány is benne van?

- Biztos, hogy nem - mondta Tommy határozottan. - Különben nem mondta volna el ezt az egészet. Tudod... egy kicsit aljasnak is érzem magam.

Tuppence megértően bólintott.

- Igen, úgy van vele az ember. Bizonyos szempontból ocsmány munka ez.

- De szükség van rá.
- Hát persze.
Tommy elnevette magát, s egy kicsit elpirult.
- Én se szeretek jobban hazudni, mint te…
Tuppence a szavába vágott:
- Engem egy csöppet sem zavar a hazudozás. Hogy őszinte legyek, művészi élvezetet lelek a hazugságaimban. Inkább az lep meg, hogy az ember néha elfelejt hazudni, önmagát adja, és épp ezzel ér el olyan eredményeket, amilyenekre különben nem is számított volna. - Elhallgatott, aztán folytatta: - Ez történt veled az este… a lánnyal. Ő az *igazi* énednek válaszolt... azért érzed most olyan pocsékul magad.
- Azt hiszem, igazad van.
- Én tudom. Hiszen magam is így jártam… a német fiúval.
Tommy megkérdezte:
- Róla mi a véleményed?
Tuppence azonnal rávágta:
- Hát, én nem hiszem, hogy bármi köze is van az egészhez.
- Grant azt mondja, van hozzá köze.
- Az a te Mr. Grantod! - Tuppence-nek vidámra fordult a hangja. - Szerettem volna látni a képét, mikor megmondtad neki, hogy itt vagyok.
- Tisztességgel megkövetett. Benne vagy a munkában.
Tuppence eltűnődve bólintott. Aztán megszólalt:
- Emlékszel még a másik háborúra? Mikor becserkésztük Mr. Brownt? Hogy mennyire élveztük? S milyen izgatottak voltunk?

Tommy nagyon is jól emlékezett, egészen földerült az arca.

- De mennyire!

- Tommy... ez most miért nem ugyanolyan?

Tommy eltöprengett a kérdésen, elkomolyodott. Aztán így szólt:

- Én azt hiszem, hogy alapjában véve életkor kérdése.

Tuppence letorkolta:

- Csak nem gondolod, hogy túlságosan öregek vagyunk?

- Nem. Abban bizonyos vagyok. Csak éppen... ez talán azért nem olyan mulatságos, mert ez már a második háborúnk... ezzel már egészen másképpen vagyunk.

- Igen... ma már jobban látjuk, hogy a háború mennyi veszteséggel, szenvedéssel, borzalommal jár. De annak idején még túl fiatalok voltunk ahhoz, hogy mindezt végig tudjuk gondolni.

- Pontosan. Az elmúlt háborúban ugyancsak begyulladtam egypárszor, néha igen meleg helyzetbe kerültem, megtapasztaltam a poklot is egyszer-kétszer, de akkor is jó muri volt.

- Gondolom, így lehet most vele Derek - mondta Tuppence,

- Jobb, ha nem gondolsz rá, öreglány - tanácsolta Tommy.

- Igazad van. - Tuppence összeszorította a fogát. - Feladatunk van. És azt teljesítenünk kell. Lássuk csak. Eszerint Mrs. Perenna lenne, akit keresünk?

- Annyit legalább megállapíthatunk, hogy sok minden arra vall. Más nincs, Tuppence, akin megakadt volna a szemed?

- Nem. Nincs. Mikor megérkeztem, az volt az első dolgom, hogy mindenkit fölmérjek, és hogy úgy mondjam, mérlegeljem a lehetőségeket. Némelyikük szóba se jöhet.

- Például?

- Például Miss Minton, a „tökéletes" angol vénkisasszony, aztán Mrs. Sprot, a kis Bettyvel, s végül a tyúkeszű Mrs. Cayley.

- Miért? A tyúkeszűséget nem nehéz megjátszani.

- Persze, de a fontoskodó vénkisasszony és a lelkes fiatal anya olyan szerep, amit végzetesen túl lehet játszani. Ok pedig mindketten teljesen természetesen viselkednek. Aztán meg, ami Mrs. Sprotot illeti, ott a gyerek.

- Miért? - kérdezte Tommy. - Egy ellenséges ügynöknek is lehet gyereke.

- Csakhogy nem viszi magával ilyen körülmények között - mondta Tuppence. - Nem olyan munka ez, amibe az ember beleviszi a gyerekét. Ebben biztos vagyok, Tommy. *Tudom.* A gyereket ez ilyesmiből kihagyja az ember.

- Nyertél - mondta Tommy. - Mrs. Sprot és Miss Minton kiesik, de Mrs. Cayleyben már nem vagyok olyan biztos.

- Nem, nála fönnáll a lehetőség. Mert ő aztán túljátssza a szerepét. Szerintem nincs nő, aki *annyira* hülye lenne, mint amilyennek ő látszik.

- Gyakran megfigyeltem, hogy az odaadó feleségek szellemi képességei erősen megcsappannak - dünnyögte Tommy.

- És hol figyelted meg, ha szabad kérdeznem?

- Nem nálad, Tuppence. A te odaadásod sohasem terjedt odáig.

- Ami meg a férfiakat illeti - mondta kedvesen Tuppence -, te sem csinálsz olyan pokoli cirkuszt abból, ha beteg vagy.

Tommy töprengve vette sorra a lehetőségeket.

- Ez a Cayley - mondta végül gondterhelten -, valahogy nem tetszik nekem. Valami nem stimmel nála.

- Lehet. Aztán itt van, Mrs. O'Rourke.

- Róla mi a véleményed?

- Nem tudom. Zavar. Olyan vérszomjas... nem tudom, érted-e, mit akarok mondani.

- Azt hiszem, értem. De lehet, hogy ez csak a külseje miatt van, olyan ragadozó fajta.

Tuppence vontatottan megjegyezte:

- És... jó megfigyelő.

A kötésével kapcsolatban tett megjegyzésre gondolt.

- Aztán ott van Bletchley - mondta Tommy.

- Még alig beszéltem vele. Ő a te madarad.

- Afféle megcsontosodott, öreg katonatiszt. Legalábbis azt hiszem.

- Látod, ez az - mondta Tuppence, s ezzel inkább Tommy lelkiállapotára célzott. - Ebben a buliban az a legrosszabb, hogy látsz egy teljesen hétköznapi embert, aztán csavarintasz egyet a képen, hogy megfeleljen a beteges kívánalmaidnak.

- Tettem néhány próbát Bletchleyvel - mondta Tommy.

- Miket? Én is kieszeltem egypárat.

- Hát... afféle szelíd kis hétköznapi csapdákat állítottam neki... dátumokról, helyekről kérdeztem... meg ilyesmi.

- Csak úgy általánosságban vagy konkrétan?

- Tudod, a vadkacsavadászatról beszélgettünk. Ő Fayumot említette... hogy ebben és ebben az évben, ebben és ebben a hónapban milyen jó zsákmányt ejtett. Legközelebb aztán én hoztam szóba Egyiptomot, egészen más összefüggésben. Múmiákról beszéltem, Tutanhamonról meg más effélékről... vajon látta-e? Vagy hajókról kérdeztem... Megemlítettem egyiknek-másiknak a nevét, meg hogy ez meg az nagyon kényelmes hajó volt. Ő is említett egy-két utazást, amit módomban állt ellenőrizni. No, nem feltűnően, hogy szimatot kapjon... éppen csak egy kis ellenőrzést végeztem.

- És eddig még nem csúszott el semmin?

- Még véletlenül sem. Pedig hadd mondjam meg, Tuppence, az ilyen vizsgán nem könnyű átmenni.

- De tegyük fel, hogy ő N, akkor pedig álmában is tudja a meséjét.

- Persze... nagy vonalakban. De az apró részleteken nagyon könnyen el lehet csúszni. Az is gyanús lehet, ha valaki sok mindenre emlékszik vissza, többre, mint egy jóhiszemű embernél indokolt lenne. Ritkán akad olyasvalaki, aki kapásból tudná, hogy egy bizonyos vadászat 1926-ban vagy 1927-ben volt-e. Kénytelen gondolkodni egy kicsit, és kutatni az emlékei között,

- És eddig még semmin sem kaptad rajta Bletchleyt?

- Eddig még minden reakciója normális.

- Az eredmény tehát negatív.
- Így van.
- Akkor hát elmondom, hogy mi az én elképzelésem.

És már bele is fogott.

3

Hazafelé menet Mrs. Blenkensop megállt a postánál. Bélyeget vett, aztán betért az egyik nyilvános telefonfülkébe. Föltárcsázott egy számot, és Mr. Faradayt kérte. A megállapodás szerint így tartották a kapcsolatot Mr. Granttal. Mosolyogva jött ki a fülkéből, kényelmesen elindult hazafelé, de útközben még fonalat vett a kötéséhez.

Kellemes délután volt, könnyű szél lengedezett. Tuppence megfékezte természetes energiáját, s fürge lépteit kényelmes sétává szelídítette, ahogy az szerinte Mrs. Blenkensop szerepéhez illett. Mrs. Blenkensopnak az égvilágon semmi tennivalója nem volt azon kívül, hogy kötöget (nem valami ügyesen), s hogy levelet ír a fiainak. Állandóan nekik írt, s a megkezdett leveleket időnként szanaszét hagyta a házban.

Tuppence tehát ráérősen ballagott fel a dombra, a Sans Souci felé. Minthogy itt nem volt átmenő forgalom (az utca véget ért a Csempésztanyánál, Haydock parancsnok házánál), alig járt erre kocsi, legfeljebb reggelenként néhány bolti árukihordó teherautó. Tuppence sorra maga mögött hagyta a házakat, s azzal szórakozott, hogy olvasgatta a nevüket. Bella Vista (elég pontatlan elnevezés, mert

innét a tengernek épp csak a csücskét lehetett látni, a kilátás javarészt csak az út túloldalán épült viktoriánus stílusú villára, az Édenkertre nyílt). A következő ház a Karachi nevet viselte. Aztán a Tengeri Kilátás (ez megfelelt a valóságnak), a Klára Kastély, némi nagyzolással, hiszen egész kis ház volt, majd Trelawny, Mrs. Perenna panziójának konkurense, s végezetül a nagy, sötétbarna Sans Souci.

Már majdnem odaért, amikor fölfigyelt egy asszonyra, aki ott állt a kapuban, és befelé leskelődött. Valami feszült éberség érződött rajta.

Tuppence szinte ösztönösen lehalkította a lépteit, s lábujjhegyen közeledett hozzá.

Már ott volt közvetlenül mögötte, mikor az asszony meghallotta, és rémült tekintettel hátrafordult.

Magas volt, szegényesen, sőt nyomorúságosan öltözve, de az arcában volt valami rendkívüli. Nem volt már fiatal, negyven és ötven közt lehetett, de az arca valahogy ellentmondott az öltözetének. Szőke volt, az arccsontjai szélesek. Valamikor gyönyörű lehetett... sőt még ma is az volt. Tuppence egy pillanatig úgy érezte, hogy ezt az arcot ismeri valahonnét, de ez az érzése mindjárt el is múlt. Ilyen arcot - gondolta - nem egykönnyen felejtene el az ember.

Az asszony szemmel láthatóan megdöbbent, s az arcán átfutó riadalom nem kerülte el Tuppence figyelmét. (Itt valami gyanús.)

Tuppence megkérdezte:

- Bocsánat, keres valakit?

Az asszony lassan beszélt, idegen kiejtéssel, s olyan gyorsan formálta a szavakat, mintha előre betanulta volna:

- Ez a ház Sans Souci?
- Az. Itt lakom. Valakit keres talán?
- Talán tudja nekem megmondani, kérem. Van itt egy Mr. Rosenstein, nem?
- Mr. Rosenstein? - Tuppence megcsóválta a fejét. - Nem. Sajnos nincs. Talán itt lakott, de már elment. Kérdezzem meg?
- Nem... nem. Tévedtem. Bocsánat - mondta.

Sarkon fordult, és gyors léptekkel elindult lefelé a dombról.

Tuppence csak állt, és bámult utána. Valahogy gyanús volt neki ez az asszony. Túl nagy volt az ellentmondás a modora és a szavai közt. Ezt a „Mr. Rosensteint" biztosan most találta ki, ez volt az első név, ami eszébe jutott.

Tuppence egy pillanatig tétovázott, aztán elindult az asszony után, le a dombról. Nem is igen tudta, minek nevezze: valami ösztönös megérzés késztette arra, hogy a nyomába eredjen.

De hirtelen megtorpant. Ha követi, azzal fölhívja magára a figyelmet, mégpedig feltűnő módon. Hisz láthatólag épp belépni készült a Sans Souciba, ha most fölbukkan a nyomában, valaki esetleg gyanút foghat, hogy Mrs. Blenkensop talán nem egészen az, akinek látszik - kiváltképp, ha ez az asszony valóban az ellenséges összeesküvők közé tartozik.

Nem, Mrs. Blenkensop mindenféleképpen kénytelen megmaradni annak, akinek látszik.

Tuppence tehát visszafordult, és újra fölment az emelkedőn. Bement a Sans Souciba, és megállt a hallban. A ház kihaltnak látszott, mint kora délután általában. Betty aludt, az öregek pedig pihentek, vagy elmentek hazulról.

Es akkor, ahogy ott álldogált a hallban, s az iménti találkozáson törte a fejét, valami halk hang ütötte meg a fülét. Ismerős hang - halk kattanás.

A telefon ott volt a hallban. A kattanás, amelyet Tuppence az imént hallott, azt jelentette, hogy valaki felvette vagy letette a kagylót egy mellékállomáson. A házban egyetlen mellékállomás volt, mégpedig Mrs. Perenna hálószobájában.

Tommy talán habozott volna. Tuppence azonban egy pillanatig sem. Nagyon halkan, nagyon óvatosan felvette a kagylót, és a füléhez tartotta.

Valaki beszélt a vonalban, Tuppence egy férfihangot hallott:

- ...minden a legnagyobb rendben. Akkor hát négy, ahogy megállapodtunk.

S egy női hang:

- Helyes, csak így tovább.

Aztán egy kattanás, letették a kagylót.

Tuppence összevonta a szemöldökét. Mrs. Perenna hangja volt? Ebből a négy szóból nehéz volt megítélni. Csak egy kicsit tartott volna tovább a beszélgetés. Persze az is lehet, hogy egészen hétköznapi dologról volt szó... a kihallgatott szövegben semmi nem volt, ami másra vallott volna.

Árnyék homályosította el a bejárati ajtót. Tuppence éppen visszatette a kagylót, amikor Mrs. Perenna megszólalt:

- Milyen kellemes délután. Készül valahova, Mrs. Blenkensop, vagy most jött meg?

Eszerint tehát nem Mrs. Perenna beszélt Mrs. Perenna szobájából.

Tuppence motyogott valamit arról, hogy milyen kellemes sétát tett, és elindult a lépcső felé.

Mrs. Perenna utána indult a halion át. Még nagyobbnak látszott, mint egyébként. Tuppence csak most döbbent rá, hogy milyen kisportolt, erős asszony.

- Megyek, és lerakom a holmimat - mondta, és sietve indult fel a lépcsőn. Az első fordulónál azonban Mrs. O'Rourke-ba ütközött, aki hatalmas termetével egészen eltorlaszolta a lépcsőt.

- Hova-hova ilyen sietve, Mrs. Blenkensop?

Nem állt félre, csak mosolyogva nézett le a magasból az alatta álló Tuppence-re. Mrs. O'Rourke mosolyában mindig volt valami félelmetes.

S Tuppence-et egyszerre, minden látható ok nélkül, elfogta a félelem.

Fenn a toronytermetű, mosolygós ír asszony állja el az utat, lent meg Mrs. Perenna strázsál.

Tuppence hátrapillantott a válla fölött. Vajon csak képzeli, hogy Mrs. Perenna kifejezetten fenyegetően néz fel rá? Szamárság - mondta magában -, szamárság. Fényes nappal... egy közönséges tengerparti penzióban. De a ház olyan nagyon csöndes volt. Sehol egy hang. Ő meg itt áll a lépcsőn, kettejük között. Mrs. O'Rourke mosolyában *valóban* volt valami furcsa... valami állandó prédaleső készenlét. Tuppence arra gondolt, akár a macska, ha lesi az egeret.

Ám ebben a pillanatban megszűnt a feszültség. Vidáman visongó kis alak szökkent elő a lépcső tetején, bugyiban, ingecskében, Mrs. O'Rourke mellett elvágtatva, harsány „pi-bum!" kiáltással ugrott Tuppence nyakába.

A légkör megváltozott. A nyájas-hatalmas Mrs. O'Rourke fölkiáltott: - A drága! Hogy nő ez a kislány!

Lent meg Mrs. Perenna a konyhaajtó felé indult. Tuppence kézen fogta Bettyt, elment Mrs. O'Rourke mellett, s végigszaladt a folyosón, amelynek a végében ott várt Mrs. Sprot, hogy a szökevényt megdorgálja.

Tuppence bement Mrs. Sprot szobájába.

Az otthonos hangulattól megkönnyebbülést érzett - gyerekruhák hevertek szanaszét, játékszerek, egy festett kiságy, az öltözőasztalon meg a birkaképű, csöppet sem rokonszenves Mr. Sprot fényképe -, Mrs. Sprot pedig közben mondta-mondta panaszait a mosodaárakra, hogy szerinte nem valami szép Mrs. Perennától, hogy nem enged a vendégeinek villanyvasalót használni...

Minden olyan hétköznapi volt, olyan biztonságos, normális.

És mégis... az imént... ott a lépcsőn.

Az idegeim - gondolta Tuppence -, rosszak az idegeim.

De vajon valóban rosszak-e? Valaki igenis telefonált Mrs. Perenna szobájából. Mrs. O'Rourke? Furcsa lenne. De arra mindenesetre jó, hogy a lakók közül senki ne hallja.

Ugyancsak rövid beszélgetés volt - gondolta Tuppence. - Alig pár szó.

„...minden a legnagyobb rendben. Akkorkát négy, ahogy megállapodtunk."

Lehet, hogy nem is jelent semmit, de lehet, hogy nagyon is sokat jelent.

Négy. Dátum lenne? Valamelyik hónap negyedik napja?

Vagy negyedik szék, negyedik lámpaoszlop, negyedik hullámtörő... ki tudja?

Jelentheti éppenséggel a Negyedik Hidat is. Azt már az első háborúban is próbálták felrobbantani.

És jelent valamit egyáltalán?

Könnyen lehet valami egészen hétköznapi megállapodás. S az is lehet, hogy Mrs. O'Rourke Mrs. Perenna engedélyével akkor használja a hálószobában lévő telefont, amikor akarja.

És az a feszült pillanat ott a lépcsőn, talán csak a felajzott idegek játéka volt...

A néma ház... az a baljós érzés... hogy valami fenyeget...

Ragaszkodjunk a tényekhez, Mrs. Blenkensop - gondolta szigorúan Tuppence. - És folytassuk a munkát.

Ötödik fejezet

1

Haydock parancsnok kitűnő házigazdának bizonyult. Lelkesen üdvözölte Mr. Meadowest és Bletchley őrnagyot, s az előbbinek töviről hegyire megmutogatta az egész „kulipintyót".

A Csempésztanya eredetileg két parti őrház volt a tengerre néző szirten. Alatta, a sziklák tövében egy kis öblöcske, amelynek megközelítése veszélyes volt, úgyhogy csak kalandra vágyó fiúgyerekek próbálkozhattak meg vele.

Aztán a két kis házat megvette egy londoni üzletember, egybeépítette, s valami kertfélét is összehozott körülötte. Csak néha-néha jött le, akkor is rövid időre, nyáron.

A ház üresen állt évekig, csak nyáron adták ki gyéren bútorozott szobáit.

- Majd 1926-ban - magyarázta Haydock - megvette egy bizonyos Hahn nevű ember. Német volt, és mit gondol, foglalkozása szerint micsoda?... Kém volt őkelme, nem is más.

Tommy hegyezte a fülét.

- Érdekes - jegyezte meg, s letette a poharát, amelyből serryt iszogatott.

- Átkozottul alapos fickók ezek - mondta I laydock. - Már akkor készültek erre a cirkuszra... legalábbis szerintem. Nézze csak meg ennek a háznak a fekvését. Kitűnően lehet innét jelzéseket leadni a tengerre. Alul meg a kis öbölben ki lehet kötni motorcsónakkal. A környező előreugró

szirtek következteben minden oldalról védve van. Nekem ne is mondja senki, hogy az a Hahn nem német ügynök volt.

Bletchley őrnagy élénken helyeselt:

- De mennyire, hogy az volt.

- És mi lett vele? - kérdezte Tommy.

- Ó - mondta Haydock -, annak története van. Hahn rengeteget költött a házra. Lépcsőt építtetett le a partra, betonlépcsőt, egy vagyonba került. Aztán átalakíttatta az egész házat, fürdőszobákat építtetett, és ami drága berendezés csak volt, mindennel fölszerelte. És mit gondol, kivel végeztette mindezt? Nem helybeli mesteremberrel. Azt beszélték, egy londoni céggel, de itt csupa külföldi dolgozott. Némelyikük *egy árva szót sem beszélt angolul.* Mondja, hát nem gyanús ez?

- Egy kicsit fura, annyi szent - ismerte el Tommy.

- Én akkoriban is itt laktam a környéken, és izgatott, hogy miben sántikál ez a fickó. Örökké erre tekeregtem, és figyeltem a munkásokat. Mondhatom magának, nem volt ínyükre... egy csöppet se volt ínyükre. Egyszer-kétszer ugyancsak fenyegetően viselkedtek. De miért, ha rendben volt a szénájuk, és tiszta ügyről volt szó?

Bletchley rábólintott:

- A hatósághoz kellett volna fordulnia - mondta.

- Pontosan ezt tettem, öregem. Már utáltak, annyit zaklattam a rendőrséget.

Töltött magának még egy pohárral.

- És mit kaptam a fáradozásomért? Udvarias közönyt. Süketek és vakok voltunk... mi... eb-

ben az országban. Azt mondogatták, kizárt dolog, hogy újabb háborúra kerüljön sor Németországgal... hogy Európában béke van... kapcsolatunk Németországgal kitűnő. Természetes rokonszenv köt össze minket. Engem őskori leletnek tekintettek... háborús megszállottnak, fafejű, öreg tengerésznek. Hiába erősködtem, hogy a németek Európa legerősebb légiflottáját építik ki, és igazán nem azért, hogy csak röpködjenek, kirándulgassanak!

Bletchley őrnagyból kirobbant a szó:

- Senki el nem hitte! A barmok! „A béke korát éljük!" „Megbékélés!" Megannyi marhaság.

Haydock elfojtott dühétől még a szokottnál is véresebb képpel jelentette ki: - Háborús uszító, azt mondták rám. Aki útját állja a békének. Én nagyon jól tudom, hogy miben mesterkednek a mi germán barátaink! Mert ne felejtsük el, ők aztán jó előre nekiláttak a munkának. Meg voltam győződve arról, hogy Hahn valami rosszban sántikál. Nem voltak ínyemre a külföldi munkások. Nem volt ínyemre, hogy annyit költ erre a házra. Továbbra is csak rágtam a hatósági emberek fülét.

- Kitartó fickó - mondta elismerően Bletchley.

- És végül - mondta a parancsnok - itt-ott már fölfigyeltek rám. Új rendőrparancsnokot kaptunk: egy nyugdíjas katonatisztet. Neki aztán volt annyi józan esze, hogy meghallgasson. És az emberei körülszaglásztak. Egy szó, mint száz, Hahn kereket oldott. Egy éjszaka egyszerűen meglépett, eltűnt. A rendőrség már házkutatást is tartott. Egy páncélszekrényben, amely az ebédlő falába volt beépítve, rádióicadót találtak, s néhány ugyancsak kompromittáló iratot. S a garázs alatt

jókora üzemanyagraktárt... több nagy benzintartályt. Mondhatom, majd szétvetett a büszkeség. A fiúk a klubban mindig azzal húztak, hogy megszállt a kém-dili. Hát erre aztán elhallgattak. Az a mi bajunk ebben az országban, hogy olyan végtelenül gyanútlanok vagyunk.

- Vétkes könnyelműség. Ostobák vagyunk, átkozottul ostobák. Miért nem internáljuk már ezeket a menekülteket? - tüzeskedett Bletchley őrnagy.

- A történet vége az, hogy mikor dobra ütötték, megvettem ezt a házat - folytatta a parancsnok, és nem hagyta magát eltéríteni kedvenc témájától. - Jöjjön, Meadowes, nézzen körül.

- Köszönöm, szívesen.

Haydock parancsnok égett a lelkesedéstől, hogy eldicsekedhessek a házzal. Az ebédlőben kitárta a nagy páncélszekrényt, amelyben a titkos leadót találták. Kivitte Tommyt a garázsba is, hogy megmutogassa neki a rejtett benzintartályt, miután futólag megmutatta a két csodás fürdőszobát a különleges világítással, meg az ügyes konyhaberendezést, lekísérte a betonlépcsőn az öblöcskébe, s miközben egyfolytában azt magyarázta, hogy milyen hasznos lehet ez az egész ellenség számára háború idején.

Még a barlangba is bementek, amelyről a ház a nevét kapta, s Haydock lelkesen ecsetelte, milyen hasznos lehet ez a barlang is.

Bletchley őrnagy nem tartott velük; ott maradt a teraszon, és békésen szopogatta az italát. Tommy látta, hogy a parancsnok eredményesen végződött kémvadászata élete nagy témájává lett, s hogy a barátai bizonyára mélységesen unják már.

Igen, Bletchley őrnagy ki is jelentette valamivel később, miközben visszafelé ballagtak a Sans Souciba:

- Derék fickó ez a Haydock. De ezt a témát sose unja meg. Ha százszor nem hallottuk, hát egyszer sem, már a könyökünkön jön ki. Olyan büszke arra a sok vicik-vacakra a házában, mint macska a kölykeire.

A hasonlat találó volt, s Tommy egy mosolylyal nyugtázta.

S mivel a beszélgetés ezek után Bletchley őrnagy 1923-ban véghezvitt hőstettére terelődött, amikor is sikerrel leplezett le egy csekkhamisítót, Tommy nyugodtan szőhette a maga gondolatait, mindössze annyit kellett tennie, hogy időnként közbeszúrja: - Hallatlan! Ne mondja! Még ilyet! - mert Bletchley őrnagy több biztatást nem igényelt.

Tommy most erősebben érezte, mint valaha, hogy a haldokló Farquhar nem ok nélkül emlegette a Sans Soucit, s hogy jó nyomon járt. Itt, ezen az isten háta mögötti helyen a németek már jó előre megtették az előkészületeiket. A német Hahn érkezése és a körültekintő berendezkedés egyértelműen bizonyította, hogy ezt a partszakaszt jelölték ki gyülekezőhelyül, az ellenséges tevékenység központjául.

Azt a játékot azonban a gyanakvó Haydock váratlan közbelépése folytán elvesztették. Az első menetet tehát Anglia nyerte meg. De tegyük fel, hogy a Csempésztanya csak első előretolt állása lett volna egy bonyolult támaszpontrendszernek. A tenger felől nyitotta volna meg az utat. Partja, amelyhez csak azon az egyetlen ösvényen lehetett lejutni,

tökéletesen megfelelt volna a célnak. De az egész tervnek ez csupán egy részecskéje lehetett.

De vajon mit eszelt ki az ellenség, miután a tervnek ezt a részét Haydock meghiúsította? Vajon nem szemelt ki egy másik, majdnem ilyen jó helyet - például a Sans Soucit? Hahnt körülbelül négy éve leplezték le. Sheila Perenna szavaiból kiderült, hogy Mrs. Perenna kevéssel ezután térhetett vissza Angliába, és akkor vette meg a Sans Soucit. Ez lett volna a játszma második lépése?...

Mindenesetre úgy látszott, hogy Leahampton ellenséges központ - hogy a környéken máris kiépültek a támaszpontok és a kapcsolatok.

Tommy jókedvre derült. Egyszeriben elmúlt a Sans Souci ártalmatlan és áporodott légkörétől támadt levertsége. Mert bármilyen ártalmatlannak látszott is a Sans Souci, ez az ártalmatlanság felszínes volt. A semmitmondó felszín alatt zajlottak az események.

És mindezek központjában, amennyire Tommy eddig meg tudta ítélni, Mrs. Perenna áll. A legelső tennivaló tehát: minél többet megtudni Mrs. Perennáról, bepillantani a penzió vezetésének látszólag hétköznapi gyakorlatába. Felülvizsgálni a levelezését, ismeretségi körét, társadalmi tevékenységét, hadi célú karitatív munkásságát, mert ezek között valahol fény derülhet valódi arcára. Ha Mrs. Perenna M, a hírhedt női ügynök, akkor ő irányítja az Ötödik Hadoszlop tevékenységét az egész országban. Kilétét nyilván kevesen ismerik - csak a legfelsőbb vezetőség. De valamiképpen tartania kell a kapcsolatot a vezérkari főnökséggel, és ezt a kapcsolatot kell földeríteniük Tuppence-szel.

A kellő pillanatban, ezt Tommy ugyancsak jól látta, kézre lehet keríteni és meg lehet erősíteni a Csempésztanyát - ezt néhány elszánt ember a Sans Souciból meg tudja oldani. Ez a pillanat még nem érkezett el, de lehet, hogy már nagyon közel van.

Ha a német hadsereg ellenőrzése alatt tartja a La Manche csatorna kikötőit Franciaországban és Belgiumban, az erejét Anglia lerohanására tudja összpontosítani, márpedig Franciaországban éppen elég rosszul állnak a dolgok.

Az angol flotta túlerőben van a tengeren, a támadásnak tehát vagy a levegőből, vagy belső árulás révén kell bekövetkeznie, s ha a belső árulás szálai Mrs. Perenna kezében futnak össze, akkor nincs vesztegetni való idő.

Bletchley őrnagy szavai mintha csak Tommy gondolatát visszhangozták volna:

- Tudja, láttam, hogy nincs vesztegetni való idő. Hívtam Abdult, az inasomat... derék fickó volt ez az Abdul... és...

A történet csak csörgedezett tovább.

Tommy a fejét törte:

De miért éppen Leahampton? Mi ebben a logika? Kívül esik a sodráson, afféle holt víz. Konzervatív, ódivatú. Ez mind csak kívánatosabbá teszi. De nincs valami más oka is?

Leahampton mögött sík szárazföldek húzódnak. Sok a rét. Csapatszállító repülőgépek leszállására vagy ejtőernyős hadműveletekre tehát kiválóan alkalmas. De ez más helyekre is áll. Aztán van itt egy nagy vegyi üzem is, és ne felejtsük el, ott dolgozik Karl von Deinim.

Karl von Deinim. Vajon ő beleillik-e a képbe? Nagyon is. Nem ő a dolgok irányítója, amint azt Grant is leszögezte. Ő csak egy fogaskerék a gépezetben. Könnyen gyanúba kerülhet, és bármelyik pillanatban internálhatják. De addig is végezheti, amit rábíztak. Azt mondta Tuppence-nek, hogy a gázszennyezés ellensúlyozásán és bizonyos harci gázok semlegesítésén dolgozik. Lehet, hogy e mögött is rejlik egy és más - csupa olyan feltevés, amire gondolni se jó.

Karl tehát benne van a dologban - döntötte el Tommy (némileg vonakodva). Végül is a hazájáért dolgozik... a bőrét viszi vásárra érte. Tommy tisztelte az ilyen ellenfelet... de akárhogy is, le kell buktatnia. Karl útja végén ott vár a kivégzőosztag, de hát erre már akkor számítania kellett, amikor ezt a feladatot elvállalta.

Tommy azok iránt érzett szenvedélyes gyűlöletet, akik a hazájukat árulják el, idebent.

A keservit, csak kapná őket a keze közé!

- És így kaptam el őket! - fejezte be diadalmasan a történetet az őrnagy. - Van itt ész, mi?

Tommy pedig szemérmetlenül így felelt:

- Ennél ötletesebb fogást az életben sose hallottam!

2

Mrs. Blenkensop egy vékony, külföldi levélpapírra írott levelet olvasott, amelynek címoldalán ott volt a cenzúra bélyegzője.

Mellesleg mindez a Mr. Faradayjel folytatott telefonbeszélgetés egyenes következménye volt.

- A drága Raymond - dünnyögte -, olyan boldog voltam, hogy Egyiptomban van, most meg úgy látszik, valami nagy-nagy változás várható. Ez persze *szigorú* titok, és nem írhat róla *semmit,* csakhogy a terv igazán csodálatos, és hogy készüljek fel valami nagy meglepetésre. Örülök, hogy legalább azt tudom, hova küldték, de igazán nem értem, miért...

Bletchley fölmordult:

- De hiszen ilyesmit szigorúan tilos elárulni!

Tuppence gúnyos kis nevetést hallatott, s ahogy a kedves levelet összehajtogatta, körülnézett a reggelizőasztalnál.

- Ó, megvannak nekünk a magunk kis módszerei - mondta huncutul. - A drága Raymond tudja, hogy nekem már az is megnyugvás, ha tudom, merre jár, hogy akkor mindjárt nem aggódom annyira. Nagyon egyszerű az egész: egy meghatározott szó és az utána következő szavak kezdőbetűi kiadják a hely nevét. Persze ebből néha nagyon mulatságos mondatok kerekednek... de Raymond olyan ötletes. Biztos vagyok benne, hogy soha senki nem jönne rá.

Körös-körül halk beszélgetés folyt az asztalnál. Mrs. Blenkensop jól választotta meg a pillanatot, véletlenül a penzió valamennyi lakója jelen volt.

Bletchley, ugyancsak kivörösödve, megjegyezte:

- Már megbocsásson, Mrs. Blenkensop, ilyesmit csinálni átkozott ostobaság. Pontosan ez az, ami a németeket érdekli, a csapatmozdulatok és a repülőegységek elhelyezkedése.

- Ó, de hát én nem mondom el senkinek! - kiáltotta Mrs. Blenkensop. - Én nagyon-nagyon óvatos vagyok!

- Akkor se bölcs dolog ez... és a fia egyszer még bajba keveredik miatta.

- Jaj, remélem, hogy nem. De hát én az édesanyja vagyok. És egy anyának csak tudnia kell!

- Bizony, nagyon igaza van - dörrent közbe Mrs. O'Rourke. - És egy anya, tudjuk jól, hallgat az ilyesmiről, mint a sír.

- A leveleket elolvashatja valaki - mondta Bletchley.

- Én vigyázok, hogy soha elöl ne hagyjam a leveleimet -jelentette ki Tuppence sértett méltósággal. - Mindig elzárom őket.

Bletchley kételkedve rázta a fejét.

3

Szürke reggel volt, hideg szél fújt a tenger felől. Tuppence egyedül volt a parti sétány legvégén.

Előszedte a táskájából a két levelet, amit az imént vett át egy kis hírlapárudában a városban.

Felbontotta az elsőt.

Drága jó Édesanyám!

Rengeteg mulatságosat mesélhetnék, de nem szabad. Megy ez nekünk, mint a karikacsapás, úgy látom. Öt német gép reggeli előtt -ez a mai piaci felhozatal. A zűr pillanatnyilag nem kicsi, de kimászunk belőle, és ha a vége jó, minden jó.

Én attól látok vöröset, ahogy ezeket a szerencsétlen civileket géppuskázzák az országutakon. És nemcsak én. Gus és Trundles tiszteltet, ők is nyomják az ipart keményen.

Miattam ne aggódj. Kutya bajom. A világért ki nem maradnék ebből a cirkuszból. Csókolom Öregmackót - kapott már valami állást?

Szia

Derek

Tuppence szeme nagyon megfényesedett, miközben újra meg újra végigolvasta.

Aztán felbontotta a másik levelet.

Drága Mama!

Hogy van az öreg Gracie néni? Alija még a sarat? Csudás vagy, hogy bírod, én nem bírnám.

Újság semmi. A munkám érdekes, olyan szörnyen titkos, hogy nem mondhatok róla semmit. Mindenesetre úgy érzem, hogy érdemes csinálni. Te meg ne bosszankodj, hogy nem jutott neked semmi hadimunka... nincs komikusabb, mint az a sok öreglány, aki csak rohangál fejetlenül, hogy tüsténkedjen valamit. Ami azt illeti, nincs szükség másra, csak hozzáértő fiatalokra. Kíváncsi lennék, Öregmackó hogy van megelégedve a munkájával odafönt Skóciában. Gyártja a kimutatásokat, gondolom. De biztos boldog, hogy legalább dolga van.

Millió puszi:

Deborah

Tuppence elmosolyodott.

Összehajtotta a két levelet, gondosan kisimította, aztán a hullámtörő fedezékében gyufát gyúj-

tott, és elégette őket. Megvárta, míg mind a kettő hamuvá ég.

Aztán elővette a töltőtollat meg egy kis blokkot, és szaporán írni kezdett:

Langherne
Cornwall

Drága Deb!

Itt olyan messze élek a világtól, hogy még elhinni is alig tudom, hogy háború van. A levelednek nagyon örültem, és annak is, hogy a munkád érdekes.

Gracie néni egyre gyöngébb, és az emlékezete is mind zavarosabb. Azt hiszem, örül neki, hogy itt vagyok. Sokszor emlegeti a régi szép időket, s néha azt hiszem, összetéveszt a saját édesanyámmal. Itt most több zöldséget termesztenek, mint régen - a rózsa helyében is krumpli nő. Néha segítek az öreg Sikesnak egy kicsit. Ettől legalább az az érzésem, hogy valami hadimunkát is végzek. Apád néha kicsit harapósnak látszik, de ahogy mondod, azt hiszem, alapjában véve boldog, hogy csinálhat valamit.

Szeretettel csókol:

Anyu

Aztán új papírt kezdett

Drága Derek!

Nagyon örültem a levelednek. Ha az idődből futja, legalább egy-egy tábori lapot küldj, minél gyakrabban.

En leruccantam egy kicsit Gracie nénihez. Nagyon gyöngécske már. Úgy beszél rólad, mintha hétéves lennél, s tegnap ideadott tíz shillinget, hogy küldjem el neked, vegyél rajta valamit.

Változatlanul porosodom, a kutya se tart igényt felbecsülhetetlen értékű szolgálataimra! Hihetetlen! Apád, mint írtam, állást kapott a Közellátási Minisztériumban. Most fent van valahol északon. A semminél ez is jobb, de hát nem erre vágyott szegény Öregmackó! De hát a végén, úgy látszik, kénytelenek leszünk belenyugodni, megülni a sutban, és rátok, buta kölykökre bízni a háborút.

Nem írom, hogy „vigyázz magadra", mert ahogy a leveledből kiveszem, az egész cirkusznak épp az a lényege, hogy ennek az ellenkezőjét csináljátok. De azért ügyelj, hogy el ne veszítsd a józan eszedet.

Csókol:

Anyu

Borítékba tette a két levelet, megcímezte, bélyeget ragasztott rá, s a Sans Souciba visszafelé menet mindkettőt bedobta.

Ahogy az emelkedő aljához ért, valamivel távolabb két alakon akadt meg a szeme.

Megtorpant. Ugyanaz az asszony, akit tegnap látott, Karl von Deinimmel beszélgetett.

Szomorúan állapította meg, hogy semmi fedezéke nincsen. Nem kerülhet a közelükbe észrevétlenül, és nem hallgathatja ki, hogy miről beszélnek.

S ráadásul ebben a pillanatban a német fiatalember feléje fordította a fejét, és észrevette őt. A

beszélgetés feltűnő hirtelenséggel abbamaradt. Az asszony sietős léptekkel elindult lefelé, átvágott az út túloldalára, úgy ment el Tuppence mellett.

Karl von Deinim megvárta, míg Tuppence odaér hozzá.

Komolyan és udvariasan jó reggelt kívánt.

Tuppence nyomban a lényegre tért:

- Milyen érdekes arcú nő volt, akivel beszélt, Mr. von Deinim.

- Igen. Közép-európai típus. Lengyel.

- Igazán? Talán... a barátnője?

Tuppence kérdése szakasztott mása volt Gracie néni fiatalkori, kotnyeles kérdéseinek.

- Szó sincs róla - mondta mereven Kari. - Most látom életemben először.

- Ó, igazán... én meg azt hittem... -Tuppence művészi hatásszünetet tartott.

- Csak egy címet kérdezett. Németül beszéltem vele, mert nemigen ért angolul.

- Aha. Azt kérdezte, hogy jut el valahova.

- Hogy nem ismerek-e valahol a közelben egy bizonyos Mrs. Gottliebet. Mondtam neki, hogy nem, mire ő megjegyezte, hogy akkor biztosan rosszul adták meg neki a címet.

- Aha - mondta elgondolkozva Tuppence.

Mr. Rosenstein. Mrs. Gottlieb.

A szeme sarkából lopva szemügyre vette Karl von Deinimet. A férfi merev és mozdulatlan arccal lépkedett mellette.

Tuppence ugyancsak gyanúsnak találta az idegen asszonyt. És arról is majdhogynem meg volt győződve, hogy mikor megpillantotta őket, akkor már jó ideje beszélgettek.

Karl von Deinim.

Karl és Sheila akkor reggel: *„Légy óvatos..."*

Tuppence agyán hirtelen átvillant: Jaj, csak ne lennének benne ezek a fiatalok!

Puhulsz - korholta magát -, vénülsz és puhulsz. Azám! A náci eszmék tévesztik meg a legkönynyebben a fiatalokat. A náci ügynökök minden valószínűség szerint fiatalok. Kari von Deinim és Sheila. Tommy szerint Sheila nincs benne. Igen ám, de Tommy férfi, Sheila pedig szép, lélegzetelállítóan szép.

Karl és Sheila - s mögöttük Mrs. Perenna titokzatos alakja. Mrs. Perenna, aki néha bőbeszédű, szokványos penziósné, néha meg, egy-egy futó pillanatra, tragikus és szenvedélyes személyiség.

Tuppence lassan fölballagott az emeletre, a hálószobájába.

Aznap este, mielőtt lefeküdt volna, kihúzta az öltözőasztal fiókját. Az egyik sarkában lakkozott dobozka állt, rajta ócska kis lakat. Tuppence kesztyűt húzott, kinyitotta a lakatot, fölhajtotta a doboz tetejét. Egy köteg levél volt benne. Legfelül az, amelyet reggel kapott „Raymondtól". Óvatosan széthajtotta.

Keményen összeszorította a száját. Az összehajtogatott papiros között reggel még egy szempillaszál volt. A szempilla eltűnt.

Tuppence odament a mosdóhoz. Egy „Hintőpor" feliratú, ártatlan külsejű doboz állt a polcon.

Ügyesen kiszórt egy kis port a levélre meg a doboz fényes lakkfelületére.

Ujjlenyomat egyiken sem volt.

Tuppence keserű elégtétellel bólintott.

Mert a saját ujjlenyomatának rajtuk kellett volna lennie.

Az még megeshet, hogy a szobalány kíváncsiságból elolvassa a vendégek leveleit, de az már meglehetősen valószínűtlen, hogy kulcsot keressen, ami a lakatba beleillik.

Hanem az ujjlenyomatait aztán végképp nem törli le.

Mrs. Perenna lett volna? Sheila? Vagy valaki más? Mindenesetre olyasvalaki, akit érdekelnek az angol csapatmozdulatok.

4

Tuppence haditerve alapjában véve nagyon egyszerű volt. Egy: fölmérni a valószínűséget és az eshetőségeket. Kettő: megbizonyosodni róla, van-e a Sans Souci lakói közt olyasvalaki, akit érdekelnek az angol csapatmozdulatok, de ezt gondosan titkolja. Három: meg kell állapítani, ki az.

Tuppence épp a harmadik hadműveleten töprengett másnap az ágyában. Gondolatmenetét azonban némiképpen megzavarta Betty Sprot, aki már korán beóvakodott, még jóval azelőtt, hogy megérkezett volna a „reggeli teának" csúfolt langyos, fekete lötty.

Betty eleven volt és beszédes. Fölmászott Tuppence ágyára, az orra alá tartott egy szörnyen viharvert képeskönyvet, s kurtán ráparancsolt:

- Olmasd!

Tuppence meg „olmasta", engedelmesen:

Liba-liba gúnár, hova-hova búnál?
Fölmászok a fára, leesek a sárba...

Betty gurult e nevetéstől, és lelkesen ismételgette:

- Föjmászik... Föjmászik... - majd: - ...leeszik... *Hopp!* - s egy huppanással lehengeredett az ágyról.

Ezt többször is végigcsinálta, míg végre ráunt. Aztán négykézláb mászkálni kezdett a padlón, Tuppence cipőjével játszott, s közben lelkesen mondta a maga sajátos nyelvén:

- Ag-da... ba-pi... zuuu... zuuu-da... paccs!

Tuppence tehát megint belemerülhetett a maga gondjába. Teljesen megfeledkezett Bettyrol. A mondóka szavai mintha egyenesen vele gúnyolódtak volna:

Liba-liba, gúnár, hova-hova búnál?

Tényleg, hova? A liba-liba ő, a gúnár meg Tommy. Mert mindenesetre ez a látszat! Tuppence mélységesen lenézte Mrs. Blenkensopot. Mr. Meadowes - gondolta - egy árnyalattal azért már jobb: konok brit, fantáziátlan s hihetetlenül ostoba. Úgy érezte, mindketten gyönyörűen beleillenek a Sans Souci környezetébe. Mintha ott születtek volna.

Mindegy, akkor sem szabad lazítani. Olyan könnyen elcsúszik az ember. A minap is mekkora hibát követett el - most már mindegy, de figyelmeztetésül szolgál, hogy jobban vigyázzon. A barátkozás legkönnyebb módjának látszott,

hogy kötési szaktanácsot kérjen Miss Mintontól. S lám, megfeledkezett magáról: önkéntelenül belelendült a maga gyors és gyakorlott ritmusába. És Mrs. O'Rourke rögtön észrevette. Azóta az arany középutat követi, nem olyan ügyetlen, mint amilyennek kezdetben mutatta magát, de nem is jár olyan szaporán a keze, mint egyébként,

- E sép? - kérdezte Betty. Megismételte a kérdést: - E sép?

- Gyönyörű, édesem - mondta szórakozottan Tuppence. - Nagyon szép.

Betty elégedetten motoszkált tovább.

A következő lépés - gondolta Tuppence - aránylag könnyű. Persze, ha Tommy is benne van. Máris tudja, hogyan fogja végrehajtani...

Feküdt az ágyban, törte a fejét, az idő meg csak múlt. Egyszerre Mrs. Sprot rontott be lélekszakadva. Bettyt kereste.

- Szóval itt vagy, te rosszcsont! El nem tudtam képzelni, hova lettél! Betty, te ördögfióka... Jaj, ne haragudjék, Mrs. Blenkensop, úgy szégyellem magam...

Tuppence felült az ágyban. Betty angyali arckifejezéssel épp a kötését bontogatta.

Azt megelőzően kihúzta a fűzőt Tuppence cipőiből, és belegyömöszölte őket egy pohár vízbe. Most aztán hozzáfogott, hogy kihalássza őket.

Tuppence elnevette magát, és belefojtotta Mrs. Sprotba a mentegetőzést.

- Meg kell rajta szakadni. Semmi baj, Mrs. Sprot, majd megszárad. És különben is én vagyok az oka. Észre kellett volna vennem, hogy mit csinál. De olyan csöndben volt.

- Tudom - sóhajtott fel Mrs. Sprot. - Ha csöndben van, az mindig rossz jel. Majd hozok magának új cipőfűzőt, Mrs. Blenkensop.

- Ne fáradjon - mondta Tuppence. - Úgyis megszárad.

Mrs. Sprot kivitte Bettyt, Tuppence meg kikászálódott az ágyból, hogy hozzákezdjen haditerve megvalósításához.

Hatodik fejezet

1

Tommy kicsit gyanakodva nézett a csomagocskára, amit Tuppence a kezébe nyomott.

- Ez az?

- Ez. Vigyázz! Nehogy a bőrödre is jusson belőle.

Tommy óvatosan megszagolta a csomagocskát, és határozottan kijelentette:

- Isten ments. Mi ez az iszonyúság?

- Ördöggyökér - felelte Tuppence. - Egy csipetnyi, és az ember csodálkozhat, miért nem figyelmes a fiúja, ahogy az a hirdetésekben áll.

- Micsoda dögszag - dünnyögte Tommy.

Röviddel ezután történt egy és más.

Az első esemény a bűz volt Mr. Mcadowes szobájában.

Mr. Meadowes, mert nem volt panaszkodó természet, kezdetben éppen csak szóvá tette, majd mind határozottabban panaszkodott.

Mrs. Perennát is bevonták a haditanácsba, s bár minden idegszála tiltakozott ellene, kénytelen volt elismerni, hogy ez bizony bűz. Orrfacsaró, kellemetlen szag. Talán, mondta, a gázkandalló csapja szivárog.

Tommy lehajolt, kételkedve megszaglászta, majd megjegyezte, hogy véleménye szerint a bűz nem onnan származik. Nem is a padló alól. Szerinte ez... döglött patkány.

Mrs. Perenna elismerte, hogy hallott már ilyesmit - de azt nyugodtan meri állítani, hogy a Sans

Souciban sose volt patkány. Egy-egy egér még akad - bár ő még sose látott itt egeret sem.

Mr. Meadowes kötötte az ebet a karóhoz, hogy a szagból ítélve minimum patkányról lehet szó - majd hozzátette, még határozottabban, hogy egyetlen éjszakát nem hajlandó többé itt tölteni, egészen addig, amíg a szag eredetét ki nem derítik. Arra kéri tehát Mrs. Perennát, hogy adjon neki másik szobát.

Mrs. Perennának nem volt ellenvetése.

- Természetesen - mondta -, pontosan ezt akartam javasolni én is. De sajnos az egyetlen üres szoba elég kicsi, és nem is a tengerre néz, de ha Mr. Meadowesnak nincs ellene kifogása...

Mr. Meadowesnak nem volt ellene kifogása, csak hogy a bűzből kikerüljön. Mrs. Perenna tehát megmutatta neki azt a bizonyos kis szobát, amelynek az ajtaja történetesen Mrs. Blenkensop szobájával szemközt volt, majd fölrendelte a félig-meddig ütődött Beatrice-t, s meghagyta neki, hogy hordja át Mr. Meadowes holmiját. Ő pedig, úgymond, rögtön hívat egy embert, és fölszedeti vele a szoba padlóját, hogy a szag eredetét kiderítse.

Ily módon tehát az ügy kielégítő megoldást nyert.

2

A második esemény Mr. Meadowes szénanáthája volt. Legalábbis kezdetben ezen a néven szerepelt. Később azonban Mr. Meadowes habozva kijelentette, hogy talán mégis megfázott. Renge-

teget prüsszögött, és csurgott a szeméből a könny. Ha tűnó' hagymaszag szálldosott is Mr. Meadowes roppant selyem zsebkendőjének tőszomszédságában, ezt senki föl nem ismerte, mert tény és való, hogy az átható kölniillat elnyomta a póriasabb szagot.

Mr. Meadowes végül megadta magát a szakadatlan prüsszögésnek és orrfúvásnak, s elhatározta, hogy egy napra ágyban marad.

Mrs. Blenkensop éppen aznap reggel kapott levelet Douglas fiától. Olyan izgalomba hozta a derék hölgyet a levél, hogy nem volt a házban, aki ne tudott volna róla. A cenzúra nem is látta, magyarázta, mert szerencsére hazajött szabadságra Douglas egyik barátja, az hozta magával, így aztán Douglas mindent őszintén megírhatott.

- És ebből nagyon szépen kiderül -jelentette ki Mrs. Blenkensop bölcsen bólogatva-, hogy milyen keveset is tudunk mi arról, hogy mi folyik ott valójában.

Reggeli után fölment a szobájába, kinyitotta a lakkozott dobozt, és berakta a levelet. Az összehajtogatott lapok közé észrevehetetlen mennyiségű rizspor került. S mikor a dobozt becsukta, lakkozott fedelére határozottan rányomta az ujjait.

Aztán kiment a szobából, köhécselni kezdett, mire válaszként a szemközti szobában felharsant egy kissé ripacsízű tüsszentés.

Tuppence elmosolyodott, s folytatta az útját lefelé.

Már közhírré tette szándékát, hogy aznap Londonba megy - valami üzleti ügyben az ügyvédjével kell értekeznie, és vásárolni is szeretne egyet-mást.

Az összegyűlt lakók illő búcsút vettek tőle, s megbízták ezzel-azzal - „persze, csak ha futja az idejéből".

Bletchley őrnagy távol tartotta magát a női fecsegéstől. Az újságjába mélyedt, s csak időnként tett fennhangon egy-egy megjegyzést. - Ezek az átkozott, disznó németek legéppuskázzák a polgári menekülteket az országutakon. Állatok. Csak lennék én a...

Tuppence hagyta, hadd körvonalazza, mit tenne, ha rábíznák a hadműveletek irányítását.

Aztán kitérőt tett a kertbe, hogy megkérdezze Betty Sprotot, mit szeretne ajándékba Londonból.

Betty lelkesen szorongatott a markában egy csigát, és elégedetten kotyogott. Tuppence kérdésére, hogy „Cicát hozzak? Képeskönyvet? Vagy színes krétát, amivel rajzolsz?", úgy döntött, hogy „Betty lajzor". Így tehát Tuppence listájára rákerült a színes kréta.

Ahogy továbbment, azzal a céllal, hogy a kert végében rátér a bekötőútra, váratlanul Kari von Deinimbe ütközött. A fiatalember a falnak támaszkodott. A keze ökölbe szorítva, s ahogy Tuppence a közelébe ért, látta, hogy egyébként oly fegyelmezett arca görcsbe rándul az indulattól.

Tuppence önkéntelenül megtorpant, és megkérdezte:

- Valami baj van?

- Más sincs, csak baj. - A hangja rekedt volt és erőszakosan fegyelmezett. - Van egy olyan mondás, hogy „se hús, se hal", igaz?

Tuppence bólintott.

Karl keserűen folytatta:

- Pontosan ez vagyok én. Én ezt nem bírom tovább, ennyi az egész. Nem bírom tovább. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha véget vetek az egésznek.

- Hogy érti ezt?

- Maga mindig kedves volt hozzám - mondta a fiatalember. - Azt hiszem, meg fog érteni. Én az igazságtalanság és kegyetlenség elől menekültem el a hazámból. A szabadságot kerestem, azért jöttem ide. Gyűlölöm a náci Németországot. De sajnos akkor is csak német vagyok. Ezen semmi sem változtat.

- Tudom, hogy nem könnyű a helyzete... - mondta halkan Tuppence.

- Nem is az. Német vagyok, mondom. A szívem mélyén... annak érzem magam. Németország ma is a hazám. Ha arról olvasok, hogy német városokat bombáznak, hogy németek halnak meg, hogy német gépeket lőttek le... az én honfitársaim pusztulnak. S ha ez a forrófejű őrnagy felolvas valamit az újságból, ha megjegyzi, hogy „azok a disznók"... hát fejembe szalad a vér. Én ezt nem bírom tovább.

Majd nyugodtan hozzáfűzte:

- Talán az lenne a legjobb, ha az egésznek véget vetnék. Egyszer s mindenkorra.

Tuppence keményen megmarkolta a karját.

- Szamárság - mondta nyers hangon. - Persze hogy kutyául érzi magát. Úgy érezné a maga helyében más is. De ki kell bírnia, érti?

- Bár internálnának. Mindjárt könnyebb lenne.

- Igen, valószínűleg könnyebb lenne. De addig is hasznos munkát végez, legalábbis úgy hallom.

A gázszennyezés megszüntetésének módszerén dolgozik, igaz?

A fiatalember arca kissé földerült.

- Igen. És most kezd megteremni a munkám gyümölcse. Egy egyszerű és a gyakorlatban is könnyen alkalmazható eljárás.

- Nohát - mondta Tuppence -, akkor érdemes csinálni. Mindent érdemes, ami enyhíti a szenvedést... ami az építést és nem a pusztítást szolgálja. Az csak érthető, hogy szidjuk az ellenséget. Ugyanez megy Németországban is. Ott is százával vannak Bletchley őrnagyok... és azoknak is ugyanúgy habzik a szájuk. Magam is utálom a németeket. A „németek", mondom, és elönt a gyűlölet. De ha külön-külön gondolok rájuk, az anyákra, akik aggódva várják a híreket a fiukról, meg a fiúkra, akik elmennek a háborúba, meg a parasztokra, amint aratnak, meg a boltosokra meg arra a sok és kedves derék németre, akit ismerek, mindjárt egészen másként érzek. Tudom, hogy éppen olyan emberek, mint én, s hogy ugyanúgy gondolkodnak. És ez az emberek igazi arca. A másik csak háborús álarc. Hozzátartozik a háborúhoz... talán szükség is van rá... de akkor is csak kérészéletű.

S miközben mondta, ugyanaz járt az eszében, mint nemrég Tommynak. Edith Cavell búcsúszava: *„A hazafiasság nem elég... nem szabad, hogy gyűlölet legyen a szívemben."*

Ennek az ízig-vérig hazaszerető nőnek a mondása mindig is, mindkettőjük szemében, az igazi áldozat bizonyítéka volt.

Karl von Deinim megragadta Tuppence kezét, és megcsókolta:

- Köszönöm - mondta. - Amit mondott, szép és igaz. Erőt önt az emberbe.

Uramisten - gondolta Tuppence, ahogy lefelé ballagott az úton, a városba. - Ez az én formám: az egyetlen ember, akit szeretek itt, az német. Hát ettől aztán minden a feje tetejére áll!

3

Tuppence aztán igazán alapos volt. Bár egyetlen porcikája se kívánt fölmenni Londonba, úgy vélte okosabbnak, ha azt teszi, amit mondott. Ha egyszerűen csak kiruccan valahova egy napra, még megláthatja valaki, és a dolognak híre terjed a Sans Souciban.

Nem, ha Mrs. Blenkensop azt mondta, hogy fölmegy Londonba, akkor fölmegy Londonba.

Vett hát egy harmadosztályú menettérti jegyet, s mikor kifordult a pénztárablaktól, Sheila Perennába ütközött.

- Nicsak - mondta Sheila -, hova készül? Én egy csomagot keresek, amely úgy látszik, elkallódott valahol.

Tuppence megmondta, mit tervez.

- Ó, persze - jegyezte meg könnyedén Sheila. - Már emlékszem, hogy említett valami ilyesmit, csak azt nem tudtam, hogy ma megy. Jöjjön, kikísérem a vonathoz.

Sheila elevenebb volt, mint általában. Se rosszkedvűnek nem látszott, se levertnek. Barátságosan csevegett a Sans Souci életének mindennapi apróságairól. És ottmaradt Tuppence-szel, míg csak a vonat el nem indult.

Tuppence addig integetett az ablakból, míg a lány alakja el nem tűnt, akkor aztán beült a salukba, és komoly töprengésbe merült.

Vajon véletlen-e - tette föl magának a kérdést -, hogy Sheila Perenna éppen most bukkant föl az állomáson? Vagy ez is az ellenség alaposságának bizonyítéka? Vajon nem Mrs. Perenna akart megbizonyosodni róla, hogy a fecsegő Mrs. Blenkensop valóban elutazott-e Londonba?

Nagyon valószínűnek látszott.

4

Tuppence egészen másnapig képtelen volt szót váltani Tommyval. Megállapodtak, hogy a Sans Souci falai közt meg se próbálnak érintkezni egymással.

Mrs. Blenkensop azután találkozott csak Mr. Meadowesszal, hogy ez utóbbi, szénanáthája enyhültével, rövid sétát tett a tengerparton. Leültek a sétányon egy padra.

- Nos? - kérdezte Tuppence.

Tommy lassan bólintott. Látszott, hogy eléggé el van szontyolodva.

- Hát - mondta -, van valami. De micsoda napom volt, uramisten! Fél szemmel egész nap az ajtó repedését figyeltem. Egészen megmerevedett a nyakam.

- Sose bánd a nyakadat -jelentette ki érzéketlenül Tuppence. - Inkább folytasd.

- Hát, a szobalányok, persze, ők benn voltak bevetni az ágyat és kitakarítani. És bement Mrs.

Perenna is, de akkor, amikor a lányok is bent voltak, s valamiért nagyon pörölt velük. És a gyerek is beszaladt egyszer, és kihozta a kutyáját.

- Jól van, jól van... és még?

- Csak egyvalaki - mondta Tommy lassan.

- Kicsoda?

- Karl von Deinim.

- Ó! - Tuppence-be belehasított a fájdalom. - Szóval mégis... Mikor? - kérdezte.

- Ebéd után. Hamar kijött az ebédlőből, fölment a szobájába, aztán a folyosóról beosont a te szobádba. Körülbelül negyedóra hosszat volt bent. - Tommy szünetet tartott.

- Ez, azt hiszem, eldönti a kérdést.

Tuppence bólintott.

Ez el. Karl von Deinimnek csak egy oka lehetett, hogy bemenjen Mrs. Blenkensop szobájába, s ott maradjon negyedóra hosszat. Cinkossága bebizonyosodott. Csodálatos színész - gondolta Tuppence...

Pedig olyan hitelesen csengtek előző napi szavai. Hát igen, bizonyos értelemben hitelesek is voltak. A sikeres megtévesztés lényege, hogy az ember tudja, mikor mondjon igazat. Kari von Deinim hazafi a javából, ellenséges ügynök, de a hazája javára dolgozik. Az ember csak tisztelheti ezért. És egyúttal kénytelen megsemmisíteni.

- Sajnálom - mondta Tuppence vontatottan.

- Én is - mondta Tommy.

Tuppence leszögezte:

- Valószínűleg ugyanazt tennénk mi is Németországban.

Tommy bólintott, Tuppence folytatta:

- Nos, többé-kevésbé tudjuk, hogy hányadán állunk. Karl von Deinim együtt dolgozik Seilával és az anyjával. Valószínűleg Mrs. Perenna a főnök. És ott van még az a külföldi nő is. Karl tegnapelőtt beszélgetett vele. Valami módon az is benne van a dologban.

- Most mihez kezdünk?

- Valamikor át kell majd kutatnunk Mrs. Perenna szobáját. Hátha találunk valamit, ami nyomra vezet. És figyelnünk kell őt... ellenőrizni, hogy hova jár és kikkel találkozik. Tommy... hívjuk ide valahogy Albertet.

Tommy elgondolkozott a dolgon.

Albert kis szállodainas volt, amikor néhány éve megismerkedett Tommyval és Tuppence-szel, és részt vett kalandos vállalkozásaikban. Később aztán a szolgálatukba állt, s ő lett háztartásuk egyetlen talpköve. Vagy hat évvel ezelőtt pedig megnősült, s most épp a dél-londoni Sánta Kacsa fogadó büszke tulajdonosa volt.

Tuppence szaporán folytatta:

- Albert el lesz ragadtatva. Idehívjuk. Megszállhat a fogadóban, az állomás mellett, s szemmel tarthatja nekünk vagy bárki másnak Perennáékat.

- És mi lesz a feleségével?

- Úgy volt, hogy hétfőn Walesbe költözik, az édesanyjához, a gyerekekkel. A légitámadások elől. Ő nem akadály.

- Helyes, az ötlet jó. Bármelyikünk szegődne Mrs. Perenna nyomába, mindenképpen gyanús lenne. Albert tökéletesen megfelel. És még valami... azt hiszem, figyelnünk kellene azt az állí-

tólagos lengyel nőt is, aki Karllal beszélgetett, és itt cselleng a környéken. Azt hiszem, ő képviseli a vonal túlsó végét... és pontosan azt akarjuk megtalálni.

- Egyetértek. Vagy parancsért jött, vagy üzenetet hozott. Ha legközelebb meglátjuk, valamelyikünknek a sarkában kellene maradnia, hogy többet tudjunk meg róla.

- És mi lesz Mrs. Perenna szobájának átkutatásával?... hogy Kariéról ne is beszéljek...

- Az ő szobájában aligha találnánk valamit. Végül is ő német, a rendőrség bármikor házkutatást tarthat nála, így aztán nagyon ügyelhet, hogy semmi gyanús holmit ne tartson magánál. Mrs. Perenna szobája viszont nehéz ügy lesz. Ha ő nincs odahaza, többnyire otthon van Sheila, és ott van Betty meg Mrs. Sprot, ők örökké a lépcsőházban szaladgálnak. És Mrs. O'Rourke is sokat fent van az emeleten...

Tuppence elhallgatott.

- Legjobb lenne ebédidőben.

- Úgy, mint Kari mester?

- Pontosan. Esetleg megfájdulhat a fejem, és fölmehetek a szobámba... nem, valaki még utánam talál jönni, hogy a segítségemre legyen. Tudom már... szép csöndesen megérkezem ebéd előtt, nem szólok senkinek, fölmegyek a szobámba. Aztán ebéd után mondhatom, hogy fájt a fejem.

- Nem lenne jobb, ha én csinálnám? Az én szénanáthám kiújulhat holnapra.

- Azt hiszem, inkább én intézem el. Ha rajtakapnak, azt mondhatom, hogy aszpirint vagy valami fájdalomcsillapítót keresek. Ha a férfi lakók

közül találnának valakit Mrs. Perenna szobájában, az sokkal több szóbeszédre adna okot.

'Iommy elvigyorodott.

- Micsoda botrány lenne...

Aztán lehervadt arcáról a mosoly. Komoly lett és aggodalmas.

- Csak minél előbb, öreglány. Rosszak a hírek. Itt az ideje, hogy valami eredményre jussunk.

5

Tommy folytatta a sétáját, bement a postára, telefonált Mr. Grantnak és jelentette, hogy a legutóbbi akció sikerrel járt, s bebizonyosodott, hogy a jó öreg K. benne van a „dologban".

Aztán megírt egy levelet, és föladta. Mr. Albert Battnek címezte, a Sánta Kacsába, a kenningtoni Glamorang Streetre.

Ezek után vett egy hetilapot, amely állította, hogy híven tájékoztatja az angolul beszélő világot a közeljövő várható kilátásairól, aztán elindult visszafelé, Sans Souci irányába.

Egyszerre Haydock barátságos hangja dörrent rá egy kétüléses sportkocsiból: - Nicsak, Meadowes, elvigyem?

Tommy hálásan elfogadta az ajánlatot, és beszállt.

- Szóval maga is ezt a szennylapot olvassa, mi? - kérdezte Haydock, ahogy ránézett az *Inside Weekly News* vörös borítólapjára.

Tommy zavart képet vágott, mint a kérdéses folyóirat olvasói közül bárki, ha ilyesmit kérdeznek tőle.

- Hát nagy szemét, nem mondom - hagyta rá. - De néha mintha csakugyan tudná, hogy mi folyik a színfalak mögött.

- És néha mintha melléfogna.

- Megesik.

- Az az igazság - mondta Haydock, s szeszélyesen előzve épp hogy megúszta az összeütközést egy jókora teherautóval -, hogy ha a csibészek telibe találnak valamit, azt megjegyzi az ember, ha meg nem, akkor elfelejti.

- Mit gondol, van valami igazság abban a szóbeszédben, hogy Sztálin tapogatódzik nálunk?

- Vágyálom, öregem, vágyálom - mondta Haydock. - Ezek a ruszkik pokoli agyafúrtak, mindig is azok voltak. Csak ne bízzon bennük, én azt mondom. Hallom, hogy az időjárással jól bevásárolt.

- Szénanátha. Ilyentájt mindig megkapom.

- Igen? Én sose szenvedtem tőle, de volt egy cimborám, az mindig. Minden júniusban ágynak esett. És mondja, már elég épkézlábnak érzi magát egy parti golfra?

Tommy kijelentette, hogy épp arra vágyik.

- Helyes. Akkor holnap? Várjunk csak... el kell mennem egy gyűlésre... ejtőernyős-elhárítás, tudja... alakulatot szervezünk helyi önkéntesekből... szerintem pompás ötlet. Ideje már, hogy összekaparjuk magunkat. Akkor legyen hát, mondjuk, hat óra. Jó?

- Hálás köszönet. Nagyszerű lesz.

- Akkor ezt elintéztük.

Haydock fürgén odakanyarodott a Sans Souci kapuja elé.

- Hogy van a szép Sheila? - kérdezte.
- Gondolom, jól. Ritkán látom.
Haydock harsányan fölnevetett.
- Fogadni mernék, hogy szeretné gyakrabban látni! Jóképű fehérnép, csak átkozott goromba, és túl sokat cselleng azzal a némettel. Ez már hazaárulás, én mondom. Hogy a magunkfajta vén trottyosokat nem szíveli, azt még csak megértem, de elég sok jóképű kölyök szaladgál angol mundérban is. Neki meg ezt az istenverte németet kell kiszúrnia. Ez bosszantja az embert.
Mr. Meadowes azt mondta:
- Vigyázzon, itt jön a hátunk mögött.
- Bánom is én, ha hallja! Hallja csak meg! Legszívesebben fenékbe billenteném a híres Kari mestert. Aki tisztességes német, az most harcol a hazájáért... és nem lóg át ide, hogy a bőrét mentse.
- Hát - mondta Tommy -, egy némettel mindenesetre kevesebb, aki megpróbál majd partra szállni.
- Mert ő már itt van, úgy érti? Ha-ha! Ez jó! Nem mintha ennyit is hinnék a partraszállásban, Meadowes. Angliában még senki se szállt partra, és nem is fog. Istennek hála, ott a haditengerészetünk.
E hazafias kijelentés nyomatékául a parancsnok bevágta a sebváltót, és a kocsi nekirugaszkodott a kaptatónak a Csempésztanya felé.

6

Tuppence háromnegyed kettő előtt öt perccel ért a Sans Souciba. Letért a bekötőútról, átment a

kerten, a társalgó nyitott szárnyas ajtaján át lépett a házba. Távolról megcsapta az ír gulyás szaga, a tányércsörgés és a beszélgetés halk moraja. A Sans Souci teljes odaadással belemerült az ebéd örömeibe.

A társalgóban még várt, míg a szobalány a halion keresztül be nem megy az ebédlőbe, akkor levette a cipőjét, és nesztelenül fölszaladt a szobájába.

Gyorsan posztópapucsot húzott, s végigment a folyosón, Mrs. Perenna szobája felé.

Bement, de szörnyen viszolygott az egésztől. Nem valami kellemes munka. S ha Mrs. Perenna egyszerűen Mrs. Perenna, akkor egyenesen megbocsáthatatlan. Beletúrni más ember magánügyeibe...

Tuppence megrázta magát, mint egy türelmetlen foxikutya, s ez a mozdulat valahogy fiatal lánykorára emlékeztette. *Háború van!*

Odament az öltözőasztalhoz.

Gyors és ügyes mozdulattal vizsgálta végig a fiókok tartalmát. A magas íróasztal egyik fiókja azonban zárva volt. Ez látszott a legtöbbet ígérőnek.

Tommy megbízói fölszerelték néhány szerszámmal, s ellátták némi használati utasításokkal is. A szerszámokat is, az útmutatást is továbbadta Tuppence-nek.

Egy-két ügyes mozdulat, és a fiók engedett.

Pénzesládika, benne húsz font papírpénz s néhány ezüstshilling. Meg egy ékszeresdoboz. És egy nagy halom irat. Tuppence-et ez érdekelte a legjobban. Gyorsan átlapozta: persze csak futólag, többre nem telt az idejéből.

Jelzálogkölcsön a Sans Soucira, folyószámla-kivonat, levelek. Szaladt az idő. Tuppence átfutotta az iratokat, csak arra koncentrált elszántan, aminek esetleg kettős jelentése lehetett. Két levél egy olaszországi barátnőtől, afféle csevej, látszólag ártalmatlan. De lehet, hogy nem is annyira ártalmatlan, mint amilyennek látszik. Levél egy bizonyos londoni Simon Mortimertől - száraz, üzleties hangú, s oly keveset mond, hogy Tuppence elgondolkozott, ezt vajon miért kellett megőrizni? Ez a Mr. Mortimer talán nem is olyan ártatlan, mint amilyennek látszik. És a levélköteg alján egy régi levél, aláírása Patrick, s a betűi már megfakultak. Így kezdődött: „Eileen, drágám, ez az utolsó levél, amit írok neked..."

Nem, ezt nem: Tuppence nem tudta rávenni magát, hogy ezt végigolvassa. Összehajtogatta, rendbe rakta a fölötte lévő iratokat, aztán hirtelen fölneszelt, belökte a fiókot... arra már nem volt ideje, hogy bezárja... s amikor nyílt az ajtó, és belépett Mrs. Perenna, ő már a mosdón matatott, habozva az üvegcsék között.

Mrs. Blenkensop zavart, de ostoba képpel fordult háziasszonya felé.

- Ó, Mrs. Perenna, bocsásson meg. Majd megvakultam, úgy fájt a fejem, mikor hazajöttem, és gondoltam, beveszek egy aszpirint, és lefekszem, de nem találtam az enyimet, és azt reméltem, hogy nem fog haragudni, ha... magának biztosan van, hisz hallottam, hogy a minap felajánlotta Miss Mintonnak is...

Mrs. Perenna beviharzott. Fölcsattant a hangja:

- Persze hogy van. De Mrs. Blenkensop, miért nem szólt és kért?

- Igen, hogyne, azt kellett volna. De tudtam, hogy mindenki lenn ül az ebédnél, és én úgy utálok mindenféle felhajtást...

Mrs. Perenna odalépett Tuppence mellé a mosdóhoz, és felkapta az aszpirines üvegcsét.

- Hányat kér? - kérdezte csípősen.

Mrs. Blenkensop elfogadott hármat. Aztán Mrs. Perenna kíséretében visszament a szobájába, és határozottan elhárította a meleg vizes palack ötletét.

Mrs. Perenna kiment, de az ajtóból búcsúzóul még visszalőtt.

- De hisz magának is van aszpirinje, Mrs. Blenkensop. Láttam.

Tuppence fölkiáltott:

- Tudom, tudom, hogy van valahol, de amilyen ostoba vagyok, nem találom.

Mrs. Perenna rávillantotta nagy, fehér fogait:

- Na, hát akkor csak pihenjen egy jót teáig!

Kiment, becsukta maga mögött az ajtót. Tuppence mély lélegzetet vett, s mereven ledűlt az ágyra, számítva rá, hogy Mrs. Perenna esetleg vissza talál jönni.

Vajon gyanított valamit? Azok a nagy, fehér fogak... „Hogy könnyebben felfalhassalak, kedveském" - mindig Piroska és a farkas jutott eszébe, valahányszor Mrs. Perenna fogára tévedt a tekintete. És a keze is milyen nagy, milyen kegyetlennek látszik.

Úgy tett, mint aki természetesnek tartja, hogy ott találta őt a hálószobájában. De később rájön, hogy a fiókja nyitva van. Ez nem üt-e majd szöget a fejében? Talán azt hiszi majd, hogy ő hagy-

la nyitva, véletlenségből. Jár így néha az ember. De vajon sikerült-e pontosan úgy visszaraknia az iratokat, ahogy voltak?

Még ha Mrs. Perenna észreveszi is, hogy valamit megbolygattak, valószínűleg a szobalányra fog gyanakodni és nem „Mrs. Blenkensopra". De ha mégis őt gyanúsítaná, akkor is legfeljebb illetlen kíváncsisággal gyanúsíthatja. Mert vannak emberek, ezt Tuppence is tudja jól, akik szívesen turkálnak a más holmijában.

Bár ha Mrs. Perenna a hírhedt német ügynök, M, akkor nyilvánvaló, hogy ellenkémre fog gyanakodni.

Vajon nem volt-e a magatartásában valami szokatlan éberség?

Tulajdonképpen egészen természetesen viselkedett... kivéve az utolsó csípős megjegyzést az aszpirinről...

Tuppence hirtelen fölült az ágyon. Eszébe jutott, hogy az aszpirin a jódtinktúrás üveggel és a szódabikarbónával együtt benne van az íróasztalflókban, leghátul, oda szórta be, amikor kicsomagolt.

Úgy látszik, nem ő az egyetlen, aki más szobájában szaglászik. Mrs. Perenna már megelőzte.

Hetedik fejezet

1

Másnap Mrs. Sprot fölment Londonba.
Elég volt néhány tétova megjegyzést elejtenie, s a Sans Souci lakói közül máris többen vállalkoztak, hogy Bettynek addig gondját viselik.

Mrs. Sprot búcsúzóul még a lelkére kötötte Bettynek, hogy legyen jó kislány, s ezzel elment. Tuppence vette át Betty mellett a reggeli ügyeletet.

- Jácc - mondta Betty. - Bújóckát.

Napról napra tisztábban beszélt, s fölvette azt a tündéri szokást, hogy félrehajtotta a fejét, elbűvölő mosolyt villantott beszélgetőtársára, s azt mondta:

- Kéér...

Tuppence szerette volna elvinni sétálni, de zuhogott az eső, így aztán beköltöztek a hálószobába, s Betty odavezette Tuppence-et a fiókos szekrényhez, amelynek alsó fiókjában a játékai voltak.

- Bújtassuk el Bonzót? - kérdezte Tuppence.

De Betty közben mást határozott, s ezt mondta:

- Olmass.

Tuppence levett a polcról egy ugyancsak viharvert könyvet, de Betty visítani kezdett.

- Ne... ne... cuna... piszkos...

Tuppence döbbenten nézett le rá, aztán a könyvre, amely a *Maszat Peti* egy színes példánya volt.

- Peti csúnya gyerek? - kérdezte. - Mert nem mosdik?

Betty még egyszer nyomatékosan kijelentette:

- Cuna... piszkos...

Kivette a könyvet Tuppence kezéből, visszatette a helyére, majd levette a polcról ugyanannak a könyvnek egy tiszta példányát, s ragyogó képpel közölte:

- Titta szép Peti!

Tuppence látta, hogy az elkoszolódott, viharvert könyvet Mrs. Sprot új, tiszta példányokkal pótolja, s elmosolyodott. Szóval Mrs. Sprot is afféle „higiénikus anya", aki retteg a bacilusoktól, a mosatlan gyümölcstől vagy attól, hogy a gyerek, ne adj isten, piszkos játékot vesz a szájába.

Tuppence, aki egy parókián nőtt fel szabadon és fesztelenül, meglehetősen lenézte a „túlzott higiéniát", s a maga két gyerekét olyan szellemben nevelte, hogy a kosz kis mennyiségben kifejezetten ellenállóvá teszi az embert. De ettől függetlenül engedelmesen kézbe vette *Maszat Peti* szép, tiszta példányát, és olvasni kezdte annak rendje és módja szerint.

Betty dünnyögött:

- E Peti... Maszat! - mutogatta mocskos kis ujjával, s ez bizony azzal a veszéllyel járt, hogy ez a szép új könyv is hamarosan a kimustráltak sorsára jut. A *Maszat Peti-t* a *Liba-liba gúnár* követte, majd a *Cipőlakó öreganyó,* aztán Betty eldugta a könyveket, s Tuppence, Betty kimondhatatlan örömére, meglepően nehezen találta meg őket, így aztán hamar eltelt a délelőtt.

Ebéd után Betty lefeküdt aludni, s ekkor történt, hogy Mrs. O'Rourke behívta Tuppence-et a szobájába.

Mrs. O'Rourke szobája rendetlen volt, mentolos cukor, avas süteméný meg molyirtó szaga terjengett benne. Minden asztalon Mrs. O'Rourke gyerekeinek, unokáinak, unokaöccseinek és unokahúgainak s azok gyerekeinek fényképei. Annyi volt belőlük, hogy Tuppence egy realista felfogásban színpadra vitt késő viktoriánus színműben érezte magát.

- Maga nagyszerűen ért a gyerekek nyelvén, Mrs. Blenkensop - jegyezte meg nyájasan Mrs. O'Rourke.

- Hát - mondta Tuppence - akinek, ugye, kettő...

Mrs. O'Rourke abban a szempillantásban közbevágott:

- Kettő? Mintha azt mondta volna, hogy három!

- Persze, persze hogy három. Csak kettő közülük olyan közel állt korban, hogy mindig az az idő jár az eszemben, amit kettejükkel töltöttem.

- Ó, értem! Foglaljon helyet, Mrs. Blenkensop. Érezze magát otthon.

Tuppence engedelmesen helyet foglalt, s szívből kívánta, bár ne érezné mindig magát olyan kényelmetlenül Mrs. O'Rourke jelenlétében. Mint Jancsi és Juliska a vasorrú bába házikójában.

- Mondja csak - tért a tárgyra Mrs. O'Rourke -, hogy érzi magát a Sans Souciban?

Tuppence egy kicsit ömlengve kezdte magasztalni a penziót, de Mrs. O'Rourke minden teketória nélkül belefojtotta a szót.

- Az érdekel, hogy nem érez-e valami furcsát a levegőben?

- Furcsát? Nem... nem hiszem.

- Mrs. Perenna körül sem? Ne haragudjon, de magát érdekli ez a nő. Látom, hogy szemmel tartja őt, és ő is magát.

Tuppence elvörösödött

- Olyan érdekes asszony.

- Csöppet sem érdekes - mondta Mrs. O'Rourke. - Nincs rajta semmi különös... legalábbis, ha csakugyan az, akinek látszik. De lehet, hogy nem az. Maga erre gondol?

- De igazán, Mrs. O'Rourke... nem is tudom, hogy érti ezt...

- Még sose gondolkodott el azon, hogy így vagy úgy, de... de mind mások vagyunk, mint amilyennek a felületen látszunk? Itt van például Mr. Meadowes. Kifejezetten zavarba ejti az embert. Néha már azt mondanám, hogy tipikus angol, ostoba a csontja velejéig, aztán elejt egy szót, vagy elkapom a pillantását, ami minden, csak nem ostoba. Fura, nem?

Tuppence határozottan kijelentette:

- Ó, szerintem Mr. Meadowes igazán tipikus angol.

- Vagy vegyük a többieket. Talán tudja, hogy kire gondolok?

Tuppence megrázta a fejét.

- A neve - mondta bátorítóan Mrs. O'Rourke - S-sel kezdődik.

És többször nyomatékosan bólintott.

Tuppence-ben felágaskodott a harag, s valami érthetetlen indítékból úgy érezte, védelmére kell kelnie annak, aki ilyen fiatal és sebezhető. Élesen megjegyezte:

- Sheila egyszerűen csak lázad. Az ő korában mindenki ilyen.

Mrs. O'Rourke csak bólogatott, pontosan olyan volt, mint Gracie néni kandallóján a hájas, kínai porcelánmandarin, elmosolyodott, és megjegyezte:

- Talán nem tudja, de Miss Minton keresztneve Sophia.

- Ó - döbbent meg Tuppence. - Szóval Miss Mintonra gondolt?

- Nem - mondta Mrs. O'Rourke.

Tuppence kinézett az ablakon. Különös, hogy ez az öregasszony mekkora hatással van rá, milyen nyugtalanságot és félelmet tud kelteni benne. - Úgy játszik velem, mint macska az egérrel - gondolta Tuppence. - Én legalábbis úgy érzem...

Csak ül itt ez a roppant termetű, mosolygós öregasszony, majdhogynem dorombol - de a mancsa, ha megkaparint valamit, nem enged el...

Képtelenség... ez az egész képtelenség! Csak képzelődöm - gondolta Tuppence, s kibámult a kertbe. Az eső elállt. Csak a fákról csöpögött a víz.

De mégsem lehet képzelődés. Nem szoktam képzelődni - szőtte tovább a gondolatait. - Valami van itt. Valami készülődik. Csak tudnám, hogy mi...

Egyszerre félbeszakadtak a gondolatai.

A kert végében kissé szétnyíltak a bokrok. A résben egy arc tűnt fel, amely lopva figyelte a házat. Az idegen asszony arca, aki Kari von Deinimmel beszélt az úton.

Olyan mozdulatlan, olyan rezzenéstelen a tekintete, hogy az már-már nem is emberi - gondolta Tuppence. Csak nézte, nézte a Sans Souci abla-

kait. Teljesen kifejezéstelen arc, és mégis... mégis van benne valami fenyegető. Valami rendíthetetlen elszántság. Valami olyan erő, ami a Sans Souci banális angol penzióéletet élő lakói számára ismeretlen. Így nézhetett - gondolta Tuppence - Judit, mielőtt lecsapta Holofernész fejet.

De a gondolatok épp csak hogy átvillantak az agyán. Gyorsan elfordult az ablaktól, valamit odadünnyögött Mrs. O'Rourke-nak, és kirohant a szobából, le a lépcsőn, ki a főbejáraton.

Jobbra fordult, s futva elindult az oldalsó kerti ösvényen arrafelé, ahol az arcot látta. Átvágott a bokrok közt, kiment az útra, s föl is, le is végignézett a kaptatón. Sehol senki. Vajon hova tűnhetett az asszony?

Bosszankodva megfordult, s visszament a Sans Souci kertjébe. Csak képzelte volna az egészet? Nem, a nő ott volt.

Tuppence végigkutatta a kertet, benézett minden bokor alá. Csupa víz lett, de hiába, az idegen asszonynak hűlt helyét se lelte. Aztán visszament a házba. Rossz előérzet kínozta, furcsa, alaktalan félelem valamitől, ami készülődőben van.

De nem is sejtette, s nem is sejthette, hogy mi készül.

2

Miután kitisztult az idő, Miss Minton felöltöztette Bettyt, hogy elvigye sétálni. A városba készültek, hogy vegyenek egy celluloidkacsát, amely majd ott úszkálhat Betty fürdővizében.

Betty nagyon izgatott volt, és úgy ugrándozott, hogy alig lehetett feladni rá a pulóverét. S mikor elindultak, Betty egyre csak mondogatta: - Kacavenni, kacavenni Bettynek -, s szemmel láthatólag örömét lelte a tény ismételgetésében.

A hall márványasztalán hanyagul egymásra hajított két gyufaszál arról tájékoztatta Tuppenceet, hogy Mr. Meadowes Mrs. Perenna megfigyelésével tölti a délutánját. Tuppence tehát elindult a társalgóba, ahol Mr. és Mrs. Cayley társaságát élvezhette.

Mr. Cayley harapós kedvében volt. Ő azért jött Leahamptonba, magyarázta, hogy teljes nyugalomban legyen része, és kipihenje magát, de hogy legyen az embernek nyugta, ha gyerek van a házban? Visongás, szaladgálás, ugrándozás az ember feje fölött... így megy ez egész nap.

A felesége békítően megjegyezte, hogy Betty igazán aranyos kis csöppség, de megjegyzése nem találkozott egyetértéssel.

- Nem vitás, nem vitás - mondta Mr. Cayley, s elégedetlenül forgatta keselyűnyakát. - De az anyjának akkor is jobban kordában kéne tartania. Gondolni kell másokra is. A betegekre, akiknek az idegei nyugalomra vágynak.

Tuppence megjegyezte: - Nem olyan könnyű ám egy ilyen korú gyereket féken tartani. Nem is lenne természetes... amelyik gyerek nyugodt, azzal valami baj van.

Mr. Cayley dühösen felhorkant: - Szamárság, kérem, szamárság... ez az ostoba modern szellem! Hogy a gyereket hagyni kell, csináljon, amit akar. A gyerek szerintem üljön nyugodtan, és...

játsszon a babájával... vagy olvasson, vagy mit tudom én...

- Még hároméves sincs - mondta mosolyogva Tuppence. - Aligha kívánhatja, hogy olvasson.

- Mindegy, akkor is kell valamit csinálni vele. Szólni fogok Mrs. Perennának. Ma reggel is, még hét óra sem volt, és a gyermek már énekelt az ágyban, énekelt, kérem. Nekem, kérem, rossz éjszakám volt, csak hajnal felé szunnyadtam el, hát nem fölébresztett?

- Az nagyon fontos, hogy Mr. Cayley annyit aludjon, amennyit csak lehet - szólt közbe aggodalmas hangon Mrs. Cayley. - Az orvos is megmondta.

- Szanatóriumba kéne mennie - tanácsolta Tuppence.

- Drága hölgyem, a szanatóriumok kétségbeejtően drágák, s amellett a légkörük sem kedvező. Betegséghangulat árad belőle, s az kedvezőtlenül hat a tudatalattira.

- Vidám társaság, az kell, mondta a doktor - magyarázta készségesen Mrs. Cayley. - Természetes életmód. Azt mondta, hogy egy penzió jobbat tesz, mint ha villát bérelünk. Azt mondta, Mr. Cayleynek nem szabad örökké töprengenie, s ha másokkal beszélget, az majd fölvidítja.

Amennyire Tuppence meg tudta ítélni, ez a beszélgetés abból állt, hogy Mr. Cayley a végtelenségig sorolta a betegségének tüneteit, cserébe meg együtt érző vagy mogorva hallgatást kapott.

Tuppence ügyesen másra terelte a beszélgetést.

- Szeretném, ha elmondaná nekem - kérte -, hogy maga szerint milyen lehet az élet most Né-

metországban. Azt mondta, az utóbbi években gyakran járt ott. Érdekes lenne egy olyan világlátott és tapasztalt ember véleményét hallani, mint maga. Úgy látom, magának nincsen semmiféle előítélete, és világos képet tud adni az ottani körülményekről.

Mr. Cayleyt, lévén férfi, mintha hájjal kenegették volna. Be is kapta nyomban a horgot.

- Mint mondja, drága hölgyem, tárgyilagos és világos képet tudok adni. Nos, véleményem szerint...

Ezután következett a monológ. Tuppence időnként közbeszúrt egy „Nohát, hogy ez milyen érdekes"-!, vagy: „Hogy maga milyen éles megfigyelő"-t, egyébként azonban egy csöppet sem kellett színlelnie az érdeklődést. Mert Mr. Cayleynek szárnyakat adott a figyelmes hallgatóság, s lelkes előadásából kiviláglott, hogy fenntartás nélküli tisztelője a náci rendszernek. S ha nem is mondta ki, de legalább utalt rá, hogy szerinte az lenne a legjobb, ha Anglia és Németország összefogna Európa többi népe ellen.

A kétórás monológnak a sikeres kacsavásárlásból hazatérő Miss Minton és Betty érkezése vetett véget. Tuppence fölnézett, s elkapta Mrs. Cayley ugyancsak különös pillantását. Talán csak érthető féltékenység, amiért a férjét két teljes órán keresztül lefoglalta egy idegen nő. Vagy riadalom, amiért Mr. Cayley ilyen nyíltan hangoztatta politikai nézeteit. De mindenképpen rosszallást árult el a tekintete.

Aztán a tea következett, majd rögtön megérkezett Mrs. Sprot Londonból.

- Remélem, Betty nem rosszalkodott! - kiáltotta. - Jó kislány voltál, Betty?

A gyerek tömören válaszolt.

- Hódiszne!

Amivel Mrs. O'Rourke-ot alaposan megnevettette, az anyjából viszont egy szemrehányó „Na de Betty! "-t váltott ki.

Aztán Mrs. Sprot leült, megivott néhány csésze teát, és belemerült a londoni bevásárlás viszontagságainak lelkes ecsetelésébe, beszámolt a zsúfolt vonatról, meg hogy mit mesélt egy Franciaországból nemrég visszatért katona, és hogy az egyik rövidáru-kereskedésben azt hallotta a kiszolgálónőtől, hogy hamarosan áruhiány lesz.

A beszélgetés tehát teljesen hétköznapi mederben folyt. Később kisütött a nap, a rossz időnek nyoma sem maradt, és a társaság kivonult a teraszra.

Betty vidáman szaladgált, titokzatos felfedező utakra indult a bokrok közé, s hol egy babérlevéllel tért vissza, hol egy marék kaviccsal, amit beleszórt valamelyik felnőtt ölébe, és homályos, megfejthetetlen előadást tartott az adományok rendeltetéséről. Szerencsére nem igényelte, hogy más is részt vegyen a játékban, beérte azzal, ha egy „Jaj de szép, kicsikém! Igazán az!" felkiáltással nyugtázzák a tevékenységét.

Soha ennél szokványosabb estét nem látott a békés Sans Souci. Csevegés, pletyka, találgatások a háború alakulását illetően. Vajon kitart-e Franciaország? Sikerül-e Weigandnak kézben tartania a dolgokat? Mit fog csinálni Oroszország? Sikerül-e a náciknak elözönleni Angliát? S elesik-e Párizs, ha

a „kiszögellést" nem egyenesítik ki? Igaz-e, hogy... ? Azt mondják... Ha a szóbeszédnek hinni lehet...

Kéjesen szellőztették a katonai és politikai botrányokat.

Valóban veszélyesek lennének a fecsegők? - tette föl magában a kérdést Tuppence. - Nem hinném. A fecsegés olyan szolgálatot tesz, mint egy biztonsági szelep. Az emberek élvezik a szóbeszédet. Fölpezsdülnek tőle, és könnyebben elviselik gondjukat-bajukat. - Ő maga is beszállt egy csinos kis pletykával, ami úgy kezdődött, hogy: - A fiam mesélte, persze, ez nagyon bizalmas, ugye, köztünk marad...

Mrs. Sprot egyszer csak döbbenten nézett az órájára.

- Uramisten, mindjárt hét óra! Már réges-régen ágyban lenne a helye a gyereknek! Betty!... Betty!...

Betty már jó ideje nem jött vissza a teraszra, de eddig senkinek sem tűnt fel a távolléte.

Mrs. Sprot növekvő aggodalommal szólongatta.

- Betty! Hol lehet ez a gyerek?

Mrs. O'Rourke mély hangon göcögött, s kijelentette:

- Valami rosszban sántikál, semmi kétség. Azért van ilyen csöndben.

- Betty! Gyere azonnal!

Semmi válasz. Mrs. Sprot idegesen fölállt.

- Megyek és megkeresem. Csak tudnám, hol lehet?

Miss Minton azt mondta, biztos elbújt valahova. Tuppence pedig, gyerekkori emlékei alapján, a konyhára gyanakodott. De Betty nem került elő

sem a kertből, sem a házból. Pedig tűvé tették érte az egész kertet, végigjárták valamennyi szobát. De Betty sehol.

Mrs. Sprot már nagyon mérges volt.

- Micsoda komiszság... Igazán komisz ez a kölyök! Gondolják, hogy kiment az utcára?

Tuppence-szel kimentek a kapuba, s fölfelé is, lefelé is végigpásztázták az utat. Nem láttak senkit, csak egy biciklis kifutófiút, ott állt szemközt a St. Lucián penzió kapujában, s a szobalánnyal beszélgetett.

Odamentek, s megkérdezték tőlük, nem láttakc egy kislányt. Mindketten a fejüket rázták, aztán a szobalánynak hirtelen eszébe jutott valami, s megkérdezte:

- Egy kislányt zöld kockás kartonruhában?

Mrs. Sprot sietve bólintott:

- Igen.

- Láttam vagy fél órával ezelőtt... egy nővel ment lefelé az úton.

Mrs. Sprot döbbenten kérdezte:

- Egy nővel? Miféle nővel?

A lány egy csöppet zavarba jött.

- Háát... egy olyan furcsa külsejű nővel. Külföldinek néztem. A ruhájából ítélve. Valami kendő--le volt rajta, a fején meg semmi, és az arca is... hogy is mondjam csak... az is olyan furcsa volt... Az utóbbi időben már láttam errefelé egyszer---szer, s hogy őszinte legyek, valahogy... hogy is mondjam csak... olyan félcédulásnak néztem... Értik, ugye... -tette hozzá bocsánatkérően.

Tuppence-ben hirtelen fölsejlett rossz előérzete és az arc, amelyet délután látott a bokrok között.

De nem sok ideje maradt a töprengésre. Mrs. Sprot majdhogy a karjába nem ájult.

- Ó, Betty, kicsikém! Elrabolták! És... milyen volt az a nő? Cigány?

Tuppence határozottan csóválta a fejét.

- Nem. Szőke. Nagyon szőke. Széles arcú, kiálló pofacsontú, a szeme kék és távol álló.

Látta, hogy Mrs. Sprot döbbenten mered rá, így hát sietve megmagyarázta:

- Láttam ma délután ezt a nőt. A bokrok közül lesett ki a kert aljában. És már máskor is láttam errefelé. Karl von Deinim beszélt is vele egyik nap. Csak az lehetett.

A szobalány közbevágott:

- Úgy van. Szőke. Az volt. És szerintem félcédulás. Nem érti, amit mondanak neki.

- Uramisten - nyöszörgött Mrs. Sprot. - Most mit csináljak?

Tuppence átölelte a derekát.

- Jöjjön vissza a házba, igyék meg egy korty brandyt, aztán fölhívjuk a rendőrséget. Semmi baj. Előkerítjük a gyereket.

Mrs. Sprot jámboran vele ment, s szinte kábultan hajtogatta:

- Csak azt nem értem, hogy mehetett el Betty egy idegennel...

- Kicsi még - mondta Tuppence. - Még nem elég nagy ahhoz, hogy féljen.

Mrs. Sprot elhaló hangon jajveszékelt:

- Valami szörnyű német nő lehet. Még megöli az én kis Bettymet!

- Szamárság - torkolta le Tuppence. - Nem esik semmi bántódása. Az a nő valószínűleg csak hib-

bant egy kicsit. - De maga se hitte el, amit mondott, egy pillanatig se hitte, hogy az a hallgatag, szőke asszony felelőtlen elmebeteg.

És Karl? Vajon Karl tud erről? Van valami köze hozzá? Néhány perc múlva azonban már hajlandó volt úgy vélni, hogy nincs. Kari von Deinim, akár a többiek, láthatóan elcsodálkozott, hitetlenkedett, és teljesen meg volt döbbenve.

Amint a tényeket tisztázták, Bletchley őrnagy átvette a parancsnokságot.

- Nos, drága hölgyem - jelentette ki Mrs. Sprotnak -, maga most szépen leül... iszik egy korty brandyt... az semmi esetre sem fog megártani... én meg nyomban indulok a rendőrségre.

Mrs. Sprot elhaló hangon suttogott:

- Egy perc... várjon még... valami talán...

Felrohant az emeletre, s végig a folyosón a szobájába.

Vagy két percre rá izgatott lépteket hallottak a lépcső felől. Mrs. Sprot rohant lefelé, mint az őrült, s a telefonálni készülő Bletchley őrnagy kezéből kikapta a kagylót.

- Jaj, ne... -zihálta. -Nem szabad... nem...

Majd vadul zokogva belerogyott egy karosszékbe.

Izgatottan vették körül. Egy-két perc, és valamennyire összeszedte magát. Mrs. Cayley átölelte a derekát, föltámogatta, s a fiatalasszony ekkor egy papírdarabot nyújtott feléjük.

- Ezt... ezt a földön találtam... odafönn. Egy követ csomagoltak bele... úgy dobták be az ablakon. Nézzék... nézzék, mit ír.

Tommy elvette tőle, kisimította.

Furcsa, merev, idegenszerű kézírással, nagy, merész betűkkel ez állt rajta:

A GYEREK BIZTONSÁGBAN VAN NÁLUNK. IDEJÉBEN MEGTUDJA, HOGY MIT TEGYEN. HA ELMEGY A RENDŐRSÉGRE, A GYEREK MEGHAL. EGY SZÓT SE.
VÁRJA AZ UTASÍTÁST, HA NEM...

A szöveg alá koponyát rajzoltak, keresztbe tett lábszárcsonttal.

Mrs. Sprot halkan nyöszörgött:

- Betty... Betty...

A többiek meg mind mondták a magukét, egymás szavába vágva. - Piszok, gyilkos gazemberek! - így Mrs. O'Rourke. - Vadállatok! - így Sheila Perenna.-Fantasztikus... fantasztikus... elhinni is képtelen vagyok. - Ez csak rossz vicc lehet - így Mr. Cayley. - Ó, a drága, drága kicsi bogár! - így Miss Minton. - Nem értem. Ez hihetetlen - így Karl von Deinim. S valamennyiüket túlharsogta Bletchley őrnagy sztentori hangja:

- Átkozott képtelenség. Megfélemlítés. Azonnal jelenteni kell a rendőrségnek. Majd ők a végére járnak.

Elindult a telefon felé, de egy kétségbeesett sikoly megállította.

- De drága asszonyom, ez feltétlenül szükséges - üvöltötte az őrnagy. - A levél csak olcsó trükk, a gazemberek annak akarják útját állni, hogy kinyomozzák a kilétüket.

- Megölik!

- Szamárság. Nem merik.

- Nem kell a rendőrség. Én vagyok az anyja. Én mondom meg.

- Tudom. Tudom. Pontosan erre építenek azok is... az anyai érzésre. Ez természetes. De higgye el nekem, a katonának és a tapasztalt embernek, hogy a rendőrség az, amire most szükség van.

- *Nem!*

Bletchley körülnézett. Szövetségeseket keresett.

- Meadowes, egyetért velem?

Tommy lassan bólintott.

- Cayley? Látja, Mrs. Sprot, Mr. Meadowes és Mr. Cayley is ezen a véleményen van.

Mrs. Sprot váratlan energiával torkolta le őket.

- Maguk férfiak! Mind férfiak! Kérdezzék meg a nőket!

Tommy szeme Tuppence tekintetét kereste. Tuppence halkan és remegő hangon közölte:

- Én... én Mrs. Sprottal tartok.

Deborah-ra és Derekre gondolt. „Ha róluk lenne szó, így éreznék én is. Tommynak meg a többieknek igazuk van, persze, de én akkor is képtelen lennék megtenni. Nem kockáztatnám."

Mrs. O'Rourke is kijelentette:

- Nincs anya, aki ezt megkockáztatná. Ez tény.

Mrs. Cayley magában motyogott:

- Én azt hiszem, tudják, hogy... - s a szavai összefüggéstelenné váltak.

Miss Minton reszketeg hangon közbeszólt:

- Néha igazán szörnyű dolgok történnek. És soha nem bocsátanánk meg magunknak, ha a drága kis Bettynek valami baja esnék.

Tuppence Von Deinimhez fordult, és éles hangon megkérdezte:

- És maga, Mr. Karl von Deinim? Még nem hallottuk a véleményét!

Karl kék szeme élénken csillogott. Arcát mintha álarc fedte volna. Lassan és nehezen szólalt meg:

- Én idegen vagyok itt. Nem ismerem az angol rendőrséget... hogy mennyire érti a dolgát... és... és milyen gyors.

Valaki belépett a hallba. Mrs. Perenna volt az; égett az arca. Nyilván rohanvást jött fel a lejtőn.

- Mi történt?! - kiáltotta. A hangja parancsoló volt és határozott, nem a nyájas penziósné hangja, hanem ez energikus asszonyé.

Elmondták neki, mi történt - egymás szavába vágva, összevissza, de így is nyomban fölfogta.

És amint fölfogta, úgy látszott, a döntés joga is őrá szállt. Ő lett a fellebbviteli fórum.

Fogta az üzenetet tartalmazó papírt, átfutotta, aztán visszaadta. A szava éles volt és tekintélyt parancsoló:

- Rendőrség? Nem ér az semmit. Még hogy bakot lőjön! Azt nem szabad megkockáztatni! Vegyék maguk kézbe a törvényt. Eredjenek utána a gyereknek.

Bletchley vállat vont:

- Nekem mindegy. Ha nem hívják a rendőrséget, mást amúgy sem igen tehetünk.

Tommy leszögezte:

- Sok előnyük nincsen.

- Fél óra, a lány azt mondta - szólt közbe Tuppence.

- Haydock - mondta Bletchley. - O az az ember, aki a segítségünkre lehet. Neki kocsija van. Azt mondják, a nő feltűnő külsejű? És külföldi? Akkor legalább van valami nyom, amin elindulhatunk. Gyerünk, nincs vesztegetni való időnk! Jön, Meadowes?

Mrs. Sprot fölpattant.

- Én is megyek!

- De drága hölgyem, bízza csak ránk...

- Megyek!

- Hát jó... - mondta megadóan Bletchley őrnagy, és arról motyogott valamit, hogy mennyivel nehezebb a nőkkel, mint a férfiakkal.

3

Haydock tengerészhez illő és tiszteletre méltó gyorsasággal áttekintette a helyzetet, s már hozta is a kocsit. Tommy előreült, Bletchley, Mrs. Sprot és Tuppence meg a hátsó ülésre, mert Mrs. Sprot ragaszkodott Tuppence jelenlétéhez, és különben is ő volt az egyetlen (Karl von Deinim kivételével), aki legalább „látásból ismerte" a gyermekrablót.

A parancsnok jó szervező volt, és gyorsan végezte a dolgát. Pillanatokig tartott, s már teletöltötte a kocsi tartályát benzinnel, hozta a környék térképét meg egy részletesebbet Leahamptonról, odadobta Bletchleynek, és indított.

Mrs. Sprot előzőleg még egyszer fölszaladt az emeletre, feltehetően a kabátjáért. De mikor beszállt a kocsiba, s megindultak lefelé, mutatott va-

lamit Tuppence-nek a táskájában. Egy kis pisztoly volt.

Halkan közölte:

- Bletchley őrnagy szobájából hoztam el. A napokban említette, hogy van pisztolya.

Tuppence arcára kiült a kételkedés.

- Csak nem gondolja, hogy...

Mrs. Sprotnak elkcskenyedett a szája.

- Még hasznát vehetjük.

Tuppence csak ült és bámult, hogy milyen erőket szabadít fel az anyai ösztön egy hétköznapi, átlagos fiatalasszonyban. Maga elé képzelte Mrs. Sprotot, aki egyébként nyilván halálosan fél minden fegyvertől, amint hidegvérrel ledurrant bárkit, aki a gyermekét bántja.

Haydock tanácsára először a vasútállomásra mentek. Körülbelül húsz perccel azelőtt indult egy vonat Leahamptonból, s elképzelhető volt, hogy a szökevények azzal hagyták el a várost.

Az állomáson különváltak, Haydock a jegyszedőt faggatta ki, Tommy a pénztárost, Bletchley meg kint a hordárokat. Tuppence és Mrs. Sprot benézett a női toalettbe, hátha oda tért be átöltözni az idegen asszony, mielőtt vonatra szállt.

Egyikük sem tudott meg semmit. Most már nehezebb volt eldönteniük, mi legyen a következő lépés. A gyermekrablókat, mint Haydock kifejtette, minden valószínűség szerint kocsi várta, s ha a nőnek sikerült idáig elcsalnia Bettyt, innét már játszva egérutat nyertek.

Mikor idáig eljutottak az okoskodásban, Bletchley őrnagy ismét rámutatott, hogy menynyire létfontosságú a rendőrség közreműködése.

A rendőrség az egész országban körözheti a gyermekrablókat, megfigyelés alatt tarthatja az összes országutat.

De Mrs. Sprot csak a fejét rázta, s összeszorította a ajkát.

- Próbáljuk beleképzelni magunkat az ő helyükbe -javasolta Tuppence. - Hol várhatott rájuk a kocsi? Valahol a Sans Souci közelében, de csak olyan helyen, ahol egy autó nem kelt feltűnést. Gondolkozzunk. Az a nő lesétál Bettyvel a dombról. A domb aljában ott van a sétány. A kocsi odamehet értük. Akár várakozhat is egy darabig, ha ül benne valaki. Szóba jöhet még a James téri parkolóhely, az sincs messze, vagy valamelyik kis utca, amely a sétányról nyílik.

E pillanatban egy cvikkeres emberke lépett oda hozzájuk, s szólította meg őket egy kissé hebegve:

- B-bocsánat... elnézést kérek... de véletlenül hallottam, hogy mit kérdeztek a portástól az imént (szavait Bletchley őrnagyhoz intézte)... Persze nem hallgatóztam... csak egy csomagért jöttem... borzasztó, hogy manapság mit késnek a csomagok... azt mondják, a csapatmozdulatok miatt van, de akkor is, ha netán romlandó... mármint ami a csomagban van... ugye... és történetesen hallottam... és milyen rendkívüli véletlen, hogy...

Mrs. Sprot odaugrott, és megragadta a karját.

- Látta? Látta a kislányomat?

- Ó... hát az ön kislánya, azt mondja? Még elképzelni is...

- Mondja már! - kiáltott Mrs. Sprot, s úgy megszorította az emberke karját, hogy az csak pislogott.

Tuppence sietve közbeszólt:

- Lesz szíves elmondani, amit látott, de kérem, nagyon gyorsan! Végtelenül hálásak lennénk.

- Hát kérem, persze, lehet, hogy nem sokra mennek vele, de a személyleírás annyira egyezik...

Tuppence érezte, hogy Mrs. Sprot reszket mellette, de ő maga igyekezett megőrizni nyugodt, hűvös modorát. Ismerte ezt a típust - fontoskodó, zavaros, félénk, képtelen arra, hogy egyenesen a lényegre térjen, s ha siettetik, annál roszszabb. Azt mondta:

- Akkor nagyon kérjük...

- Csak... igaz is, Robbins vagyok, Edward Robbins...

- Szóval, Mr. Robbins?

- Whitewaysben lakom, az Ernes Cliff Roadon, az egyik új házban... nagyon kényelmes, igazán minden megvan, a kilátás gyönyörű, és itt van egy ugrásnyira...

Tuppence egy pillantással lecsillapította Bletchley őrnagyot, akin látszott, hogy robbanni készül, s megpróbálta a helyes vágányra terelni Robbinst:

- Szóval látta a kislányt, akit keresünk?

- Igen, azt hiszem, ő lehetett az. Egy kislány egy külföldinek látszó nővel. Igaz? Tulajonképpen a nőre figyeltem fel. Mert, ugye, manapság tartanunk kell az idegen ügynököktől. Mindenkinek nyitott szemmel kell járnia, azt mondják, hát én igyekszem is nyitva tartani a szemem. Szóval, mondom, az asszonyt vettem észre. Ápolónő lehet, gondoltam, vagy szobalány... és manapság sok kém álcázza magát ilyesminek. Az a nő szo-

katlan látvány volt, ahogy ment fölfelé a dombok irányába, és egy kislányt vezetett kézen fogva... a kislány fáradtnak látszott, húzatta magát, egyébként is késő volt már, fél hét elmúlt, ilyenkor már ágyban egy gyerek helye, hát jól megnéztem magamnak azt az asszonyt. Nem nagyon tetszett neki, hogy nézem. Sietni kezdett, a gyereket először húzta maga után, aztán fölvette, és rátért az ösvényre, amely a magas part peremén húzódik végig, és ezt furcsának találtam, mert arrafelé nincsenek házak, egyáltalán semmi sincs, egészen Whitehavenig, az meg öt mérföld a dombokon keresztül, nagyon szép kirándulás... de ilyenkor? Arra gondoltam, hogy az asszony jelzést készül leadni. Lehet ilyesmiket hallani ellenséges ügynökökről, s az asszonyt láthatólag zavarta, hogy nézem.

Haydock már a kocsiban ült, s indított is.

- Ernes Cliff Road, azt mondja? A város túlsó végén, mi? - kérdezte.

- Végigmennek a parti sétányon, át az óváros on, és föl...

Már ugrottak be a többiek is, faképnél hagyva Mr. Robbinst.

Tuppence még kiszólt a kocsiból:

- Nagyon köszönjük, Mr. Robbins - de Haydock már beletaposott a gázba.

Veszekedett tempóban hajtottak át a városon, s csak a jó szerencsén múlott, hogy semmi bajuk nem történt.

A jó szerencse azonban határozottan melléjük pártolt. Egy hosszan elnyúló, épülőben levő lakónegyedben lyukadtak ki, amelyet némileg elcsúfí-

tott a gázművek szomszédsága. Kis utcák indultak innen a dombok felé, aztán az első' lejtő derekánál hirtelen véget értek. Ezeknek egyike volt az Ernes Cliff Road.

Ide kanyarodott be nagy lendülettel Haydock, s végighajtott a kis utcán, amely végül is a nyílt domboldalba torkollt. Innét már csak gyalogösvény kanyargott fölfelé.

- Jobb, ha kiszállunk, és gyalog megyünk - mondta Bletchley.

Haydock tétován megjegyezte:

- Talán a kocsi is bírná, elég kemény a talaj. Egy kicsit ugyan hepehupás, de megpróbálhatjuk.

Mrs. Sprot felkiáltott:

- Hát persze... nagyon kérem, siessünk!

Adná az ég, hogy jó nyomon legyünk - morfondírozott magában Haydock. -Az a kis mitugrász más nőt is láthatott egy gyerekkel.

A kocsi nyögve folytatta útját az egyenetlen talajon. A lejtő meredek volt, de kurta és sűrű gyep borította. Baj nélkül fölértek a dombtetőre. Innét messze be lehetett látni a partot egészen a whitehaveni öbölig.

Bletchley megjegyezte:

- Nem rossz ötlet. A nő, ha kell, eltöltheti itt az éjszakát, aztán holnap reggel besétál Whitehavenbe, és vonatra száll.

Haydock körülnézett.

- Ameddig szabad szemmel ellátok, sehol semmi nyomuk. - Aztán kiszállt, távcsövet emelt a szeméhez, mert azt is hozott magával. S egyszerre csak mereven figyelni kezdett, s a távcsövet két kis mozgó pontra irányította.

- Megvannak, a mindenit neki!...

Visszaugrott a kormánykerék mögé, s a kocsi bukdácsolva folytatta útját. Nem tartott sokáig a hajsza. A kocsi utasai dülöngélve, nagyokat huppanva, de közelebb értek a két ponthoz. Most már meg lehetett különböztetni őket: egy magas alakot meg egy picit... Ahogy közelebb értek, azt is látták, hogy az asszony kezénél fogva vonszolja a gyereket. Még közelebbről már a kislány zöld kockás ruháját is felismerték. Betty volt.

Mrs. Sprot elfúló hangon fölkiáltott.

- Most már semmi baj, kedves - mondta Bletchley őrnagy, s nyájasan megsimogatta a kezét. - Elkapjuk őket.

Az idegen asszony egyszer csak megfordult, s észrevette a közeledő kocsit. Fölkiáltott, karjába kapta a gyereket, és futásnak eredt.

De nem előre, hanem jobbra, a magas part pereme felé.

A kocsi ment még néhány métert, de itt már képtelenség lett volna továbbjutni vele, a talaj túlságosan egyenetlen volt, hatalmas kövek hevertek szanaszét. Megállt, s az utasok kiugráltak belőle.

Elsőként Mrs. Sprot, s mindjárt utána is eredt. Futva, a két menekülőnek.

A többiek a nyomában.

Mikor vagy húszlépésnyire megközelítették, az asszony megállt és megfordult. Ott állt már a szirt legszélén. Rekedt kiáltással magához szorította a gyereket.

Haydock felkiáltott:

- Uramisten, még képes, és ledobja a kicsit a mélységbe...

De az asszony csak állt, és kétségbeesetten szorította magához Bettyt. Arcát eltorzította az ádáz gyűlölet. Rekedten odakiáltott nekik valamit, egy hosszú mondatot, amit egyikük sem értett. S csak állt mereven, s néha-néha a mélység felé pillantott, amely nem volt tőle egy lépésnyire sem.

Szemmel láthatóan az volt a szándéka, hogy ledobja a kicsit.

Földbe gyökerezett lábbal, tehetetlenül álltak mindannyian, s moccanni se mertek, nehogy bekövetkezzék a katasztrófa.

Haydock a zsebébe nyúlt. Szolgálati revolvert húzott elő.

Odakiáltott a nőnek:

- Tegye le a gyereket, vagy lövök!

Az idegen nő nevetett. Még jobban magához szorította a kicsit. A két alak teljesen egybeolvadt.

- Nem merek lőni - dünnyögte Haydock. - Még eltalálnám a gyereket.

Tommy megjegyezte:

- Ez a nő megőrült. Egy pillanat, és a kicsivel együtt leveti magát...

Haydock tanácstalanul megismételte:

- Nem merek lőni...

Ebben a pillanatban azonban lövés dördült. Az asszony megtántorodott, összerogyott, de a kislányt még mindig magához szorította.

A férfiak odarontottak hozzá. Mrs. Sprot nem, ő csak állt tántorogva, tágra nyílt szemmel, s a kezében még füstölgött a pisztoly. Aztán merev lábbal néhány lépést tett előre.

Tommy letérdelt az asszony mellé, gyöngéden megfordította. Megpillantotta az arcát-felfigyelt

furcsa és vad szépségére. Az asszony szeme tágra nyílt, aztán elhomályosult. Sóhajtott egyet, és meghalt. A fejét érte a lövés.

A kis Betty sértetlenül kászálódott ki a karjai közül, és futott az anyjához, aki kővé dermedve állt.

És Mrs. Sprot ekkor összeomlott. Elhajította a pisztolyt, térdre rogyott, és magához ölelte a gyermekét.

- Betty... Bettym-sírta-, hát semmi bajod?... Semmi?...

Majd rémülten megkérdezte:

- Megöltem... ugye, meg?

Tuppence keményen rászólt:

- Azzal most ne törődjék, ne is gondoljon rá. Bettyvel törődjön. Csak vele.

Mrs. Sprot zokogva ölelgette a kislányt.

Tuppence odament a férfiakhoz.

Haydock magában morfondírozott:

- Hát ez csuda. Én nem tudtam volna ilyen pontosan célozni. Egy nő, akinek soha nem volt pisztoly a kezében... csak úgy, ösztönösen. Én azt mondom, isten csudája.

Tuppence hozzátette:

- És istennek hála! Nem sok híja volt. - Lenélett a mélyben csillogó tengerre, és megborzongott.

Nyolcadik fejezet

1

Mrs. Blenkensopnak és Mr. Meadowesnak napokig nem volt alkalma találkozni, hogy egybevessék az észrevételeiket.

A közbeeső napok nagyon zsúfoltak voltak. Megállapították, hogy a halott nő neve Vanda Polonska, lengyel menekült, s hogy közvetlenül a háború kitörése után érkezett az országba. Igen keveset tudtak még róla, de annyi kiderült, hogy időnként pénzt kap valami ismeretlen forrásból, s ez arra vallott, hogy ellenséges ügynök lehetett.

- S ezzel kész is, mint mindig - jegyezte meg komoran Tommy.

- Vakvágányra jutottunk, iratok nem maradtak utána, és annak sincs nyoma, hogy bárkivel érintkezett volna.

- Átkozottul értik ezek a dolgukat - mondta Tommy.

Majd hozzátette:

- Tudod, Tuppence, sehogy se tetszik nekem ez az egész.

Tuppence is ezen a véleményen volt. Csöppet sem voltak biztatók a hírek.

A francia hadsereg visszavonult, és semmi jele nem volt annak, hogy még megfordulhat a szél. Megkezdték Dunkerque kiürítését. Párizs eleste egy-két nap kérdése volt csupán. Kiderült, hogy nem áll rendelkezésre elegendő hadianyag és felszerelés, amivel meg lehetne állítani a németek

nagy, gépesített egységeit, s ez általános elkeseredést szült.

- Vajon ez csak a tőlünk megszokott nehézkesség eredménye - kérdezte Tommy -, vagy megfontolt manipuláció rejlik mögötte?

- Szerintem az utóbbi, csak éppen képtelenség bebizonyítani.

- Úgy van. Túlságosan ravaszak ahhoz az ellenségeink, hogy bármit is rájuk lehessen bizonyílani.

- Persze épp most takarítunk ki egy rakás szemetet.

- Hogyne, a legfeltűnőbb elemeket, épp csak azt a koponyát nem ismerjük, amelyik a háttérből irányítja mindezt. Azt a koponyát, azt a szervet, azt a gondosan felépített tervet, amely éppen a mi hagyományos késlekedésünket és lassúságunkat fordítja ellenünk.

Tuppence leszögezte:

- Pedig azért vagyunk itt, hogy erre fényt derítsünk... egyelőre azonban semmi eredmény.

- Egyet-mást azért csináltunk - emlékeztette Tommy.

- Igen, kifogtuk Vanda Polonskát és Karl von Deinimet; a kishalakat.

- Gondolod, hogy együtt dolgoztak?

- Szerintem feltétlenül - mondta elgondolkozva Tuppence. - Ne felejtsd el, láttam őket beszélgetni.

- Akkor bizonyára Karl von Deinim tervelte ki a gyerekrablást.

- Valószínűleg.

- De miért?

- Nem tudom - ismerte be Tuppence. - Örökké ezen töröm a fejem. De sehogyan sem értem, mi lehetett a célja az egésznek.

- És miért éppen Bettyt rabolták el? Kik ezek a Sproték? Pénzük nincs... váltságdíjra hiába is számítottak volna. És egyikük sem állami alkalmazott.

- Tudom, Tommy. Egyszerűen semmi értelme az egésznek.

- Mrs. Sprotnak sincs semmi elképzelése?

- Annak a nőnek - jegyezte meg Tuppence lenézően - annyi esze sincs, mint egy tyúknak. Örökké csak azt hajtogatja, hogy azok a gonosz németek tették.

- Szamár - mondta Tommy. - A németek értik a dolgukat. Ha megbízzák valamelyik ügynököket, hogy raboljon el egy srácot, akkor annak oka van.

- Tudom, azért úgy érzem - mondta Tuppence -, hogy Mrs. Sprot, ha egy kicsit törné a fejét, meg tudná mondani az okát. Valaminek csak kell lennie, aminek Mrs. Sprot a birtokában van, talán anélkül, hogy tisztában volna azzal, hogy mi az.

- „Egy szót se. Várja az utasítást" - idézett Tommy a Mrs. Sprot szobájában talált levélből. - Vesszek meg, ha ez nem jelent valamit.

- Persze hogy jelent... ez nyilvánvaló. Csak arra tudok gondolni, hogy Mrs. Sprotra vagy a férjére valaki rábízott valamit, talán éppen azért, mert olyan hétköznapi, szürke emberek, hogy rájuk senki sem gyanakszik.

- Ez nem lehetetlen.

- Tudom, csak túlságosan is olyan, mint egy kémhistória. Valahogy nem eléggé valószerű.

- Nem kérted meg Mrs. Sprotot, hogy próbálja egy kicsit törni a fejét?

- Dehogynem, csak az a baj, hogy alapjában véve nem is érdekli a dolog. Más se érdekli, csak hogy visszakapta Bettyt... és persze hisztizik, amiért agyonlőtt valakit.

- Furcsák ezek a nők - tűnődött Tommy. - Itt van például ez: olyan volt aznap, mint egy boszszúálló fúria, akár egy ezredet lemészárolt volna hidegvérrel, csak hogy visszakapja a gyerekét, s miután hihetetlen pontossággal lepuffantotta a gyerekrablót, kiborul és telesiránkozza a világot.

- A halotti szemle teljesen tisztázta - mondta Tuppence.

- Természetesen. A mindenit, én az ő helyében meg nem kockáztattam volna azt a lövést!

Tuppence bólintott.

- Azt hiszem, ő sem, ha tudta volna, hogy mire vállalkozik. Egyszerűen azért lőtt, mert fogalma sem volt, hogy milyen kényes dolgot művel.

Most Tommy bólintott rá:

- Mint a Bibliában - mondta. - Dávid és Góliát.

- Ó - mondta Tuppence.

- Mi van, öreglány?

- Nem tudom. Az előbb, ahogy beszéltél, valami átfutott a fejemen, de rögtön ki is ment belőle.

- Ezzel aztán sokra megyünk - mondta Tommy.

- Ne gúnyolódj. Előfordul az ilyesmi.
- Egy hamis állítás, ami kiugratja az igazságot, mi?
- Nem. Várj csak... azt hiszem... mintha Salamonhoz lett volna valami köze.
- Cédrusfák, templomok, rengeteg feleség és ágyas?
- Hallgass! - mondta Tuppence, és befogta a fülét. - Ettől csak még rosszabb!
- Zsidók? - kérdezte Tommy reménykedve. - Izrael nemzetségei?

De Tuppence csak a fejét rázta. Néhány pillanat múlva megszólalt:

- Bárcsak tudnám, hogy kire is emlékeztetett az az asszony.
- Néhai Vanda Polonska?
- Az. Mikor először láttam, valahogy olyan ismerősnek tetszett az arca.
- Gondolod, hogy már találkoztál vele valahol?
- Nem. Az biztos, hogy nem.
- Mrs. Perenna és Sheila egészen más típus.
- Persze. Nem is rájuk emlékeztetett. De tudod, ami őket illeti... Sokat törtem a fejem...
- És rájöttél valamire?
- Nem biztos... Az a cédula, amit Mrs. Sprot talált a padlón, amikor Bettyt elrabolták...
- Mi van vele?
- ...hogy követ csomagoltak bele, és úgy dobták be az ablakon... hát ez marhaság. Azt valaki odatette... úgy, hogy Mrs. Sprot megtalálja... szerintem Mrs. Perenna volt az, aki odatette.

- Mrs. Perenna, Karl, Vanda Polonska... mind együtt dolgoztak volna?

- Igen. Nem vetted észre, hogy Mrs. Perenna épp a kritikus pillanatban állított be, és vette kezébe az ügyet... hogy föl ne hívják a rendőrséget. Azonnal úrrá lett a helyzeten.

- Szóval szerinted ő?

- Miért, szerinted nem?

- De, azt hiszem - mondta Tommy elgondolkozva.

- Van valami elgondolásod? - kérdezte Tuppence.

- Ami van, az meglehetősen nyakatekert.

- Csak mondjad.

- Nem. Inkább nem. Nincs miből kiindulnom. Az égvilágon semmi. De ha igazam van, akkor nekünk nem M-mel van dolgunk, hanem N-nel.

Elgondolkodott.

Bletchley? Azt hiszem, az ő szénája rendben van. Miért is ne lenne? A maga nemében szokványos alak... szinte túlságosan is az... aztán meg, ö akarta felhívni a rendőrséget. Igen ám, de biztosra vehette, hogy az anyának nem lesz ínyére az ötlet. Az a fenyegető üzenet eldöntötte a kérdést. Nyugodtan megengedhette magának, hogy ellenvéleményt nyilvánítson...

S ezzel megint visszaérkezett ahhoz a bosszantó, fogas kérdéshez, amire képtelen volt megnyugtató választ találni.

Miért rabolták el Betty Sprotot?

2

A Sans Souci előtt *Rendőrség* feliratú kocsi állt. Tuppence annyira elmerült a gondolataiban, hogy alig vette észre. Rátért a kerti útra, bement a főkapun, föl az emeletre, a szobájába.

A küszöbön megtorpant. Egy magas női alak fordult feléje az ablaktól.

- Szent ég! - mondta Tuppence. - Sheila!

A lány odalépett hozzá. Tuppence most már világosan látta, mélyen ülő, izzó szemét, sápadt, tragikus arcát.

- Örülök, hogy megjött - mondta Sheila. - Már nagyon vártam.

- Mi a baj?

A lány hangja nyugodt volt és mentes minden érzelemtől. Azt mondta:

- Karit letartóztatták.

- A rendőrség?

- Igen.

- Uramisten! - mondta Tuppence. Ez már sok volt neki. Akármilyen nyugodt volt is Sheila hangja, Tuppence pontosan tudta, mi rejlik mögötte.

Akár összeesküvő társak, akár nem, ez a lány szereti Karl von Deinimet, és neki majd megszakadt a szíve a sajnálattól.

- Most mit csináljak? - kérdezte Sheila.

Tuppence arca megrándult az egyszerű, kétségbeesett kérdés hallatán. Tanácstalanul széttárta a karját.

- Szegénykém!

Sheila hangja gyászosan csengett:

- Elvitték. Nem látom soha többé.

Felkiáltott:

- Most mit csináljak? Mit?! - és térdre vetette magát az ágy előtt, ráhajtotta a fejét, és kétségbeesetten sírva fakadt.

Tuppence megsimogatta a fejét. Aztán erőtlen hangon megszólalt:

- Talán... talán nem is igaz. Talán csak internálják. Végül is ellenséges ország polgára, hiszen maga is tudja.

- Ők nem erről beszéltek. Éppen házkutatást tartanak nála.

- Hát, ha nem találnak semmit... - mondta Tuppence elgondolkozva.

- Persze hogy nem találnak semmit! Mit találnának?

- Én nem tudom. Magának jobban kellene tudnia.

- Nekem?

Ez a döbbent felháborodás túlságosan igazi volt ahhoz, hogy meg lehetett volna játszani. Ha Tuppence-ben eddig élt is a gyanú, hogy Sheila benne van a dologban, ebben a pillanatban megszűnt. A lány nem tud és nem is tudott soha semmiről.

- Ha ártatlan... - mondta, de Sheila a szavába vágott:

- Számít is az? A rendőrség majd kitalál valamit.

Tuppence élesen letorkolta:

- Szamárság, drága gyermekem, olyan nincs.

- Az angol rendőrség mindenre képes. Anyám is azt mondja.

- Lehet, hogy az édesanyja azt mondja, de nincs igaza. Biztosíthatom róla, hogy ilyen nincs.

Sheila egy ideig kételkedve nézte. Aztán kijelentette:

- Akkor jó. Ha maga mondja. Magában megbízom.

Tuppence nagyon kényelmetlenül érezte magát. Élesen megjegyezte: - Maga túl könnyen megbízik az emberekben, Sheila. Talán nem volt okos dolog annyira megbíznia Kariban sem.

- Maga is ellene van? Azt hittem, maga kedveli. O is azt hiszi.

Megható két kölyök. Hisznek benne, hogy szereti őket... És ráadásul igaz is, hogy kedvelte Karit... igen.

Gondterhelten folytatta:

- Sheila, kedvesem, annak, hogy én kedvelem-e Karit vagy sem, az égvilágon semmi köze a tényekhez. Anglia és Németország háborúban áll. És az ember sokféleképpen szolgálhatja a hazáját. Például úgy is, hogy híreket szerez... a frontvonal mögött dolgozik. Ehhez nagy bátorság kell, mert ha elkapják... - a hangja egy kicsit megcsuklott -, akkor vége.

Sheila azt mondta:

- Azt hiszi, hogy Karl?...

- Talán így szolgálja a hazáját. Lehetséges, nem?

- Nem - mondta Sheila.

- Tudja, lehet, hogy épp ez a megbízatása: éljen itt menekültként, játssza meg magát a nácik ellenségének, és gyűjtsön híreket.

Sheila halkan leszögezte:

- Ez nem igaz. Én ismerem Karit. Úgy ismerem, mint a tenyeremet. Őt csak a tudomány ér-

dekli... a munkája... azt mondja, a tudásban rejlik az igazság. És hálás Angliának, amiért engedik dolgozni. Amikor hallja, hogy szidják a honfitársait, néha föltámad benne a német, és elkeseredik. De a nácikat és a nácizmust gyűlölte, gyűlöli, hogy megtagadják az embertől a szabadságot.

- Magától értető'dik, hogy ezt mondja -jegyezte meg Tuppence.

Sheila szemrehányó pillantást vetett rá.

- Szóval azt hiszi róla, hogy kém?

- Csak... - Tuppence habozott - csak lehetségesnek tartom.

Sheila kifelé indult.

- Értem. Bocsásson meg, hogy magához jöttem segítségért.

- De mire gondolt, miben tudnék és segíteni, drága gyermekem?

- Maga mindenkit ismer. A fiai a hadseregben és a haditengerészetnél szolgálnak, és többször is említette, hogy befolyásos barátaik vannak. Gondoltam, talán megkérhetné őket... hogy... hogy csináljanak valamit.

Tuppence a három kitalált alakra, Douglasra, Raymondra és Cyrilre gondolt.

- Attól tartok - mondta -, nemigen tehetnének semmit.

Sheila fölszegte a fejét. Szenvedélyesen kijelentette:

- Akkor pedig nincs számunkra remény. Elviszik, bezárják, s egy szép napon, hajnalban, a falhoz állítják és agyonlövik... és mindennek vége lesz.

Kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Ó, ezek az átkozott írek! - gondolta Tuppencc dühösen és vegyes érzelmekkel. - Miért értenek hozzá olyan iszonyatosan, hogy mindent kiforgassanak, míg a végén az ember már maga sem tudja, hányadán áll? Ha Karl von Deinim kém, akkor rászolgált, hogy agyonlőjék. Ez tény, s csak nem hagyhatom, hogy ez a lány teljesen megbabonázzon az ír hangjával, és a végén még egy hős és vértanú tragédiáját lássam az ügyben!

S emlékezetében fölcsendült egy híres színésznő hangja, amint a *Szirti lovasok* utolsó sorát mondja: - „Nincs aki örökké élne, s ebbe bele kell nyugodnunk."

Szívbe markoló... egészen fölkavarja az embert.

Bárcsak ne lenne igaz! - gondolta. - Ó, bárcsak ne lenne igaz!...

Márpedig, tudva, amit tud, hogyan is kételkedhetnék benne?

3

A horgász a Régi Móló végén kidobta a horgot, aztán óvatosan felcsévélte a zsinórt.

- Attól tartok, nem kétséges - mondta.

- Őszintén szólva - mondta Tommy -, nagyon sajnálom. Mert... mert, hogy olyan rokonszenves fickó.

- Rokonszenves bizony, öregem, és majdnem mind az. Sohasem a görények mag a patkányok viszik vásárra a bőrüket az ellenség táborában.

Hanem a bátrak. Mi aztán tudjuk. De hát a helyzet az, hogy bőven van ellene bizonyíték.

- Semmi kétség?

- Semmi, az égvilágon. A jegyzetei közt találtunk egy névsort, azokét, akiket a gyárban érdemes megkörnyékezni mint esetleges nácibarátokat. Azonkívül találtunk egy nagyon ravasz szabotázstervet és feljegyzéseket egy kémiai eljárásról, amely, ha műtrágyára alkalmazzák, nagy területek termését képes elpusztítani. S mindez Karl mester szakmájába vág.

Tommy némán átkozta Tuppence-et, aki megígértette vele, hogy megkérdezi, de nagy vonakodva azért csak föltette a kérdést:

- És az kizárt dolog, hogy mindezt úgy csempészték a holmija közé?

Mr. Grant arca sátáni mosolyra húzódott.

- Ó - mondta. - A felesége ötlete, mi?

- Háát... ami azt illeti... igen.

- Megnyerő kölyök ez a Kari - mondta Mr. Grantlenézően.

Aztán folytatta:

- Nem, komolyan mondom, ezt aligha vehetjük számításba. Volt vegytintája is, titkosíráshoz... Ez elég meggyőző bizonyíték. S nem is az a „Szükség esetén egy kávéskanállal" feliratú doboz a mosdón vagy valami ehhez hasonló. Márpedig ha úgy akarják lebuktatni, akkor ilyen feltűnő módon járnak el. Ezzel a módszerrel még csak egyszer találkoztunk. Akkor mellénygomb volt. Átitatva az anyaggal. Ha a pali használni akarta, vízbe kellett mártania a gombot. Karl von Deinim nem gombot használt. Neki a cipőfűzőjében volt a festékanyag. Ravasz, mi?

- Ó - valami megmoccant Tommy agyában... homályosan... Egészen ködösen... fölrémlett előtte valami...

Tuppence-nek gyorsabban váltott az esze. Mikor Tommy beszámolt neki a beszélgetésről, rögtön rátapintott a lényegre.

- Cipőfűző? Tommy, ez mindent megmagyaráz!

- Mit?

- Betty elrablását, te hülye! Hát nem emlékszel, hogy mit művelt az a gyerek a szobában? Kihúzkodta a cipőfűzőmet, és vízbe áztatta. Már akkor is szöget ütött a fejembe, hogy juthatott ez eszébe. Hát nyilvánvaló. Látta, hogy Kari von Deinim mit csinál, és utánozta. Kari pedig nem kockáztathatta meg, hogy a kislány elmondja valakinek, amit látott, hát fölbérelte az a nőt, hogy rabolja el.

- Így már világos a dolog - mondta Tommy.

- Igen. Jó érzés, ha kezd összeállni a kép. Ha az ember lezárhat valamit, és továbbléphet.

- Márpedig tovább kell lépnünk.

Tuppence bólintott.

Mert a helyzet ugyancsak komoly volt. Franciaország döbbenetes hirtelenséggel kapitulált... a franciák döbbent kétségbeesésére.

A francia flotta sorsa kétségessé vált.

Most, hogy a francia tengerpart teljes egészében német kézre került, az invázió már nem távoli lehetőség volt csupán.

Tommy azt mondta:

- Karl von Deinim a láncnak csak egyik szeme. Mrs. Perenna a nagyágyú.

- Az. De azt be is kell bizonyítanunk. És nem lesz könnyű...

- Nem. De hát ha egyszer ő a nagyágyú, akkor erre nem is igen számíthat az ember.

- M tehát Mrs. Perenna lenne?

Tommy hajlott erre a feltételezésre. Elgondolkodva megkérdezte:

- És igazán azt hiszed, hogy a lány nincs benne?

- Biztosra veszem.

Tommy felsóhajtott.

- Hát, te tudod. De ha így van, ugyancsak rájár a rúd szegény lányra. Először a férfi, akit szeret... aztán az édesanyja. Nem is tudom, kije marad még.

- Erről nem tehetünk.

- Nem... De tegyük fel, hogy tévedünk... hogy N vagy M valaki más.

Tuppence hűvösen rápirított:

- Még mindig ezen lovagolsz? Nem gondolod, hogy ez csak afféle vágyálom?

- Hogy érted ezt?

- Úgy, hogy kissé elfogult vagy... Sheila javára.

- Mondd, nem vagy te egy kicsit gyagyás, Tuppence?

- Nem. Te is beleestél, mint minden más férfi...

Tommy mérgesen válaszolt.

- Csöppet sem. Csak nekem is megvannak a magam elképzelései.

- Mégpedig?

- Azt hiszem, egyelőre nem árulom el. Majd meglátjuk, melyikünknek van igaza.

- Hát, énszerintem teljes erővel rá kell szállnunk Mrs. Perennára. Meg kell tudnunk, hogy hova jár, kikkel érintkezik... mindent. Valahol csak kell lenni valamilyen kapcsolatának. Jól tennéd, ha ráállítanád ma délután Albertet.
- Megteheted te is. Nekem dolgom van.
- Miért? Mit csinálsz?
- Golfozom - mondta Tommy.

Kilencedik fejezet

1

- Akár a régi szép időkben, ugye, asszonyom? - kérdezte Albert. Ragyogott a boldogságtól. Bár benne járt már a legszebb férfikorban, sőt egy kis pocakot is eresztett, de keblében most is az a romantikus szív dobogott, amely annak idején, fiatal és kalandos napjaikban összehozta őt Tommyval és Tuppence-szel.

- Emlékszik még, amikor először találkoztunk? - kérdezte Albert. - Épp a kilincset pucoltam azokban a méregdrága lakosztályokban. Hű, hogy milyen komisz fráter volt a portás! Örökké a sarkamban. Aztán jöttek maguk, és megetettek azzal a mesével. Vastag hazugság volt. Ravasz Ritáról, a szélhámosnőről. Nem mintha egyik-másik részletéről ki nem derült volna, hogy tény és való. És attól kezdve, mint mondani szokás, egymást érték az események. Hogy mennyi kalandot átéltünk, mielőtt mindannyian megállapodtunk volna, hogy úgy mondjam!

Albert mélyen sóhajtott, s Tuppence kézenfekvő eszmetársítással mindjárt Mrs. Albert egészsége felől érdeklődött.

- Ó, az asszony jól van... csak nemigen szívelheti a walesieket, azt mondja. Szerinte igazán megtanulhatnának már tisztességesen angolul, ami meg a légitámadásokat illeti... hát, már ott is volt vagy kettő, és akkora lukak vannak a földeken, hogy egy teherautó is beleférne. Hát hol

van akkor a biztonság? Ennyi erővel lehetne akár Kenningtonban is, azt írja, akkor legalább nem kéne azokat a szomorú fákat néznie, és valódi, finom palackozott tejet ihatnának.

- Nem is tudom - mondta Tuppence, mert hirtelen elfogta a félelem -, szabad-e magát belekevernünk ebbe, Albert?

- Ugyan, asszonyom - mondta Albert. - Hiszen jelentkeztem volna önkéntesnek is. De azok annyira fenn hordják az orrukat, hogy szóba sem álltak velem. Azt mondták, várjak, amíg majd az én évjáratomat is behívják. Pedig egészséges vagyok, mint a makk, és alig várom, hogy a pofájukba másszak azoknak a rohadék németeknek... már bocsánat, hogy így beszélek. Csak mondanák meg, hol tudom keresztbe tenni nekik a lábam, hogy elhasaljanak, s már ott is vagyok. Az Ötödik Hadoszlop, az a mi ellenségünk, másról sem ír az újság, csak azt nem tudom, mi lett a másik néggyel, mert arról nem szól a fáma. Szóval, száz szónak is egy a vége, boldogan benne vagyok mindenben, és segítek magának meg Beresford kapitánynak, csak azt mondják meg, hogy mit.

- Jó. Akkor most elmondom, hogy mit csináljon.

2

- Mióta ismeri Bletchleyt? - kérdezte Tommy, és ellépett a kiütőhelyről. Elégedetten figyelte, mint száll be a labdája középtájra.

Haydocknak szintén jól sikerült az ütése, elégedett képpel vette hát vállára az ütőit.

Bletchleyt? - mondta. - Lássuk csak. Vagy kilenc hónapja ismerem. Tavaly ősszel jött le ide.

- Mintha azt mondta volna, hogy valamelyik barátjának a barátja - kockáztatott meg Tommy egy füllentést.

- Azt mondtam volna? - Látszott, hogy Haydock kissé meglepődött. - Nem. Nem hiszem. Ha jól emlékszem, itt ismerkedtem meg vele a klubban.

- Kissé titokzatos ember, nem?

Haydock ezúttal láthatóan elképedt.

- Hogy titokzatos lenne? Az öreg Bletchley? - Hangjából őszinte hitetlenkedés érződött ki.

Tommy sóhajtott egyet. Vajon csak képzelődik?

Az övé volt a következő ütés - felülmúlta önmagát.

Haydock megbízható ütése viszont épp a gyep szélén kötött ki. Aztán odament Tommyhoz, és megkérdezte:

- Honnét az ördögből veszi, hogy ez a Bletchley titokzatos ember? Én inkább azt mondanám, hogy kínosan hétköznapi fickó... Tipikus katonaember. Begyöpösödött nézetek meg minden... beszűkült életmód, katonatempó... még hogy titokzatos!...

Tommy bizonytalanul magyarázkodott:

- Ó, csak azért mondom, mert mintha hallottam volna róla valamit...

Ütés következett, s a beszélgetés abbamaradt. A parancsnok beütötte a labdát a lyukba.

- Három-kettő -jegyezte meg elégedetten.

És most, hogy a mérkőzés kimenetele felől már biztos lehetett, Tommy számításait beváltva, visszakanyarodott az előző megjegyzéshez.

- Miféle titokzatosságra gondol? - kérdezte.

Tommy vállat vont.

- Hát, csak hogy senki se tud róla valami sokat...

- A rugbyshire-i gyalogezredben szolgált.

- Ezt biztosan tudja?

- Hát... biztosan én sem tudom... Miért, Meadowes, mire gondol? Valami baj van Bletchleyvel?

- Jaj, dehogy! - tiltakozott sietve Tommy. Már elültette a bogarat Haydock fülébe, most már ráért; ülhetett, és leshette, mint rágódik a kérdésen a parancsnok.

- Én mindig nevetségesen tipikus alaknak tartottam - mondta Haydock.

- Éppen ez az.

- Igen... értem, mire gondol. Egy kicsit túlságosan is az, mi?

Befolyásolom a tanút... -gondolta Tommy. - De valami tán csak kisarjad az öregúr agyából.

- Igen... értem, hogy mire gondol - folytatta elgondolkozva Haydock. - Ha jobban meggondolom, valóban nem találkoztam senkivel, aki ismerte volna Bletchleyt, mielőtt ideköltözött. Egyetlen cimborája sem látogatta meg soha, semmi ilyesmi.

- Hm - mondta Tommy. -Játszunk még egyet? Már csak a mozgás kedvéért is. Olyan szép este van.

Visszaindultak a pályára, aztán eltávolodtak egymástól, és ütöttek. Mikor megint egymás mellé kerültek a gyepen, Haydock váratlanul megkérdezte:

- Mondja csak, mit hallott róla?

- Semmit... az égvilágon semmit.

- Velem nem kell óvatoskodnia, Meadowes. Hallok én mindenféle pletykát. Érti? Mindenki hozzám jön. Az ilyesmire meg éppenséggel kényes vagyok. Szóval mi az elképzelése?... Hogy Bletchley nem az, aminek kiadja magát?

- Épp csak felvetődött bennem.

- De hát mit gondol, micsoda? Német? Marhaság, ez az ember éppolyan angol, mint maga meg én.

- Hát persze, biztos nincs vele semmi baj.

- Hisz ő kiabál legjobban, hogy minden külföldit internálni kellene. Látta, milyen ádázul esett neki ennek a német fickónak is... és úgy látszik, igaza volt. A rendőrkapitány bizalmasan elmondta nekem, hogy mit találtak nála, annak alapján tízszer is fölköthetik Von Deinimet. Kiagyalta, hogy megmérgezi az ország ivóvizét, és épp valami új gázon dolgozott... egy angol gyárban! Istenem, hogy milyen rövidlátó a mi népünk! Már az is, hogy beengednek egy ilyen fickót. Mindent elhisznek... a mi kormányunk mindent bevesz. Elég, hogy közvetlenül a háború kitörése előtt ideszökjön egy ilyen tejfelesszájú kölyök, sajnáltassa magát, hogy üldözték, s már be is hunyják mindkét szemüket, s kiszolgáltatják minden titkunkat. Abban a Hahnban is éppen ilyen vakon megbíztak...

Tommynak esze ágában sem volt engedni, hogy Haydock rátérjen a jól kitaposott ösvényre. Szándékosan vétett el egy ütést.

- Ezt eldurrantotta! - ujjongott Haydock. Aztán gondosan célzott, s begurította a labdáját a lyukba.

- Nyertem. Ma nincs valami nagy formában. Miről is beszéltünk?

Tommy határozottan kijelentette:

- Bletchleyről. S hogy nincs vele semmi baj.

- Persze, persze. Hadd gondolkodjam... Hallottam róla egy ugyancsak muris históriát... de eddig eszembe se jutott...

S ekkor, Tommy bosszúságára, két másik játékos kurjantott oda nekik. Négyesben visszatértek a klubházba, s megittak egy-egy pohárka whiskyt

Ezután Haydock az órájára nézett, s közölte, hogy menniük kell. Tommy vacsorára volt hivatalos hozzá.

A Csempésztanyán szokás szerint makulátlan rend uralkodott. Középkorú, jól megtermett inas szolgált fel az asztalnál, ügyesen, akár egy pincér. Ez a tökéletes kiszolgálás egy londoni vendéglőnek is becsületére vált volna, ebben a környezetben meg teljesen szokatlan volt.

Mikor az inas kiment, Tommy szóvá is tette.

- Igen, szerencsém van Appledore-ral.

- Honnan szerezte?

- Hirdetésre jelentkezett. Kitűnő ajánlásai voltak, sokkal jobbak, mint bárki másnak a jelentkezők közül, és feltűnően keveset kért. Azon nyomban fölvettem.

Tommy nevetve jegyezte meg:

- Egy biztos: a háború megfosztott minket a jó pincérektől. Hisz a jó pincérek zöme külföldi volt. Úgy látszik, ez a szakma nem angoloknak való.

- Mert szervilis szakma. Egy buldogtermészetű angol nem szívesen hajbókol mások előtt.

Kint üldögéltek, itták a kávét, s Tommy ártatlanul megkérdezte:

- Mit is mondott ott a pályán? Valami muris históriáról, amit Bletchleyről hallott...

- Hát ez meg mi? Látta? Fényjelek a tengeren! Hol a távcsövem?!

Tommy felsóhajtott. Összeesküdtek ellene a csillagok. Haydock berohant a házba, aztán ki, s távcsövével végigkutatta a látóhatárt, egész ellenséges jelzőrendszert tételezve fel a parton, noha erre semmi látható bizonyíték nem volt, majd komor képet festett a közeljövőben várható sikeres partraszállásról.

- Semmi szervezettség, semmi együttműködés. Maga is tagja a helyi önkénteseknek, tudja, miről beszélek. Ha olyan ember a parancsnok, mint az öreg Andrews...

Ez is jól kitaposott ösvény volt. Haydock veszszőparipája. Őt kellett volna megbízni a parancsnoksággal, ő aztán alkalmas lett volna rá, s ha módja nyílik rá, szívesen kiakolbólította volna Andrews ezredest.

Az inas whiskyt meg egyéb rövid italokat szolgált fel, miközben Haydock egyre csak mennydörgött:

- ...közben alaposan meg vagyunk spékelve a kémekkel... alaposan el vagyunk látva velük. így volt ez a múlt háborúban is... borbélyok, pincérek. ..

Tommy hátradőlt a székén, elnézte Appledore profilját, amint fürgén és nesztelenül tett-vett, s arra gondolt: Pincérek? Ezt a palit is inkább hívhatnák Fritznek, mint Appledore-nak...

S miért is ne? Tökéletesen beszél angolul, az igaz, de hát sok német jól el tudja sajátítani a nyelvet. Angol vendéglőkben tökéletesítették a tudásukat hosszú éveken át. Ami meg a faji jelleget illeti, hát az nyilvánvaló. Szó'ke, kék szemű... gyakran a fejforma is elárulja a fajtát. Igen, a fej... hol is látott ő legutóbb ilyet?

Valami belső kényszer hatására szólalt meg. Szavai tökéletesen illettek ahhoz, amit Haydock mondott.

- .. .és ez a sok átkozott kérdőív. Nem érnek egy hajítófát se, Meadowes. A hülye kérdések hosszú sora...

Tommy itt folytatta:

- Úgy is van. Az ilyenek, teszem azt? „A neve X,Y, N vagy M..."

Bumm! Appledore, a tökéletes inas megbotlott. S csurgott a mentalikőr Tommy kézelőjéről, keze fejéről.

Az inas dadogott:

- B-bocsánat, uram.

Haydockból kirobbant a düh.

- Maga átkozott barom! Mi a fenét csinál?

Amúgy is piros képe lilára vált. Tommy arra gondolt: S még azt mondják, a katonák az indulatosak... mikor a tengerészet fejhosszal vezet! Haydockból csak úgy áradt a szitkozódás. Appledore alázatosan mentegetőzött.

Tommy már éppen megsajnálta az inast, amikor Haydock dühe hirtelen, szinte varázsütésre lecsillapodott, s visszatért régi, kedélyes hangulata.

- Nohát, akkor mosson kezet. Csupa ragacs. Ez lett volna a mentalikőr.

Tommy bement vele a házba, belépett a csillogó csapokkal-fogantyúkkal teli, fényűző fürdőszobába. Lemosta kezéről a ragacsos-édes maszatot. Haydock a szomszédos hálószoba ajtajából szóval tartotta.

- Sajnos egy kicsit elragadtattam magam. Szegény, öreg Appledore... de tudja ő, hogy az én haragomnak nagyobb a füstje, mint a lángja...

Tommy elfordult a mosdótól, hogy megtörölje a kezét, de nem vette észre, hogy a szappan lecsúszott a földre. Rálépett. A padlót tükörsima linóleum borította.

Egy pillanat, s Tommy máris eszeveszett balett-táncot lejtett. Előrenyújtott kézzel végigsiklott a fürdőszobán. Aztán egyik kezével belekapaszkodott a fürdőkád csapjába, a másikkal pedig megtámaszkodott egy kis fürdőszobaszekrényben.

A lábfeje nekiütközött a kád oldalának.

S ami ezután történt, olyan volt, mint egy bűvészmutatvány. A kád elfordult a faltól, s mögötte egy rejtett üreg vált láthatóvá.

Tommynak semmi kétsége nem volt afelől, hogy az üreg mit tartalmaz. Egy rádióadó-vevő készülék volt benne.

Haydock elhallgatott, s egyszerre föltűnt az ajtóban. Tommy agyában egy szemvillanás alatt minden a helyére ugrott.

Hát vak volt eddig? Ez a kedélyes, pirospozsgás arc, a „kedélyes angol úr" arca csak álarc. Hogy lehetséges, hogy eddig nem vette észre, hogy alatta egy epés, erőszakos porosz tiszt arca rejtőzik? Igaz, ehhez a felismeréshez az iménti incidens is hozzásegítette. Eszébe jutott ugyanis egy másik eset, amikor

az erőszakos porosz gorombította le az alárendeltjét, márpedig hamisítatlan junker gőggel. Ugyanígy gorombította le Haydock is az ügyetlenkedő inast.

És szinte varázsütésre érthetővé vált minden. A kettős blöff. Hahn, az ellenséges ügynök, akit ideküldenek, hogy előkészítse a helyet, aki külföldi munkásokat fogad, felhívja magára a figyelmet, aztán átengedi a színteret másnak a következő felvonáshoz, a vitéz brit tengerésznek, Haydocknak, aki leleplezi.

Aztán mi sem természetesebb, mint hogy a házat ez az angol vegye meg, s széltében-hosszában mesélje a történetét, amíg mindenkinek a könyökén nem jön ki. S így aztán N, miután biztonságosan megtelepedett a kijelölt helyen, megszervezte a tengeri összeköttetést, a rádiókapcsolatot, s elhelyezte a vezérkarát a közeli Sans Souciba, nekifoghatott a német tervek végrehajtásához.

Tommy őszinte elismerést érzett. Az egészet tökéletes pontossággal kitervelték. Haydockot ő maga sem gyanúsította soha - elfogadta valódinak -, csak egy teljesen kiszámíthatatlan véletlen leplezte le.

Mindez egy pillanat alatt villant át Tommy agyán. S közben tudta, nagyon is jól tudta, hogy halálos veszélyben forog. Hacsak nem játssza elég hihetően a hiszékeny, szűk agyú angol szerepét.

Odafordult Haydockhoz, s remélte, hogy a nevetése elég természetesen cseng.

- A mindenit, az embert mindig újabb meglepetések érik ezen a helyen. Ez is Hahn egyik apró játékszere? A múltkor ezt nem is mutatta.

Haydock sóbálvánnyá dermedt. Ahogy elállta az ajtót, szinte érezni lehetett, mint feszül meg tagbaszakadt teste.

Jóval erősebh, mint én - gondolta Tommy. - Es ott van még az az átkozott inas is.

Haydock egy pillanatig csak állt mozdulatlanul, mint a szikla. Aztán fölengedett.

- Hát ilyet, Meadowes! - mondta nevetve. - Úgy siklott végig a padlón, mint egy balett-táncos. Nincs, aki ezt utánacsinálná. No, törülje meg a kezét, s gyerünk át a másik szobába.

Tommy kiment vele a fürdőszobából. Éber volt, s minden idegszála megfeszült. Akárhogy is, ép bőrrel kell kikeverednie ebből a házból most, hogy ennyit tud. De vajon sikerül-e bolonddá tenni Haydockot? A hangja elég természetesen cseng.

Haydock fél karjával átölelte Tommy vállát, csak úgy, könnyedén (ki tudja?), úgy kísérte át a társalgóba. Aztán megfordult, és becsukta az ajtót.

- Ide hallgasson, öregem, valamit el kell mondanom magának.

A hangja barátságos volt, természetes, csak egy icipicit zavart. Intett Tommynak, hogy foglaljon helyet.

- Egy csöppet kínos - mondta. - Szavamra, egy csöppet kínos ügy. De hát nincs más hátra, be kell avatnom a dologba. Csak éppen egy szót se róla senkinek, Meadowes. Megértette?

Tommy tettetett érdeklődéssel figyelt.

Haydock leült, s közelebb húzta hozzá a székét.

- Tudniillik a helyzet a következő, Meadowes. Senki nem tudja, de én a Hírszerzésnek dolgozom. Az M. I. 42. B. X. osztályon. Hallott már róla?

Tommy a fejét csóválta, s arcán még jobban elmélyült az érdeklődés.

- Tudja, ez titok. Afféle belső kör, érti? Utasításokat továbbítunk innen rádión... és végzetes lenne, ha ez kitudódnék. Világos?

- Hát persze - mondta Mr. Meadowes. - Roppant érdekes! Nyugodt lehet, én egy szót sem szólok senkinek.

- Ez létkérdés. Az egész hallatlanul bizalmas.

- Értem. Hihetetlenül izgalmas lehet a munkája. Hihetetlenül. Szívesen hallanék róla többet is... de gondolom, erre úgyis hiába kérném.

- Sajnos, hiába. Szigorúan titkos.

- Persze, megértem... és elnézését kérem... ez az ostoba véletlen...

És közben arra gondolt: Nem, ezt nem nyelheti le. Nem hiheti, hogy én ezt beveszem.

Ez csakugyan valószínűtlennek látszott. Aztán eszébe jutott, hogy a hiúságnak már annyian a csapdájába estek. Haydock parancsnok ravasz ember, nagy ember - ő meg, Tommy, afféle szerencsétlen kis alak, ostoba angol, aki mindent elhisz. Bárcsak így vélekedne Haydock is.

Tommy tovább fecsegett. Mély érdeklődést és kíváncsiságot színlelt. Ő tudja, nem illik ilyesmit kérdezni, de... de nagyon veszélyes ez a munka? És biztos járt már odaát Németországban is, akadt ott is dolga, igaz?

Haydock türelmesen válaszolgatott. Most ismét tőről metszett brit tengerész volt... a porosz tiszt teljesen eltűnt. De Tommy most, hogy más szemmel nézte, azon gondolkodott, hogy hogy hagyhatta magát eddig így megtéveszteni? A fejformája... az állkapocs... nincs benne semmi angol.

Mr. Meadowes hirtelen fölállt. Ez volt a végső próba. Vajon sikerül-e?

- Sajnos mennem kell. Késő re jár... és nagyon-nagyon kérem, ne haragudjék, de biztosíthatom róla, hogy egy szót sem szólok senkinek.

(Most vagy soha. Kienged? Föl kell készülnöm... a legjobb lenne talán behúzni neki egyet...)

Barátságosan társalogva lépkedett Mr. Meadowes az ajtó felé.

Már kint volt a hallban... kinyitotta a bejárati ajtót.

Jobb kéz felől, egy ajtón át megpillantotta Appledore-t, épp a reggelihez való edényt rakta tálcára. (Ezek a hülyék még hagyják, hogy ő ezt simán megússza?)

Már kinn álltak a tornácon, beszélgettek... megállapodtak egy újabb golfpartiban a következő szombatra.

Neked, fiacskám, nincs már jövő szombat - gondolta komoran Tommy.

Hirtelen hangok hallatszottak az út felől. Két férfi hangja: kirándulni voltak a hegyfokon. Tommy is, Haydock is felületesen ismerte őket. Tommy fennhangon köszönt nekik. Megálltak. Váltottak néhány szót ott a kapuban, aztán Tommy barátságosan búcsút intett a házigazdájának, és csatlakozott a másik kettőhöz.

Hát ezt megúszta.

Haydock, ez a barom, bevette a meséjét.

Hallotta, hogy Haydock visszamegy a házba, és becsukja az ajtót. Ő meg vidáman trappolt le a hegyről két újonnan szerzett barátjával.

Úgy látszik, időjárás-változás lesz.

Az öreg Monroe megint nagyon rossz bőrben van. Ashby nem hajlandó belépni a helyi önkéntes alakulatba. Azt mondja, nem ér az egy fabatkát sem. Ez már azért kissé sok, hát nem? A kis Marsh pedig, a labdaszedők vezetője, lelkiismereti okokra hivatkozva megtagadta a katonai szolgálatot. Mit gondol, Meadowes, nem kéne ezt az ügyet a bizottság elé vinni? Tegnapelőtt este elég csúnya légitámadás érte Southamptont... azt mondják, rengeteg a kár. És Spanyolországról mi a véleménye? Az is veszélyes lesz? Persze most, hogy Franciaország összeomlott...

Tommy azt sem tudta, hová legyen örömében. Ez a drága jó, felületes hétköznapi beszélgetés. A gondviselés műve, hogy ez a két ember épp a legjobb pillanatban bukkant elő.

A Sans Souci kapujában elköszönt tőlük, s befordult a kertbe.

Fütyörészve ballagott végig a kerti úton.

Már a ház sarkánál járt, a rododendronok árnyékában, mikor valami súlyos tárgy lecsapott a fejére. Előrezuhant, aztán elnyelte a sötétség és a feledés.

Tizedik fejezet

1

- Három pikket mondott, Mrs. Blenkensop?
Igen, Mrs. Blenkensop három pikket mondott. Mrs. Sprot lélekszakadva érkezett vissza a telefontól.

- Megint elhalasztották a légóvizsgát, ez *retlenetes!* - sopánkodott, és azt mondta: - Akkor folytathatjuk a licitálást.

Miss Minton, szokása szerint, megakasztotta a játékot, s megint visszakérdezett.

- Két treffet mondtam? Biztos? Én is úgy emlékszem, csak... Igen, persze, tudom már, Mrs. Cayley egy kört mondott, ugye? Én meg egy szanzadut akartam mondani, bár tulajdonképpen... de az embernek, ugye, bátran kell licitálnia... és végül is Mrs. Cayley egy kört mondott, és nekem két treffem volt... az mindig olyan nehéz, ha az embernek nincsen ötös színe...

Néha - gondolta Tuppence - kifejezetten időmegtakarítás lenne, ha Miss Minton egyszerűen kiteregetné a lapjait az asztalon, hogy mindanynyian láthassák. Hisz amúgy is képtelen magában tartani, hogy milyen lapjai vannak.

- Akkor hát ezt tisztáztuk - mondta Miss Minton diadalmasan. - Egy kör, két treff...

- Két pikk - mondta Tuppence.

- Én passzoltam? - kérdezte Mrs. Sprot.

Valamennyien Mrs. Cayleyt nézték, aki előrehajolt, és úgy fülelt valamire.

Miss Minton megint megszólalt:

- Akkor hát Mrs. Cayiey két kört mondott, én meg három kárót.

- Én meg három pikket - mondta Tuppence.

- Passz - mondta Mrs. Sprot.

Mrs. Cayiey csak ült némán. Végül rádöbbent, hogy mindenki őt nézi.

- Jaj, istenem. - Elpirult. - Bocsánat. Azt hittem, Mr. Cayiey hív. Remélem, jól van odakint a teraszon.

Körbejáratta tekintetét a partnerein.

- Ha nem haragusznak, mégiscsak kimegyek, és megnézem. Olyan különös hangot hallottam. Talán leejtette a könyvét.

Azzal kirebbent a teraszra nyíló ajtón. Tuppence bosszúsan felsóhajtott.

- Madzagot kéne kötni a csuklójára - mondta. - S ha a férjének szüksége van rá, csak rántana rajta egyet.

- Olyan odaadó feleség - mondta Miss Minton. - Még nézni is jólesik.

- Jól? - kérdezte Tuppence. Nem volt valami jókedvű.

A három asszony hallgatagon ült egy-két percig.

- Hát Sheila hova tűnt ma este? - kérdezte Miss Minton.

- Moziba ment - mondta Mrs. Sprot.

- És Mrs. Perenna? - kérdezte Tuppence.

- Azt mondta, átnézi a könyvelést a szobájában - felelt Miss Minton. - Szegénykém. Könyvelni olyan unalmas.

- Hát azért egész este nem könyvelt - mondta Mrs. Sprot -, hisz épp kintről jött be, mikor én a hallban telefonáltam.

- Kíváncsi lennék, hol volt - mondta Miss Minton, akinek az élete csupa ilyen kis kíváncsiságból állt. - Moziban biztos nem, annak még nincs vége.

- Nem volt rajta kalap - mondta Mrs. Sprot. - Se kabát. És a haja sem állt sehogyan sem. Mintha futott volna, vagy mi. Egészen kifogyott a levegőből. Egyetlen szó nélkül fölszaladt az emeletre, és úgy meredt rám... igen, *meredt*... mintha... pedig igazán semmi rossz fát nem tettem a tűzre.

Mrs. Cayley jelent meg az ajtóban.

- Képzeljék - mondta -, Mr. Cayley sétált egyet a kertben, teljesen egyedül. És azt mondja, nagyon élvezte. Olyan szép, enyhe este van.

Leült.

- Lássuk csak... mit gondolnak, lehetne, hogy újrakezdjük a licitálást?

Tuppence elfojtott egy lázadó sóhajt. Újrakezdték a licitet, s mi mást tehetett, megint bemondta a három pikket.

Épp, mikor a következő partira osztottak, belépett Mrs. Perenna.

- Jól sétált? - kérdezte Miss Minton.

Mrs. Perenna rámeredt. Ádáz és kellemetlen volt a tekintete. Azt mondta:

- Ki se tettem a lábam a házból.

- Ó... mintha Mrs. Sprot azt mondta volna, hogy az imént jött meg...

Mrs. Perenna rávágta:

- Csak megnéztem, milyen az idő.

Barátságtalan volt a hangja. Ellenséges pillantást vetett a jámbor Mrs. Sprotra, s az ijedten elpirult.

- Képzelje csak - újságolta Mrs. Cayley -, Mr. Cayley körüljárta a kertet.

Élesen csattant Mrs. Perenna hangja:

- És miért?

- Mert olyan szép, enyhe este van - felelte Mrs. Cayley. - Még csak egy második sálat se tekert a nyakára, és még most sem akar bejönni. Csak meg ne fázzék.

Mrs. Perenna komoran megjegyezte:

- Van rosszabb is, mint a megfázás. Bármelyik pillanatban lecsaphat egy bomba, és darabokra téphet valamennyiünket.

- Jaj, csak azt ne!

- Ne? Bár csapna le, én azt mondom.

Mrs. Perenna kilépett a teraszra. A négy bridzselő utána bámult.

- Olyan furcsának látszik ma este - mondta Mrs. Sprot.

Miss Minton előrehajolt.

- Csak nem gondolják, hogy... - Körülnézett. Összedugták a fejüket. Miss Minton fontoskodva suttogta: - Nem gondolják, hogy iszik?

- Hát, istenkém - mondta Mrs. Cayley. - Én el tudom képzelni. Az mindent megmagyarázna. Hogy néha olyan... olyan *kiszámíthatatlan*. Magának mi a véleménye, Mrs. Blenkensop?

- Ó, igazán nem hiszem. Szerintem inkább csak sok a gondja. Öö… maga jön, Mrs. Sprot.

- Istenem, most mit is hívjak? - kérdezte Mrs. Sprot, s a lapjait vizsgálgatta.

Nem kapott tanácsot senkitől, bár Miss Minton, aki leplezetlen érdeklődéssel lesett bele a lapjaiba, nyilván tudott volna adni egyet-kettőt.

- Csak nem Betty az? - kapta fel a fejét Mrs. Sprot.

- Dehogy - vágta rá határozottan Tuppence.

Úgy érezte, ha megint félbeszakítják a partit, ordítani fog.

Mrs. Sprot tétován nézegette a lapjait, anyai szíve láthatóan nyugtalankodott.

- Jó, hát akkor legyen, mondjuk, egy káró.

Mind licitáltak. Mrs. Cayley hívott.

- Szíved mélyén mardos kétség, hívjál adut, az nem vétség - csipogta, s letette a káró kilencest.

Mély és kedélyes hang szólalt meg:

- Ez Skócia átka, amit maguk itt játszanak.

Mrs. O'Rourke állt a teraszajtóban. Mélyeket lélegzett, s a szeme csillogott. Volt benne valami alattomos rosszmájúság. Belépett a szobába.

- Csak egy kellemes kis bridzsparti, igaz?

- Mi az ott a kezében? - kérdezte kíváncsian Mrs. Sprot.

- Kalapács-mondtabarátságosan Mrs. O'Rourke. - Kint találtam a kerti úton. Valaki otthagyta.

- Épp ott? Fura... -jegyezte meg Mrs. Sprot.

- Szerintem is - helyeselt Mrs. O'Rourke.

Látszott, hogy jókedvében van. Kiment a hallba, nyelénél fogva lóbálta a kalapácsot.

- Lássuk csak - mondta Miss Minton. - Mi az adu?

A játék zavartalanul folyt vagy öt percig, akkor aztán megérkezett Bletchley őrnagy, s aprólékosan beszámolt a *Kóbor dalnok* című film cselekményéről, amely Oroszlánszívű Richárd idején játszódott. Az őrnagy, lévén katonaem-

ber, némi kritikával illette a csatajelenetek egyikét-másikát.

Végül is nem fejezték be a robbert, mert Mrs. Cayley ránézett az órájára, rémült kis sikoltással fedezte fel, hogy milyen késő re jár, és kirohant Mr. Cayleyért. Ez utóbbi, a cserbenhagyott beteg, nagyon élvezte a helyzetet, síri hangon köhögött, drámai didergést produkált, s többször is megjegyezte:

- Semmi baj, drágám. Remélem, élvezted a játékot. Én igazán nem számítok. Még ha súlyosan megfázom is, kit érdekel? Végül is háború van!

2

Másnap, a reggelinél Tuppence nyomban megérezte a feszültséget.

Mrs. Perenna összeszorította a száját, s ha nagy ritkán megszólalt, minden szava csípős volt. Mikor kiment, még a lépte is csak úgy árasztotta a méltatlankodást.

Bletchley őrnagy vastagon megkente lekvárral a pirított kenyerét, aztán mély hangon elnevette magát.

- Fagyos a levegő - mondta. - De hát erre számítani lehetett.

- Miért, mi történt? - kérdezte Miss Minton, s kíváncsian előrehajolt, még a nyaka is megnyúlt az izgatott várakozástól.

- Nem, nem lenne szép tőlem, ha eljárna a szám - jelentette ki az őrnagy, felcsigázva a várakozást.

- O, Bletchley őrnagy!
- Igazán, mondja el! - kérte Tuppence.

Az őrnagy elgondolkozva nézett végig hallgalóságán: Miss Mintonon, Mrs. Blenkensopon, Mrs. Cayleyn, és Mrs. O'Rourke-on. Mrs. Sprot Is Betty már befejezték a reggelit, és kimentek.

Úgy döntött hát, hogy beszél.

- Meadowes - mondta. - Az éccaka kirúgott a hámból. Még mindig nincs itthon.
- Micsoda? - kiáltott fel Tuppence.

Bletchley kárörvendő pillantást vetett rá. Élvezte a számító özvegy elképedését.

- Nagy kópé ez a Meadowes - kuncogta. - És Perennáék bosszankodnak. Érthetően.
- Jaj, istenem - pirult el Miss Minton. Mrs. Cayleyről lerítt a megbotránkozás. Mrs. O'Rourke csak göcögött.
- Már hallottam Mrs. Perennától - mondta. - Hiába, a férfiak csak férfiak.
- Ugyan, hogy mondhat ilyet - fontoskodott Miss Minton. - Hisz az is lehet, hogy Mr. Meadowest baleset érte... Most, az elsötétítésben könnyen megy az ilyesmi.
- A jó öreg elsötétítés - mondta Bletchley őrnagy. - De sok mindent rá lehet fogni. Én mondom magának, nincs tanulságosabb, mint járőrt vezetni elsötétítés idején. Hogy hány férj-feleség „igyekszik éppen hazafelé" olyankor! És a személyazonossági igazolványukban sohasem egyezik a családnév. Néhány óra leforgása után aztán az egyikkel itt, a másikkal ott találkozik az ember, külön-külön. Ha-ha! - Az őrnagy kuncogott, majd felöltötte legkomolyabb képét, mert meg-

érezte Mrs. Blenkensop mélységesen helytelenítő pillantását.

- Mert, ugye, ilyen az emberi természet... - mekegte Miss Minton. - Hátha mégis baleset érte... Elütötte egy autó.

- Úgyis azt mondja, majd meglátja - mondta az őrnagy. - Elütötte egy autó, elvesztette az eszméletét, s csak reggel tért magához.

- Lehet, hogy kórházba vitték.

- Arról értesítettek volna. Végül is nála van a személyazonosságija, nem?

- Jaj, istenem - mondta Mrs. Cayley. - Mit fog ehhez szólni Mr. Cayley?

Szónoki kérdése válasz nélkül maradt. Tuppence sértett méltósággal fölállt, és kivonult a szobából.

Mikor az ajtó becsukódott mögötte, Bletchley őrnagy elnevette magát.

- Szegény öreg Meadowes - mondta. - A barna özvegyet bosszantja a dolog. Azt képzelte, hogy már sikerült lépre csalnia az áldozatát.

- De Bletchley őrnagy! - mekegte Miss Minton.

Az őrnagy kacsintott.

- Gondoljon Dickensre! *Óvakodj az özvegyektől, Sammy.*

3

Tuppence-et kissé nyugtalanította Tommy bejelentetlen távolléte, de igyekezett magyarázatot találni rá. Lehet, hogy valami fontos nyomra

akadt, s azt követi. Mindketten számítottak rá, hogy ilyen körülmények között nehéz lesz egymással érintkezésbe lépniük, s jó előre megállapodtak, hogy nem fognak feleslegesen aggódni az esetleges távolmaradások miatt. Meg is egyeztek egybenmásban ilyen szükséghelyzet esetére.

Mrs. Perenna Mrs. Sprot szerint kint járt este. S hogy ő maga ezt olyan hevesen tagadta, az csak elgondolkoztatóbbá teszi a dolgot.

Lehet, hogy Tommy őt követte egyik titkos útján, s valami fontos dologra bukkant.

S ezt a megállapodás szerint majd nyilván jelzi neki, vagy hamarosan beállít.

De Tuppence-nek azért akarva-akaratlanul elszorult a szíve. Úgy döntött, hogy Mrs. Blenkensop szerepében teljesen helyénvaló, ha bizonyos fokú kíváncsiságot és aggodalmat tanúsít. Így aztán minden teketória nélkül megkereste Mrs. Perennát.

Mrs. Perenna nagyon kurtán nyilatkozott a kérdésről. Világosan értésére adta, hogy ha egy lakója így viselkedik, arra nincs bocsánat, és afölött nem lehet napirendre térni.

Tuppence kétségbeesetten kiáltott fel:

- De hátha baleset érte! Biztos, hogy baleset érte. Mr. Meadowes nem olyan ember... ő igazán nem feslett erkölcsű, a legkevésbé se. Csak arról lehet szó, hogy egy autó elütötte, vagy valami ilyesmi.

- Akárhogy is van, hamarosan megtudjuk - mondta Mrs. Perenna.

De eltelt egy nap, s Mr. Meadowesnak nem volt se híre, se hamva.

Este Mrs. Perenna, a lakói kérésére, vonakodva bár, de elhatározta, hogy fölhívja a rendőrséget.

Egy őrmester állított be a házba, jegyzetfüzettel, s kikérdezte őket a részletek felől. Akkor aztán tisztázódott egy-két dolog. Mr. Meadowes fél tizenegykor hagyta el Haydock parancsnok házát. Onnan gyalog sétált Mr. Walters és dr. Curtis társaságában a Sans Souci kapujáig, ott elbúcsúzott tőlük, s befordult a kerti útra.

Ettől a pillanattól kezdve Mr. Meadowest mintha a föld nyelte volna el.

Tuppence ebből két lehetséges következtetést vont le.

Az első, hogy Tommy, a ház felé tartva, megpillantotta a közeledő Mrs. Perennat, beosont a bokrok közé, aztán a nyomába eredt. S miután látta, hogy egy ismeretlennel találkozik, talán az utóbbit követte, Mrs. Perenna meg visszatért Sans Souciba. Ebben az esetben nagyon is valószínű, hogy él, s buzgón végzi a dolgát. És ebben az esetben igen kínos következményekkel járhat a rendőrség igyekezete, hogy megtalálja.

A másik eshetőség már nem volt ilyen kellemes. Ez két kép formájában jelent meg Tuppence lelki szemei előtt. Látta Mrs. Perennat, amint kifulladva és zilálban ér haza, s látta - képtelen volt kitörölni a képet az emlékezetéből - Mrs. O'Rourkeot mosolyogva az ajtóban, kezében a nehéz kalapáccsal.

Ez a kalapács szörnyű lehetőségeket sugallt.

Vajon miért hever odakint egy kalapács?

S hogy ki használta, azt még nehezebb megmondani. Sok múlik azon, hogy pontosan mikor

lépett be Mrs. Perenna a házba. Úgy fél tíz körül lehetett, de a bridzsparti egyetlen tagja sem emlékezett rá pontosan. Mrs. Perenna kötötte az ebet a karóhoz, hogy nem járt kint, csak megnézte, milyen az idő. De attól miért fulladt volna ki? Szemmel láthatólag nagyon bosszantotta, hogy Mrs. Sprot észrevette őt. Ha csak egy kis szerencséje van, beválik a számítása, és a négy hölgy elmerülten bridzsezik.

De pontosan mikor is történt ez?

Efelől mind nagyon bizonytalanul nyilatkoztak.

Ha az időpont egyezik, világos, hogy Mrs. Perenna a legkézenfekvőbb gyanúsított. De más lehetőség is volt. A Sans Souci lakói közül Tommy hazatérésének idején hárman is házon kívül voltak. Bletchley őrnagy moziban... de egyedül. S az, hogy olyan aprólékos gonddal mesélte el a filmet, a gyanakvó ember szemében arra vallott, hogy ezt megfontoltan *alibinek* szánja.

Aztán ott van még a hipochonder Mr. Cayley, aki hogy, hogy nem, épp akkor tett körsétát a kertben. Ha Mrs. Cayleyt véletlenségből nem éppen akkor fogja el az aggodalom élete párjáért, akkor senkinek eszébe nem jut, hogy Mr. Cayley sétál, mindenki azt hiszi, hogy biztonságosan pokrócba burkolva, mint egy múmia hever a fekvőszékén, a teraszon. (Nemigen vallott rá, hogy ilyen hosszú ideig kitegye magát az ártalmas esti levegőnek.)

És persze ott van végül Mrs. O'Rourke is, amint mosolyogva lóbálja a kalapácsot...

4

- Mi a baj, Deb? Gondterheltnek látszol, édesem. Deborah Beresford fölkapta a fejét, aztán elnevette magát, s nyíltan belenézett Tony Marsdon részvevő barna szemébe. Kedvelte Tonyt. Van a fiúnak esze... az egyik legtöbbet ígérő kezdő a rejtjelcsoportban... s mindenki számít rá, hogy még sokra viszi.

Deborah élvezte a munkáját, bár néha kimerítőnek érezte a feszült koncentrációt. Nagyon igénybe veszi az embert, de érdemes csinálni, jóleső fontosságérzetet ad. És igazi munka... nem afféle csellengés egy kórház körül.

- A, semmi. Csak a család. Tudod, hogy van ez.

- Hát a családdal néha kicsit nehéz. De most mi van velük?

- Tulajdonképpen csak anyámról van szó. Hogy őszinte legyek, egy kicsit aggódom érte.

- Miért? Mi van vele?

- Tudod, lement Cornwallba egy félelmetesen kibírhatatlan, öreg nagynénémhez. Hetvennyolc éves, és teljesen gyagya.

- Hát, ez bizony rosszul hangzik -jegyezte meg az együtt érző ifjú.

- Ez még nagyon szép lett volna anyámtól. Egyébként amúgy is épp eléggé kiborult, mert úgy látszik, a kutya se tart igényt a szolgálataira ebben a háborúban. Tudod, az előzőben ápolónő volt, meg csinált ezt-azt... de hát ez a mostani más, és nincs szükség öregedő emberekre. Csak fiatalokra, akik gyorsan kapcsolnak. Szóval, mon-

dom, anyám elment Cornwallba, Gracie nénihez, és ott aztán kertészkedik egy kicsit, tartalék zöldséget termeszt, meg minden.

- Ez a legokosabb -jegyezte meg Tony.

- Úgy van, a legjobb, amit tehetett. Tudod, még mindig jócskán van benne energia - mondta elnézően Deborah.

- De hát ez akkor rendben van.

- Persze. Nem is erről van szó. Örültem is neki... épp tegnapelőtt kaptam tőle egy vidám levelet.

- Akkor meg mi a baj?

- Az a baj, hogy megkértem Charlest, aki arrafelé készült, látogatóba a családjához, hogy őt is keresse fel. Meg is tette. De nem találta ott.

- Nem találta ott?

- Nem. És előzőleg sem volt ott. Egyáltalán.

Tony értetlenül nézett a lányra.

- Hát ez különös... - dünnyögte. - És hol van... ha szabad kérdeznem... az édesapád?

- Öregmackó? Valahol Skóciában. Valamelyik iszonyú minisztériumnak dolgozik, kimutatásokat készít, három példányban, naphosszat.

- Nem lehet, hogy anyád odautazott hozzá?

- Nem. Apám olyan helyen dolgozik, ahova asszonyokat nem vihetnek.

- Hát... ezek szerint... úgy látszik, anyád meglógott valamerre?

Tony most kifejezetten zavarban volt... főleg, mert Deborah nagy és aggódó szeme kérdően rászegeződött.

- Meg... de miért? Ez olyan furcsa. És a levelei... Csupa Gracie néni, kert meg miegymás.

- Ertem... értem - mondta sietve Tony. - Hát persze, nehogy azt hidd... tudod, manapság... igen, hát mindenki elkóricál néha, érted, hogy mire gondolok...

Deborah tekintetében a kétségbeesést felváltotta a méltatlankodás.

- Ha azt hiszed, hogy anyám egyszerűen elment víkendezni valakivel, hát nagyon tévedsz. Apám és anyám szeretik egymást... és hűségesek egymáshoz. Annyira, hogy ez már tiszta röhej. Anyám soha...

Tony sietve békítgette:

- Persze hogy nem. Bocsáss meg. Nem is úgy értettem...

Deborah megbékélt, de a homloka gondterhelten ráncba szaladt.

- A furcsa az, hogy a napokban valaki azt mondta, hogy Leahamptonban látta őt. Azt mondtam neki, hogy az lehetetlen, de most már magam sem tudom.

Tony épp cigarettára gyújtott, de Leahampton említésére megfeledkezett róla, s a gyufa kialudt a kezében.

- Leahamptonban? - kérdezte kurtán.

- Ott. Elképzelni nem tudom, miért ment volna épp oda. Leahamptonban az égvilágon semmit nem lehet csinálni, tele van kiérdemesült ezredesekkel meg aggszüzekkel.

- Hát, nem valószínű, hogy oda ment volna, ez biztos - mondta Tony.

Rágyújtott, s úgy mellékesen megkérdezte:

- Mit csinált anyád a múlt háborúban?

- Hát, volt ápolónő is, meg egy tábornok kocsiját vezette. Mint mindenki.

- Csak mert azt hittem, hogy ő is a Hírszerzésnél dolgozott, mint te.

- Ó, anyámnak az ilyenfajta munkához nincs valami jó feje. Bár úgy rémlik, a háború után apámmal játszottak valami detektívesdit. Tudod, titkos iratok... meg kémfőnökök... ahogy az a nagykönyvben megvan írva. Persze, szegénykéim, ugyancsak eltúlozzák a dolgot, ha őket hallod, azt hinnéd, hogy valami szörnyen jelentős dolog volt. Mi nem nagyon faggatjuk őket... tudod, hogy van ez az ilyesmi a családban... ugyanaz a szakállas történet, újra meg újra.

- Hát persze - helyeselt lelkesen Tony Marsdon. - De még mennyire.

Másnap történt, hogy Deborah, hazatérve albérleti szobájába, valami szokatlant észlelt.

Percekbe telt, amíg rájött, hogy mi az. Csöngetett a háziasszonyának, és mérgesen megkérdezte, hogy mi lett azzal a fényképpel, amely ott állt a fiókos szekrény tetején.

Mrs. Rowley megsértődött.

Ő aztán igazán nem tudja. Ő hozzá se nyúlt semmihez. Talán Gladys...

De Gladys tagadta, hogy ő távolította volna el. Hanem itt járt a gázos... mondta reménykedve.

Deborah nemigen tudta elhinni, hogy a Gázművek alkalmazottja a fényképe alapján belehabarodott volna egy középkorú hölgybe, és ellopta volna a fényképét.

Sokkal valószínűbbnek tartotta, hogy Gladys takarítás közben összetörte a fénykép keretét, és a bűnjelekkel sietve eltüntette a szemétládába.

Deborah nem kerített nagy feneket a dolognak. Az édesanyja előbb vagy utóbb küld neki egy másik képet.

De egyre ingerültebben törte a fejét:

- Vajon mit művel a kisöreg? Nekem igazán megmondhatta volna. Persze az, amit Tony mondott, hogy meglépett volna valakivel, tiszta hülyeség, de akkor is nagyon furcsa az egész...

Tizenegyedik fejezet

1

Most Tuppence-en volt a sor, hogy a horgásszal beszéljen a móló végében.

Szívből remélte, hogy Mr. Grant talán mond neki valami vigasztalót. De a reményei füstbe mentek.

Mr. Grant kereken kijelentette, hogy semmi hír Tommyról.

Tuppence igyekezett magabiztos és tárgyilagos hangon föltenni a kérdést:

- És semmi kézzelfogható alapja annak a felvetésnek, hogy valami... valami történt volna vele?

- Semmi, az égvilágon. De tegyük fel, hogy történt.

- Micsoda?

- Azt mondom: tegyük fel, hogy történt. Akkor maga?

- Értem... én... én természetesen folytatom a munkát.

- Ez a beszéd. *Sírni ráérünk a csata után.* Most viszont benne vagyunk a csata sűrűjében. És az időnk rövid. Az egyik értesülése, amit hozott, igaznak bizonyult. Maga kihallgatott valami *negyedikre* való utalást. Ez a negyedik a jövő hónap negyedikét jelenti. Ez az Anglia ellen intézendő nagy támadás tervezett dátuma.

- És ez biztos?

- De mennyire. Az ellenségeink módszeres emberek. Minden tervüket a legnagyobb gond-

dal dolgozzák ki. Bár magunkról is elmondhatnám ugyanezt. A tervezés nem erős oldalunk. Igen, negyedike a Nagy Nap. Ezek a légitámadások még nem az igaziak... csak légvédelmünket akarják kipuhatolni, meg hogy hogyan reagálunk a támadásokra. Negyedikén jön a haddelhadd.

- De ha tudjuk, hogy...

- A *napot* tudjuk. Sőt azt is tudjuk, vagy legalábbis tudni véljük, hogy nagyjából *hol* fog bekövetkezni... (bár ebben talán tévedünk). Amennyire lehet, fölkészülünk rá. De most jön a régi mese Trója ostromáról. Mint tudjuk, a *kinti* erőkkel ők is tisztában voltak. Csakhogy nekünk a bentieket kéne ismernünk. Hogy ki van a falóban! Mert ők azok, akik átadhatják az ellenségnek a város kulcsát. Egy tucatnyi ember magas beosztásban, létfontosságú parancsnoki poszton, kiadhat olyan ellentmondó parancsokat, amelyek nyomán zűrzavar támad, s pontosan ez kell a német tervek sikeréhez. Muszáj időben tájékozódnunk a belső ellenségről.

Tuppence elkeseredetten ingatta a fejét:

- Olyan tehetetlennek érzem magam... és olyan tapasztalatlannak.

- Ó, ez ne nyugtalanítsa. Nálunk tapasztalt emberek dolgoznak, se tudásban, se tehetségben nincs hiány... csak éppen nem tudjuk, ki az, akiben megbízhatunk, amíg megbújik közöttünk az áruló. Maga meg Beresford gerillaharcosok. Magukat senki nem ismeri. Épp ezzel érhetnek el sikereket... ahogy bizonyos mértékig máris értek el sikereket.

- Nem tudna ráállítani valakit Mrs. Perennára? Csak akad egy megbízható embere?

- Ó, ez már megtörtént. Abból kiindulva, hogy a jelentések szerint „Mrs. Perenna az I.R.A. tagja és britellenes érzelmű". Mellesleg ez igaz is... de ennél többre nem jutottunk. Az életbevágóan fontos tényekről semmi. Így hát kitartás, Mrs. Beresford. Bele mindent, és csak csinálja tovább.

- Negyedike - mondta Tuppence. - Addig már alig van egy hetünk.

- Pontosan egy hetünk van.

Tuppence keze ökölbe szorult.

- Valamire majdcsak jutunk! Azért mondom, hogy *jutunk,* mert meggyőződésem, hogy Tommy ráharapott valamire, azért nem került elő. Nyomon van. Bár én is nyomon lennék. Nem is tudom... Hacsak...

Összevonta a szemöldökét, s a fejében már egy újabb haditerv kezdett kirajzolódni.

2

- Tudja, Albert, ez is egy lehetőség.

- Értem, asszonyom, persze hogy értem. De meg kell mondjam, nekem nem nagyon tetszik az ötlet.

- Talán beválik.

- Úgy van, asszonyom, de ezzel veszélyesen exponálná magát... és ez az, ami nekem nem tetszik... és biztos, hogy a főnöknek se tetszenék.

- Minden szokásos módszert végigpróbáltunk. Azazhogy megtettünk mindent, amit álcázva megtehettünk. Úgy érzem, most már nincs

más hátra, mint hogy nyílt sisakkal lepjünk a pástra.

- És azzal tisztában van, asszonyom, hogy ily módon nagy előnyről mond le?

- Albert, maga ma délután szakasztott úgy beszél, mint a BBC - jegyezte meg lemondóan Tuppence.

Albert kissé meghökkent, és nyomban vissza is tért a természetes beszédmódra.

- Attól lehet, hogy tegnap este végighallgattam egy nagyon érdekes rádió-előadást az állóvizek életéről - magyarázta.

- Most nem érünk rá az állóvizek életével foglalkozni - mondta Tuppence.

- Csak azt szeretném tudni, hol lehet Beresford kapitány.

- Én is - mondta szomorúan Tuppence.

- Valahogy nincs rendjén, hogy eltűnik csak így, szó nélkül. Mostanáig már el kellett volna hogy juttasson magához valami drótot. Azért mondom, hogy...

- Mit, Albert?

- ...hogy ha ő netán már kilépett volna a világosra, talán jobb lenne, ha maga nem tenné.

Elhallgatott, hogy rendbe szedje a gondolatait, aztán folytatta.

- Úgy értem, hogy ha őt le is leplezték volna, *attól még nem biztos, hogy magáról is tudnak...* s talán jobban tenné, ha fedezékben maradna.

- Csak tudnék határozni! - sóhajtott Tuppence.

- És hogy akarja véghezvinni a dolgot, asszonyom?

Tuppence tűnődve mondta:

- Gondoltam, talán elvesztenék egy félig megírt levelet... nagy feneket kerítenék a dolognak, lerína rólam az elkeseredés. Aztán a levelet megtalálnák a hallban, s Beatrice feltehetőleg kitenné az asztalra. A megfelelő' személy pedig vetne belé egy pillantást.

- Miért, mi állna a levélben?

- Hát, valami ilyesmi: sikerült megállapítanom a szóban forgó személy kilétét, és holnap személyesen teszek róla jelentést. És akkor, Albert, N vagy M is nyílt sisakkal lépne pástra, és megpróbálna elintézni.

- Igaz, de talán sikerülne neki.

- Ha óvatos leszek, nem sikerül. Gondolom, megpróbálnának elcsalogatni valahova... valami elhagyott helyre. És itt lépne közbe maga... mert I maga létezéséről nem tudnak.

- Szóval, hogy kövessem nyomon, és érjem tetten őket?

Tuppence bólintott.

- Valahogy úgy képzelem. Még alaposan át kell gondolnom a dolgot... holnap találkozunk.

3

Tuppence éppen a helyi kölcsönkönyvtárból lépett ki, hóna alatt egy csomó könyvvel, amelyeket I könyvtáros mint „örökszép olvasmányokat" ajánlott figyelmébe, amikor egy hang szólalt meg a háta mögött.

- Mrs. Beresford.

Tuppence döbbenten megpördült, s egy magas, barna, kellemes arcú, de kissé zavart mosolyú fiatalembert pillantott meg.

A fiatalember folytatta:

- Öö... úgy látszik, nem ismer meg.

Tuppence nagyon jól ismerte ezt a mondatot. Azt is pontosan tudta, hogy utána mi következik:

- Öö... Deborah-val jártam fönn egyszer maguknál.

Deborah barátai! Rengeteg van belőlük, s Tuppence valahogy mindet egyformának látta. Akadt köztük barna, mint ez a fiatalember, akadt szőke. Olykor egy-egy vörös is, de mind ugyanarra a fazonra készült - kellemes, jó modorúak, csak a hajuk hosszával nem volt teljesen kibékülve Tuppence. (De ha ezt szóvá tette, Deborah nyomban kijelentette: „Ugyan, anya, ne légy ilyen iszonyatosan ómódi. Ha egyszer nem bírom a rövid hajat!")

Tuppence-et bosszantotta ez a találkozás. Mindegy, majd lerázza a fiatalembert.

- Anthony Marsdon vagyok - mondta a fiú.

Tuppence mentegetőzve mondta: - Ó, persze, hogyne - s kezet nyújtott neki.

Tony Marsdon folytatta:

- Rettentően örülök hogy megtaláltam, Mrs. Beresford. Tudja, én ugyanott dolgozom, mint Deborah, és ami azt illeti, meglehetősen kínos dolog történt.

- Igen? - kérdezte Tuppence. - Micsoda?

- Hát, tudja, Deborah rájött, hogy maga nincs lenn Cornwallban, és ez elég kellemetlen, nem?

- Bosszantó - mondta aggódva Tuppence. - Es hogy jött rá?

Tony Marsdon elmagyarázta. Aztán ugyancsak bátortalanul folytatta:

- Deborah-nak persze fogalma sincs arról, hogy maga valójában mit csinál.

Tapintatosan elhallgatott, majd folytatta:

- Gondolom, fontos, hogy ne is tudja meg. Az én munkám tulajdonképpen nagyon hasonló. De a megbízásom igazában az, hogy enyhén fasiszta nézeteket hangoztassak - csodáljam a német rendszert. Célozgassak rá, hogy nem is lenne olyan rossz Hitlerrel szövetségre lépni... meg más efféléek... csak hogy kiugrasszuk a nyulat a bokorból. Mert a rothadás, tudja, mindenhova behatol, s meg kell tudnunk, ki áll mindezek mögött.

A rothadás, bizony, mindenhova behatol - gondolta Tuppence.

- Amint Deb megemlítette, hogy mennyire aggódik magáért - folytatta a fiatalember -, mindjárt arra gondoltam, hogy lejövök, figyelmeztetem, főzzön ki valamit, valami elfogadható kis mesét. Én ugyanis történetesen tudom, hogy min dolgozik, s hogy ez életbevágóan fontos. Ha bárki is megsejtené, hogy maga kicsoda, az végzetes lehetne. Gondolom, talán célozhatna rá, hogy Skóciába utazott, Beresford kapitányhoz. Ha ugyan ott van. Mondhatná, hogy engedélyt kapott rá, s most vele dolgozik.

- Éppenséggel mondhatnám - hagyta rá gondterhelten Tuppence.

Tony Marsdon aggódva kérdezte:

- Ugye, nem úgy veszi, hogy bele akarok okvetetlenkedni a magánügyeibe?

- Ugyan... igazán hálás vagyok érte.

Tony, elég következetlenül, megjegyezte:

- Tudja... hm... hogy is mondjam csak... én nagyon kedvelem Deborah-t.

Tuppence egy jókedvű pillantást villantott rá.

Milyen távolinak is tűnt most az a világ, a figyelmes fiatalemberek, akiket Deb rátarti modora sem tudott elriasztani.

Ez a fiatalember is igazán vonzó példány - gondolta.

Aztán kiverte a fejéből ezeket a - ahogy ő hívta magában, „békeidőre való" - gondolatokat, és a pillanatnyi helyzetre összpontosította a figyelmét.

Eltelt néhány másodperc, mire vontatottan megszólalt:

- Ami azt illeti... a férjem nincs Skóciában.

- Nincs?

- Nincs. Itt van velem. Vagy legalábbis volt. Mert... eltűnt.

- Hát ez aztán nagy baj... ugye? Valami nyomon volt?

Tuppence bólintott.

- Azt hiszem. S ezért remélem, hogy eltűnése tulajdonképpen nem rossz jel. S gondolom, hogy előbb vagy utóbb életjelt ad magáról... a maga módján. - Halványan elmosolyodott.

Tony kissé zavartan megjegyezte:

- Persze maguk otthon vannak ebben a játékban. Az biztos. De akkor is vigyáznia kell magára.

Tuppence bólintott.

- Tudom, hogy mire gondol. A kémhistóriák gyönyörű hősnőit könnyen csapdába lehet ejteni. De Tommynak meg nekem megvan a módsze-

rünk. Van egy jelszavunk - elmosolyodott: - *Ha Penny Simon, Tuppence alma...*

- Hogy? - A fiatalember értetlenül nézett rá.

- Ehhez persze azt is tudnia kell, hogy a családi becenevem Tuppence.

- Ó... már értem! - A fiatalember homloka kisimult. - Ez aztán ötletes... hát nem?

- Remélem.

- Igazán nem akarom beleártani magam a dologba... de nem segíthetnék valamit?

- Dehogyisnem - mondta Tuppence elgondolkozva. - Talán segíthetne...

Tizenkettedik fejezet

1

Időtlen időkig tartó eszméletlenség után Tommy kezdett tudatára ébredni egy űrben úszó tüzes golyóbisnak. A tüzes golyóbis közepében fájdalommag sajgott. Aztán a világ zsugorodni kezdett, a tüzes golyóbis már lassabban úszott... s ő hirtelen rádöbbent, hogy ez a mag a tulajdon feje.

Lassan-lassan másnak is tudatára ébredt - hogy a végtagjai fagyosak és elgémberedtek, hogy éhes, és hogy képtelen az ajkát megmozdítani.

A tüzes golyóbis egyre lassabban úszott... most már Thomas Beresford feje volt, s valami keményen nyugodott. Nagyon kemény valamin. Gyanúsan kőre emlékeztető valamin.

Igen, kemény kövön feküdt, fájdalmai voltak, képtelen volt megmozdulni, átkozottul éhes volt, fázott, és gyalázatos volt a közérzete.

Bár Mrs. Perenna ágyai nem túlságosan puhák, ez biztos, hogy nem az...

Hát persze... Haydock! A rádió! A német pincér!

Befordult a Sans Souci kapuján... És akkor valaki mögéje osont és leütötte. Ezért sajog a feje.

És még ő azt hitte, hogy megúszta a dolgot! Szóval Haydock mégsem olyan hülye?

Haydock? De hisz Haydock visszament a Csempésztanyára, és bezárta az ajtót! Hogyan kerülhetett volna elébe a lejtőn? S hogy állhatott volna lesben a Sans Souci kertjében?

Képtelenség. Okvetlenül észrevette volna.

Az inas? Őt küldte volna előre, hogy álljon lesben?

De hisz a félig nyitott ajtón keresztül ott látta Appledore-t a konyhában, amikor a halion átment. Vagy csak képzelte volna, hogy látja? Talán ez a dolog magyarázata.

Végül is mindegy. Most azt kell kiderítenie, hogy hol van.

Ahogy hozzászokott a szeme a sötéthez, már felismert egy négyszögletes, derengő fényfoltot. Ablak vagy rács. A levegő hideg volt és dohos. Úgy képzelte, valami pincében fekszik. Keze-lába megkötözve, szája felpöckölve és kendővel átkötve.

Hát ezt most nem úszom meg - gondolta Tommy.

Megpróbálta óvatosan megmozdítani a végtagjait s a testét, de nem ment.

A háta mögött ebben a pillanatban nyikorgás hallatszott, kinyílt egy ajtó. Belépett valaki, gyertyával a kezében. A gyertyát letette a padlóra. Tommy ráismert Appledore-ra. Aztán az inas eltűnt, s egy tálcával a kezében került elő. Egy korsó vizet, kenyeret és sajtot hozott.

Lehajolt, s mindenekelőtt megnézte, hogy tart-e a kötelék a fogoly kezén és lábán. Aztán megérintette a szájában a pöcköt.

Halkan és egykedvűen közölte:

- Azért jöttem, hogy ezt kivegyem. Hogy tudjon enni és inni. De ha megmukkan, visszateszem.

Tommy megpróbált bólintani, de nem sikerült, így beleegyezésül pislogott néhányat.

Appledore óvatosan leoldotta a szájáról a kendőt.

Miután a szája fölszabadult, Tommy jól megtornáztatta az állkapcsát. Appledore odatartotta a szájához a vizespoharat. Az első korty nehezen ment le a torkán, aztán már jobban csúszott. A víz jót tett neki.

- Most már jobb - dünnyögte rekedten. - Hiába, nem vagyok már olyan fiatal. És a kaja, Fritz?... Vagy Franz?

A férfi egykedvűen válaszolt:

- A nevem itt Appledore.

Odatartott a szájához egy karéj kenyeret s rajta egy darab sajtot, ő meg éhesen falta.

Aztán a sajtos kenyeret egy újabb pohár vízzel öblítette le. A végén megkérdezte:

- És mi lesz a következő műsorszám?

Appledore válaszként fölvette a pöcköt.

Tommy sietve közölte:

- Szeretnék beszélni Haydockkal.

Appledore megrázta a fejét. Ügyesen visszarakta Tommy szájába a pöcköt, és kiment.

Tommy magára maradt a sötétben, és törhette a fejét. Zavaros félálmából megint az ajtó nyikorgására ébredt. Most együtt jöttek be Haydock és Appledore. A pöcköt kivették a szájából, a karján is meglazították a kötelet, így aztán föl tudott ülni, és ki tudta nyújtani a karját.

Haydocknak pisztoly volt a kezében.

Tommy minden meggyőződés nélkül elkezdte játszani a szerepét.

- Ide hallgasson, Haydock, mit jelentsen mindez? Csak úgy egyszerűen elrabolják az embert?... - kérdezte megbotránkozva.

Haydock szelíden csóválta a fejét.

- Kár a gőzért - mondta. - Nem érdemes.
- Csak mert a Titkosszolgálatunk tagja, ne higgye, hogy...
A másik megint a fejét csóválta.
- Hagyjuk, Meadowes. Nem vette be maga azt a mesét. Ennek a játéknak semmi értelme.
De Tommy nem zavartatta magát. Arra épített, hogy a másik talán mégsem olyan biztos a dolgában. És ha ő most tovább játssza...
- Mit gondol, ki az ördög maga? - kérdezte. - Akármilyen hatalma van is, így azért nem viselkedhet... Én be tudom fogni a szám, akármilyen fontos hadititokról van szó...
Haydock hűvösen kijelentette:
- Nagyon jól játssza a szerepét, de higgye el, egyáltalán nem érdekel, hogy maga a brit hírszerzésnek dolgozik-e, vagy minden lében kanál dilettáns...
- Ezt a szemtelenséget!
- Pofa be, Meadowes.
- Én mondom magának...
Haydock dühösen meredt rá.
- A keservit, fogja már be a száját! Korábban még lett volna valami jelentősége, hogy megtudjam, ki maga, és ki küldte. De ez most már nem számít. Rövid az idő. És úgysem jelenthette senkinek, hogy mit fedezett fel.
- A rendőrség keresni fog, amint bejelentik az eltűnésem.
Haydocknak elővillantak a fogai, ahogy szélesen elmosolyodott.
- Ma este járt nálam a rendőrség. Két derék fickó... mind a kettő a barátom. Kikérdeztek Mr.

Meadowes felől. Nagyon aggasztja őket az eltűnése. Megkérdeztek, milyen volt aznap este, miről beszélt. Nem is álmodták, hogy is álmodták volna, hogy akiről kérdeznek, az itt van, majdhogynem a lábuk alatt. Értse meg, teljesen világos, hogy maga épen és egészségesen hagyta el ezt a házat. Eszükbe sem jut, hogy itt keressék.

- Nem tarthat itt örökké - jelentette ki hevesen Tommy.

Haydock a legangolabb modorában válaszolt:

- Édes öregem, erre nincs is szükség. Csak holnap estig marad itt. Hajót várok az én kis öblöcskémbe... és arra gondoltunk, hogy elküldjük egy időre üdülni... bár abban nem vagyok biztos, hogy maga még él, vagy hogy ott lesz a hajón, mire az megérkezik a rendeltetési helyére.

- Akkor miért nem ver agyon itt helyben?

- Meleg van, öregem. Megesik néha, hogy megzavarják a tengeri összeköttetésünket, s ha most is így járnánk... tudja, egy holttest a házban előbbutóbb megbüdösödik.

- Értem - mondta Tommy.

Értette is. A dolog teljesen világos volt. Életben tartják, míg a hajó megérkezik. Aztán megölik... vagy elkábítják... s a tengerbe vetik. S ha megtalálják, soha senki nem fogja a holttestét a Csempésztanyával kapcsolatba hozni.

- Még csak annyit szeretnék megkérdezni - folytatta Haydock a legfcsztelenebb modorában -, hogy miben lehetnék a szolgálatára... azután.

Tommy töprengett. Majd azt mondta:

- Köszönöm, semmiben. Pedig szívesen megkérném, hogy juttasson el egy fürtöt a hajamból

az asszonykának St. John's Woodba... Fizetésnapon hiányozni fogok szegénykének, de biztosra veszem, hogy hamarosan talál magának egy jó barátot...

Úgy érezte, mindenképpen azt a benyomást kell keltenie, hogy egyedül dolgozott. Amíg Tuppenceet nem gyanúsítják, addig még meg lehet nyerni a játékot, ha ő már nem játszik, akkor is.

- Ahogy tetszik - mondta Haydock. - De ha üzenetet akar küldeni a... a barátainak... nagyon szívesen eljuttatjuk.

Szóval azért mégis szeretne megtudni egyetmást az ismeretlen kis Mr. Meadowesról? Hát csak hadd találgasson - gondolta Tommy.

Megrázta a fejét.

- Nem, köszönöm - mondta.

- Kérem - bólintott közömbösen Haydock, s intett Appledore-nak. Az inas meghúzta a köteleket, és visszarakta Tommy szájába a pöcköt. Aztán mindketten kimentek, és rázárták az ajtót.

Tommy magára maradt a gondolataival, és egy csöppet sem volt jókedvében. Nemcsak hogy a rohamosan közeledő halál gondolatával kellett szembenéznie, hanem azzal a tudattal is, hogy a felfedezésének nem marad semmi nyoma.

A teste teljesen tehetetlen volt. És az agya is szokatlanul tompa. Vajon - töprengett - nem vehetné-e mégis hasznát Haydock ajánlatának? Talán, ha jobban váltana az agya... de képtelen volt kitalálni bármit is.

Ott van még persze Tuppence. De vajon mit tehet? Haydocknak az imént igaza volt, eltűnését ővele semmiképpen nem hozzák kapcsolatba. Tommy

éppen és egészségesen távozott a Csempésztanyáról. Ezt két, tőle független tanú vallomása is alátámaszthatja. Tuppence akárkire gyanakodhat, csak éppen Haydockra nem. És az is lehet, hogy egyáltalán nem gyanakszik. Egyszerűen azt hiszi, hogy ő, Tommy, valami nyomra akadt, s most azt követi.

A keservit, csak egy kicsit lett volna éberebb!...

Egy icike-picike fény azért beszűrődött a pincébe. Azon a sűrű rácson, amely ott fenn volt az egyik sarokban. Hiszen csak szabaddá tehetné a száját, legalább segítségért kiabálna. S bár nem valószínű, de talán meghallaná valaki.

Fél órát bajlódott vele, hogy valahogy meglazítsa magán a köteléket és elrágja a pöcköt. De hiába. Akik megkötözték, értették a dolgukat.

Úgy vélte, késő délutánra jár. Haydock valószínűleg elment hazulról, semmiféle hang nem hallatszott fentről.

Hogy a fene álljon belé, most bizonyára golfozik vagy a klubházban beszélget a többiekkel, arról, hogy mi történhetett Meadowesszal!

„Tegnapelőtt még nálam vacsorázott... az égvilágon semmi baja nem volt. Aztán csak úgy belevész a ködbe."

Tommyt tomboló düh fogta el. Az a kedélyes angol modor! Hát mindenki vak, hogy nem ismerik fel azt a porosz golyófejét? De hiszen maga sem ismerte fel. Hogy micsoda színész veszett el ebben a Haydockban!

Ő meg itt fekszik... tehetetlenül... szégyenletesen tehetetlenül... összekötözve, mint egy csirke, és senki nem is sejti, hogy mi történt vele.

Bárcsak Tuppence megsejtene valamit! Gyanút fogna! Néha kísértetiesen jól működik az ösztöne...

Hát ez meg micsoda?

Feszülten figyelni kezdett a távoli hangra.

Valami dúdolás hallatszik.

Ő meg képtelen egy hangot is kiadni, hogy fölhívja magára a figyelmet.

A dúdolás most közelebbről hallatszott. Hű, de hamis!

De akármilyen hamis, a dallamot azért fölismerte. Egy katonadal... az előző háborúból, most újra divatba jött.

Mondanék neked annyi szépet... kettesben oly szép lenne az élet...

Hányszor dúdolta ezt annak idején, 1917-ben!

A fene ebbe a fickóba. Hogy ilyen hamisan énekeljen!

Tommy izmai hirtelen megfeszültek. Furamód ismerős volt, hogy a dallam egy helyütt mindig megbicsaklott. Nincs a világon még egy ember, aki mindig ugyanitt és ugyanígy gabalyodna bele!

A mindenit, ez Albert! - gondolta Tommy.

Albert itt kódorog a Csempésztanya körül! Albert itt van a közvetlen közelében, s ő gúzsba kötve moccanni is képtelen, még egy hangot sem képes kiadni...

Vagy mégis?... Várjunk csak.

Egy hang van, ami talán menne... ha fölpeckelt szájjal nem is olyan könnyű...

S Tommy kétségbeesetten horkolni kezdett. A szemét behunyta, hogy mély álmot mímeljen, ha

Appledore netán bejönne, és csak horkolt, horkolt, horkolt...

Rövid-rövid-rövid horkantás - szünet - hosszú-hosszú-hosszú horkantás - szünet - rövid-rövid-rövid horkantás...

2

Albertet szörnyen fölzaklatta a Tuppence-szel folytatott beszélgetés.

Ahogy teltek az évek, az esze lassúbb lett, de változatlanul célratörő maradt.

A helyzet, úgy általában, csöppet sem tetszett neki.

Először is a háború: az tetszett a legkevésbé!

Ezek a németek - gondolta mogorván, de szinte gyűlölködés nélkül - a „Heil Hitlerükkel", a sok masírozással, meg hogy le akarják rohanni a világot... bombáznak, géppuskáznak, mint a bolondok, s általában mindenütt rohadt sok bajt okoznak. Nincs mese, ezeket meg kell fékezni... bár eddig nagyon is úgy látszik, hogy nincs, aki meg tudná fékezni őket.

Aztán meg itt van Mrs. Beresford, annál kívánni sem lehet kedvesebb hölgyet: hát nem belekeveredik minden bajba? És a legjobb úton van afelé, hogy még további bajokba keveredjék... őt ugyan hogy lehetne megfékezni? Az sem igen fog menni!... Ha egyszer a fejébe vette, hogy szembeszáll az Ötödik Hadoszloppal... Az még csak a rohadt társaság! És van köztük olyan, aki angolnak született! Gyalázat!

A főnök pedig az egyetlen, akinek sikerülne visszatartania az asszonyt, hogy ne menjen fejjel a falnak, s a főnök, az eltűnt.

És Albertnek nagyon nem tetszett a dolog. Úgy látszik, e mögött is „azok a németek" rejlenek.

Hát igen, meglehetősen rosszul áll a főnök szénája. Valószínűleg elkapták.

Albertből hiányzott a mély logika adottsága. Mint a legtöbb angol, ő is megorrontott valamit, aztán addig-addig tapogatózott körülötte, míg valahogy csak ráhibázott. Most arra az elhatározásra jutott, hogy a főnököt meg kell találni, s mint afféle hűséges kutya, elindult a szag után.

Nem volt semmiféle előre elképzelt terve; pontosan úgy kezdett neki, ahogy a felesége táskáját vagy a maga elveszett szemüvegét keresné. Vagyishogy ott kezdte, ahol az elveszett holmit utoljára látták.

Ez esetben annyit tudott, hogy Tommy Haydocknál vacsorázott a Csempésztanyán, aztán visszatért a Sans Souciba, s befordult a kapun. Akkor látták utoljára.

Albert tehát fölment a dombra, egészen a Sans Souci kapujáig, s vagy öt percig reménykedve bámulta a kaput. S minthogy nem jelent meg előtte semmi csodajel, sóhajtott egyet, s lassan fölballagott a dombra, egészen a Csempésztanyáig.

Ő is volt moziban a héten, s rá is nagy hatást tett a *Kóbor dalnok* romantikus története. Akaratlanul is fölfigyelt a film s a maga szorult helyzetének hasonlóságára. Ő is, mint a film hőse, Gary Cooper, afféle hűséges Blondel, aki foglyul ejtett gazdáját keresi. S mint Blondel, ő is a gazdája oldalán harcolt a régi, szép időkben. S most, hogy a gazdája álnok

árulás áldozatául esett, rajta, a hűséges Blondelcn kívül nincs más, aki fölkutatná és visszavezethetné hitvese, Berengária királynő szerető karjai közé.

Albert nagyot sóhajtott, ahogy eszébe jutott a *Richard, o, mon roi* olvatag dallama, amit a hűséges trubadúr olyan mély érzéssel zengett el, várról várra járva, a tornyok tövében.

Sajnos ő nemigen tudja megjegyezni a frissen hallott dallamokat. Ahhoz neki idő kell. Azért tétován fütyörészni kezdte. De végül mégiscsak a régi, jól ismert dalnál kötött ki.

Mondanék neked annyi szépet... kettesben oly szép lenne az élet...

Aztán megállt, és elnézte a Csempésztanya fehérre festett kapuját. Szóval ez az, a gazdája ide jött vacsorázni.

Még följebb ment az utcán, s végül kiért a dombtetőre.

Semmi. Csak fű és legelésző juhok.

Ekkor hirtelen kitárult a Csempésztanya kapuja, s egy kocsi gördült ki rajta. Benne egy bricsesznadrágos, nagydarab férfi, golfütőkkel. A kocsi lement a lejtőn.

- Ez nyilván Haydock parancsnok - vonta le a következtetést Albert.

Visszaballagott, és megbámulta a Csempésztanyát. Takaros kis hely. Szép kis kert. És szép a kilátás.

Jóindulattal nézegette.

- *...mondanék neked annyi szépet...* - dúdolta.

A ház egyik oldalbejáratán egy férfi jött ki, kezében gyomirtó kapával, s egy kiskapun át eltűnt a szeme elől.

Albertben, aki otthon a kertjében sarkantyúkát meg egy kis salátát szokott vetni, azonnal föltámadt az érdeklődés.

Közelebb oldalgott a Csempésztanyához, s bement a nyitott kapun. Igen takaros kis hely.

Lassan megkerülte a kaput. Valamivel lejjebb, ahova csak lépcsőn lehetett lejutni, zöldséges kertnek kiképzett terasz. A férfi, aki az imént jött ki I házból, ott dolgozott elmerülten.

Albert vagy néhány percig érdeklődve nézegette, aztán megfordult, és szemügyre vette a házat.

Takaros kis hely - szögezte le magában immár harmadízben. - Éppen olyan, amilyet egy nyugdíjas tengerésztiszt álmodik magának. És a gazdája aznap este itt vacsorázott.

Albert komótosan újra meg újra körüljárta a házat. Ugyanolyan igéző tekintettel nézte, mint a Sans Souci kapuját, reménykedve, hátha megszólal, és mond neki valamit.

S közben egyfolytában dúdolgatott, mint afféle huszadik századbeli Blondel, aki a gazdáját keresi.

- *...mondanék neked annyi szépet...* - dúdolta Albert. - Kettesben oly szép lenne az élet... - Ez valahogy mintha hamis lenne. De hát olyan régen énekelte már.

Mi a csuda! Haydock disznót tart? Elnyújtott röfögés ütötte meg a fülét. Muris... mintha a föld alól jönne. Disznót tart a föld alatt?

Ez nem lehet disznó. Nem, itt valaki húzza a lóbőrt, úgy látszik, lent a pincében...

Éppenséggel álmosító nap ez a mai, de akkor is muris, hogy éppen a pincében aludjon valaki! Al-

bért közelebb ment, és közben csak zümmögte a maga kis dallamát, mint egy méhecske.

Innen jön... azon a kis rácson át. Hr-hr-hr - hrrrr-hrrrr-hrrrr - hr-hr-hr. Fura egy horkolás... valamire emlékeztet...

- Hüüha! - mondta Albert. - Hisz ez S.O.S.! Ti-ti-ti - tá-tá-tá - ti-ti-ti!

Gyorsan körülnézett.

Aztán letérdelt, s halkan üzenetet kopogtatott a csöpp pince vasrácsán.

Tizenharmadik fejezet

1

Tuppence optimista hangulatban feküdt le, de a félálomban töltött kora hajnali órákat, mikor az ember *morálja* a mélyponton van, nagyon megsínylette.

A reggelinél azonban megpillantott a tányérján egy szándékosan elferdített kézírással megcímzett levelet, és ettó'l megint visszatért a jókedve.

Ez nem Douglastól, nem Raymondtól és nem Cyriltől jött, nem tartozott azok közé a rejtett forrásból származó levelek közé sem, amelyek rendszeresen érkeztek a címére, amelyek közt ma egy színes, Bonzó-kutyát ábrázoló levlap is volt, azzal a sietős szöveggel: - Bocs, hogy eddig nem írtam, minden rendben. Maudie.

Tuppence ez utóbbit félretolta, s kibontotta a levelet. Ez állt benne:

Kedves Patrícia!

Gracie néni állapota sajnos nagyot romlott. Az orvosok nem állítják kifejezetten, hogy haldoklik, de én úgy érzem, nincs sok remény. Ha még látni akarod az életben, azt hiszem, az lenne a legjobb, ha még ma idejönnél. Ha eléred a 10.20-as vonatot, Yarrowban egy barátunk vár az állomáson kocsival. Akármilyen szomorú alkalom is ez, drágám, nagyon örülök, hogy viszontlátlak.

Csókol: Penny Simon

Tuppence csak üggyel-bajjal tudta visszatartani az ujjongását.

A derék, öreg Penny Simon...

Némi nehézség árán sikerült gyászos képet vágnia... s nagyot sóhajtott, ahogy a levelet letette.

Minthogy kéznél volt két együtt érző hallgató, Mrs. O'Rourke és Miss Minton, közölte velük a levél tartalmát, hosszadalmas előadást rögtönzötl Gracie néni jelleméről, rendíthetetlen bátorságáról, arról az egykedvűségről, amellyel a légitámadásokat és egyéb veszedelmeket fogadta, s hogy hogyan vett erőt rajta mégis a betegség. Miss Mintont érdekelte, hogy mégis, miben áll Gracie néni betegsége, és beható összehasonlításokat tett Gracie néni meg a saját nagynénje, Selina néni betegsége között. Tuppence először zavarban volt, nem tudott választani a vízkór és a cukorbaj között, végül egy merész kompromisszummal a veseelégtelenségnél kötött ki. Mrs. O'Rourke mohó érdeklődést árult el az irányban, hogy Gracie néni halálából származik-e Mrs. Blenkensopnak bármi anyagi előnye, és sikerült annyit megtudnia, hogy a drága Cyril volt mindig Gracie néni legkedvesebb unokaöccse s egyben keresztfia is.

Reggeli után Tuppence fölhívta a szabóját, és lemondta a délutánra megbeszélt ruhapróbát, aztán megkereste Mrs. Perennat, s biztosította róla, hogy aznap vagy legkésőbb másnap estére megjön.

Mrs. Perenna a maga konvencionális módján fejezte ki részvétét. Fáradtnak látszott, a szeme zaklatott volt s gondterhelt.

- Még mindig semmi hír Mr. Meadowesról - mondta. - Ez igazán roppant furcsa, nem?

- Biztos, hogy valami baleset érte - sóhajtotta Mrs. Blenkensop. - Én mindig is mondtam.

- De Mrs. Blenkensop, azt már nyilvánosságra hozták volna.

- Akkor hát mire gondol? - kérdezte Tuppence.

Mrs. Perenna tűnődve csóválta a fejét.

- Nem is tudom, mit mondjak. Azzal teljesen egyetértek, hogy nem a maga akaratából maradt távol. Mert akkor már írt volna.

- Igazán alaptalan vád volt - mondta Mrs. Blenkensop földerülve. - Az a szörnyű Bletchley őrnagy találta ki. Nem, ha nem baleset, akkor elvesztette az emlékezőképességét. Szerintem az ilyesmi sokkal gyakoribb, mint hiszik, különösen olyan feszültségek között, mint ahogy mi élünk mostanában.

Mrs. Perenna bólintott. Aztán kételkedve lebiggyesztette a száját. És egy gyors pillantást vetett Tuppence-re.

- Tudja, Mrs. Blenkensop - mondta -, alapjában véve édeskeveset tudunk mi Mr. Meadowesről. Nem?

Tuppence élesen vágott vissza:

- Ezt hogy érti?

- Azért nem kell megharagudnia rám. Én nem hiszem... egy pillanatig sem.

- Mit nem hisz?

- Amit beszélnek róla.

- Mit beszélnek? Én nem hallottam semmit.

- Nem... persze... magának nemigen mondják el. Nem is tudom, hogy kezdődött. Azt hiszem, Mr. Cayley vetette föl először. Persze ő is elég gyanús figura. Tudja, mire gondolok.

Tuppence tőle telhetőleg igyekezett türelmet kényszeríteni magára.

- Nagyon kérem, mondja el.

- Hát, csak merő találgatás volt az egész... hogy Mr. Meadowes ellenséges ügynök lett volna... az Ötödik Hadoszlop tagja.

Tuppence a sértett Mrs. Blenkensop minden felháborodását belesűrítette szavaiba:

- Ilyen ostobaságot még az életben nem hallottam!

- Hát persze. Én sem hiszek el belőle egy szót sem. Bár Mr. Meadowest sokat látták együtt azzal a német fiúval... és úgy tudom, sokat kérdezősködött a gyárban alkalmazott kémiai eljárások felől, így aztán az itteniek azt hiszik, hogy esetleg együtt dolgoztak.

- Karl felől semmi kétség sincs, ugye, Mrs. Perenna? - kérdezte Tuppence.

Látta, hogy az asszony arca egy pillanatra eltorzul a fájdalomtól.

- Bárcsak hihetném, hogy nem igaz.

Tuppence gyöngéden megjegyezte:

- Szegény Sheila...

Mrs. Perenna szeme megvillant.

- Megszakad a szíve annak a szegény gyereknek. Miért kellett ennek így történnie? Miért nem tudott valaki másba beleszeretni?

Tuppence a fejét csóválta.

- Mindig így van ez.

- Az már igaz - mondta Mrs. Perenna, keserű, mély hangon. - Mindig úgy van, hogy az embernek megszakadjon a szíve... Mindig csak gyász, keserűség, pusztulás. Betege vagyok már a kegyetlenségnek. .. az igazságtalanságnak. Legszívesebben

szétverném az egész világot... aztán kezdjük valahol újra, itt, a földön, de szabályok és törvények nélkül, és más nemzeteken zsarnokoskodó nemzetek nélkül. Legszívesebben...

Ekkor köhögés hallatszott. Mély, torokhangú köhögés. Mrs. O'Rourke állt az ajtóban, hatalmas alakja betöltötte az ablaknyílást.

- Zavarok? - kérdezte.

Mint a táblára írt betűk a spongya nyomán, úgy tűnt el Mrs. Perenna arcáról a harag... s nyomában nem maradt más, csak a penziósné rosszallása, amiért a vendégei még külön kellemetlenségeket okoznak neki.

- Nem, dehogy, Mrs. O'Rourke - mondta. - Épp arról beszélünk, hogy mi történhetett Mr. Meadovesszal. Meglepő, hogy a rendőrség semmi nyomra nem bukkant.

- Ugyan, a rendőrség! -jelentette ki megvetően Mrs. O'Rourke. - Mi haszna a rendőrségnek? Semmi! Legfeljebb, hogy megbírságolja a gépkocsivezetőket meg azokat a szerencsétleneket, akik otthon felejtik az ebtartási engedélyüket.

- Magának mi az elképzelése, Mrs. O'Rourke? - kérdezte Tuppence.

- Biztos hallotta, hogy mit beszélnek róla...

- Igen... hogy fasiszta, meg hogy ellenséges ügynök -jegyezte meg Tuppence.

- Nincs kizárva - mondta Mrs. O'Rourke elgondolkozva. - Volt ebben az emberben valami, ami kezdettől fogva zavart. Mert én szemmel tartottam, tudja. - Egyenesen a szemébe mosolygott Tuppence-nek, s mint mindig, Mrs. O'Rourke mosolya most is valahogy félelmetes volt... egy em-

berevő óriás mosolya. - Nem olyannak látszott az az ember, mint aki az üzleti életből vonult vissza, és nem tud magával mit kezdeni. Szívem szerint azt mondanám, hogy valami céllal jött ide.

- És mikor a rendőrség nyomára bukkant, megszökött, igaz? - kérdezte Tuppence.

- Könnyen meglehet - mondta Mrs. O'Rourke. - És maga szerint, Mrs. Perenna?

- Nem tudom - sóhajtott fel Mrs. Perenna. - Csak annyit tudok, hogy rendkívül bosszantó dolog. Mindenféle szóbeszédre ad okot.

- Ó, magát ezt nem értini. A vendégei vidáman ülnek kint a teraszon, törik a fejüket, és találgatnak. Végül majd arra lyukadnak ki, hogy ez a csöndes és nyájas ember bombát akart dugni az ágyuk alá, hogy a levegőbe röpítsen mindannyiunkat.

- De azt még nem mondta meg, hogy *magának* mi a véleménye -jegyezte meg Tuppence.

- Szerintem az az ember biztonságban van valahol... teljesen biztonságban.

Bezzeg, ha tudná... Csakhogy Tommy nem ott van, ahol ő hiszi! - gondolta Tuppence.

Fölment a szobájába, hogy összeszedje a holmiját. Cayleyek szobájából Betty szaladt ki nagy vidáman.

- Hát te, rosszcsont, te miben töröd a fejed? - kérdezte Tuppence.

Betty kuncogott.

- *Liba-liba, gúnár...*

Tuppence folytatta:

- *...hát te hova búnál?* Fölmászok a fára... - magasra emelte Bettyt - leesek a sárba... - aztán lehuppantak a földre.

Ebben a pillanatban fölbukkant Mrs. Sprot, s fogta Bettyt, hogy felöltöztesse, és elvigye sétálni.

- Buuj? - kérdezte Betty reménykedve. - Buuj?

- Most nem lehet bújócskázni - mondta Mrs. Sprot.

Tuppence bement a szobájába, és a fejére bigygyesztette a kalapot. (Micsoda marhaság kalapot viselni... Tuppence Beresford sose hordott kalapot... Patrícia Blenkensopnak azonban kalap dukál.)

Hirtelen észrevette, hogy a kalapok nem úgy sorakoznak a kalapos fiókjában, ahogyan hagyta őket. Átkutatták volna a szobáját? Hadd kutassák. Nem találtak semmit, amitől a legkisebb kétely is felébredhetne a feddhetetlen Mrs. Blenkensopot illetően.

Tíz óra volt, amikor kifordult a kapun. Bőven van ideje. Fölnézett az égre, s közben belelépett a postaláda mellett egy fekete pocsolyába. Ezt azonban észre se vette, csak folytatta útját.

Vadul kalimpált a szíve. Ez most sikerülni fog... sikerül... sikerülnie kell.

2

Yarrow kis vidéki vasútállomás volt, a falutól elég távol.

Az állomás előtt egy kocsi várta. Egy jóképű fiatalember vezette. Megbillentette Tuppence előtt a micisapkáját, de a mozdulat valahogy nem volt természetes.

Tuppence kételkedve rúgott bele az egyik elülső gumiba.

- Nem túlságosan lapos ez?

- Nem megyünk messzire, asszonyom.

Tuppence bólintott, és beszállt.

Elindultak, de nem a falu, hanem a part menti dombok felé. Miután fölkanyarodtak a domboldalra, mellékútra tértek, amely meredeken ereszkedett le egy völgybe. A fiatal fák árnyékából elibük jött valaki. A kocsi megállt, Tuppence pedig kiszállt, és odament Tony Marsdonhoz.

- Beresfordnak semmi baja - közölte sietve a fiatalember. - Fogságban van... az ellenség lefülelte... de megvan rá a jó okunk, hogy még ott hagyjuk vagy tizenkét óra hosszat. Tudja, egy kis hajó van útban egy meghatározott helyre... és azt mindenáron kézre akarjuk keríteni. így aztán Beresford kénytelen ott maradni még egy darabig. .. az utolsó pillanatig inkognitóban akarunk maradni.

Aggódva nézett Tuppence-re.

- Ugye, megérti?

- Persze! - Tuppence valami különös, gyűrött, vászonszerű anyagot vett észre, amelyet félig elfedtek a lombok.

- Semmi baja nem lesz - folytatta halálos komolyan a fiatalember.

- Hát persze hogy nem lesz - mondta türelmetlenül Tuppence. - Velem nem kell úgy beszélni, mintha kétéves lennék. Mindketten hajlandók vagyunk kockázatot vállalni. Mi az az izé ott?

- Nos... - a fiatalember habozott. - Arról van szó, hogy... megbíztak, tegyek magának egy ja-

vaslatot. De hogy őszinte legyek, nem szívesen teszem. Tudja...

Tuppence hűvösen végigmérte.

- És miért nem szívesen?

- Háát... a fene egye meg... mert hogy a Deborah mamája. És arra gondoltam... mit szól hozzá majd Deborah, ha... ha...

- Ha rámegy a nyakam? - kérdezte Tuppence. - Én a maga helyében nem is említeném neki. Egy férfi sose magyarázkodjék.

Aztán nyájasan rámosolygott.

- Édes fiam, pontosan tudom, hogy mit érez. Maga azt gondolja, hogy úgy van rendjén, hogy maga meg Deborah meg általában a fiatalok vigyék vásárra a bőrüket, s hogy az idősebbeket kímélni kell. Ez szamárság, mert ha már valakinek ott kell hagynia a fogát, inkább az öregebb hagyja ott, aki már megette a kenyere javát. És különben se nézzen úgy rám, mint egy szent tehénre, azért, mert Deborah anyja vagyok, inkább mondja meg szépen, hogy mi az a veszélyes és kellemetlen feladat, ami rám vár.

- Maga csodálatos, egyszerűen csodálatos! - áradozott a fiatalember.

- Hagyjuk a bókokat, jó? - mondta Tuppence. - Eléggé csodálom én is saját magamat, nem szükséges még tódítani is. Szóval mi az a nagy ötlet?

Tony rámutatott a gyűrött rongyra.

- Az ott - mondta - egy ejtőernyő maradványa.

- Aha - mondta Tuppence, s fölcsillant a szeme.

- Egy magányos ejtőernyősé - folytatta Marsdon. - Szerencsére az itteni önkéntesek

éber fickók. Kifigyelték a helyet, és elkapták a kislányt.

- *Kislányt?*

- Igen... egy nőt! Egy ápolónőnek öltözött nőt.

- Kár, hogy nem apáca - mondta Tuppence. - Olyan sok szép mese kering az apácákról, akik a buszon szőrös kézzel fizetik ki a viteldíjat.

- Nem, nem volt apáca, még csak nem is női ruhába öltözött férfi. Középmagas, középkorú nő volt, karcsú és barna.

- Szóval, valamelyest hasonlít rám? - kérdezte Tuppence.

- Eltalálta - mondta Tony.

- Tehát? - kérdezte Tuppence.

A többi... magán múlik - mondta vontatottan Marsdon.

Tuppence elmosolyodott.

- Részemről rendben van. Hova menjek, és mit csináljak? - kérdezte türelmetlenül.

- Az utasítások sajnos hiányosak. A nő zsebében egy darab papiros volt, s rajta németül a következő szavak: *„Gyalog Leatherbarrow-ba, a kőkeresztől keletre. St. Asalph Road 14. Dr. Binion."*

Tuppence fölnézett. A közelben, a domb tetején kőkereszt állt.

- Ez az - mondta Tony. - Az útjelző táblákat természetesen eltávolították. De Leatherbarrow nagyobb község, s ha a keresztől egyenesen keletre tart, feltétlenül megtalálja.

- Milyen messze van?

- Legalább ötmérföldnyire.

Tuppence csöppet elfintorította az arcát. - Egészséges séta ebéd előtt - jegyezte meg. - Remélem, dr. Binion majd megkínál valamivel.

- Tud németül, Mrs. Beresford?

- Szállodaszinten. Ragaszkodnom kell hozzá, hogy angolul beszéljünk. Majd azt mondom, így szól az utasításom.

- Iszonyúan kockázatos ügy ez - mondta Marsdon.

- Szamárság. Kinek jutna eszébe, hogy én csak dublőz vagyok? Vagy többmérföldes körzetben csipogják a verebek, hogy itt lefüleltek egy ejtőernyőst?

- Azt a két önkéntest, aki jelentette, ott fogta a rendőrfőnök. Nem vállalta a kockázatot, hogy széltében-hosszában meséljék, milyen talpraesett fiúk is ők.

- De lehet, hogy valaki más is látta... vagy hallotta már.

Tony elmosolyodott.

- Drága Mrs. Beresford, nincs olyan nap, hogy híre ne menne, hogy állítólag valaki látott leszállni egy, három, tíz, száz ejtőernyőst.

- Ebben, azt hiszem, igaza van - hagyta rá Tuppence. - Hát akkor lássunk neki.

Tony azt mondta:

- Elhoztuk a felszerelést... van itt egy rendőrnő, aki ért a maszkírozáshoz. Gyerünk.

Benn a sarjerdőben egy roskatag kunyhó állt. Az ajtajában erélyesnek látszó, középkorú nő.

Ránézett Tuppence-re, s jóváhagyóan bólintott.

Bent a kunyhóban Tuppence leült egy fölfordított ládára, s alávetette magát a műveletnek.

A maszkmester végül hátrált egy lépést, és elégedetten megjegyezte:

- Azt hiszem, jó munkát végeztünk. Mit gondol, uram?

- Igazán kitűnő - mondta Tony.

Tuppence kinyújtotta a kezét, s elvette a másik nő kezéből a tükröt. Szemügyre vette az arcát, s alig tudott visszatartani egy meglepett kiáltást.

A szemöldöke a csipesz nyomán egészen más formát öltött, s ez teljesen megváltoztatta az arckifejezését. A haja közt elhelyezett kis angoltapaszszalagok megfeszítették az arcbőrét, s megváltoztatták a körvonalait. Egy csöpp kis gitt meglepően horgas orrot varázsolt a régi orra helyébe. Az ügyes sminktől évekkel lett öregebb, mély ráncok futottak le a szája mindkét sarkában. Az egész arc önelégültnek, kissé ostobának látszott.

- Félelmetesen ügyes -jegyezte meg elismerően Tuppence. Óvatosan megérintette az orrát.

- Csak vigyázva - figyelmeztette a rendőrnő. Előkerített két vékony radírgumit.

- Mit gondol, el tudná ezt viselni kétoldalt a szájában?

- Ha muszáj - egyezett bele komoran Tuppence.

Becsúsztatta őket a szájába jobbról-balról, s óvatosan megmozgatta az állkapcsát.

- Nem is olyan kényelmetlen - mondta.

Tony tapintatosan kiment a kunyhóból, Tuppence levette a saját ruháját, s belebújt az ápolónőköpenybe. Elég jól illett rá, bár vállban egy

kicsit szűknek bizonyult. A sötétkék fityula csak hangsúlyozta új személyisége jellegét. A kemény, vágott orrú cipőt azonban már nem volt hajlandó fölvenni.

- Ha már öt mérföldet kell gyalogolnom -jelentette ki határozottan -, akkor inkább a magam cipőjében gyalogolok.

Ezt a többiek is logikusnak találták, annál is inkább, mert Tuppence kék trottőrcipője jól illett a szereléséhez.

Érdeklődve túrt bele a sötétkék kézitáskába... púder, rúzs nincs... két font, tizennégy shilling és hat penny angol pénzben, egy zsebkendő és egy személyazonossági igazolvány Freda Elton (Sheffield, Manchester Road 4.) névre kiállítva.

Tuppence beletette a táskába a maga púderját és rúzsát, aztán indulásra készen fölállt.

Tony Marsdon félrefordította a fejét. Nyersen megjegyezte:

- Disznóság, hogy hagytam ebbe belemenni.

- Tudom, hogy mit érez.

- Csak hát ez életbevágóan fontos ügy... meg kell tudnunk valahogy, hol és mikor következik be a támadás.

Tuppence megsimogatta a fiú karját.

- Ne aggódjék, fiam, akár hiszi, akár nem, én élvezem a dolgot.

Tony Marsdon megint csak azt mondta:

- Maga egyszerűen csodálatos!

3

Tuppencc ugyancsak kifáradtan állt meg a St. Asalph Road 14. kapujában, s megállapította, hogy az a bizonyos dr. Binion fogorvos.

A szeme sarkából észrevette Tony Marsdont is. Ott ült egy sportkocsiban néhány házzal odább.

Úgy vélték, helyesebb, ha Tuppence gyalog teszi meg az utat Leatherbarrow-ig, pontosan úgy, ahogy az utasítás szólt, hiszen ha kocsiban érkezik, az esetleg még föltűnik valakinek.

Való igaz, hogy két ellenséges repülőgép is végigpásztázott a parton, a dombok fölött, alacsonyan szállva fordultak néhányat, s megfigyelhették a mezőn magánosan gyalogló ápolónőt.

Tony a rendőrnővel az ellenkező irányba indult, jókora kerülővel hajtott be Leatherbarrowba, s foglalta el megfigyelőállását a St. Asalph Roadon.

Minden készen állt.

- Nyitva az aréna ajtaja - mormolta Tuppence. - Belép egy keresztény, a neki egyenest az oroszlánoknak. Hát azt senki nem állíthatja, hogy én nem élem az életet.

Megnyomta hát a csengőt, s közben arra gondolt, vajon Deborah mennyire kedveli ezt a fiatalembert.

Az ajtót egy idősebb, parasztos arcú, kemény vonású nő nyitotta ki. Nem látszott angolnak.

- Dr. Binion itthon van? - kérdezte Tuppence.

A nő lassan, tetőtől talpig végigmérte.

- Maga Elton nővér, igaz?

- Az vagyok.
- Akkor jöjjön fel a rendelőbe.

Hátralépett, az ajtó becsukódott, és Tuppence egy keskeny, linóleumos előszobában találta magát.

A nő előrement, s fenn az emeleten kinyitott egy újabb ajtót.

- Lesz szíves várni. A doktor úr mindjárt jön.

Kiment, és becsukta az ajtót.

Közönséges fogorvosi rendelő volt - a berendezése talán kissé kopottas.

Tuppence ránézett a fogorvosi székre, s elmosolyodott a gondolatra, hogy az most nem kelti benne a szokott félelemérzést. Igaz, most is fogorvoshoz jött - de egészen más okból.

Mindjárt nyílik az ajtó, s belép rajta „dr. Binion". Vajon ki lesz ez a dr. Binion? Idegen? Vagy olyasvalaki, akit ismer? Ha az lenne, akire félig-meddig számít...

Az ajtó kinyílt.

De a férfi, aki belépett rajta, nem az volt, akire számított. Hanem olyasvalaki, akire még álmában sem gondolt.

Haydock.

Tizennegyedik fejezet

1

Amint a Csempésztanya tulajdonosát megpillantotta, Tuppence agyában vadabbnál vadabb feltevések támadtak arra vonatkozólag, hogy milyen szerepet játszhat Haydock Tommy eltűnésében. Ezeket a feltevéseket azonban elszántan elhallgatta, mert most aztán minden okosságára szükség volt.

Vajon fölismeri-e Haydock, vagy sem? Érdekes kérdés.

Ő már előre felkészült, hogy se meglepetést, se fölismerést ne áruljon el az arca, bárkit lásson is, s többé-kevésbé biztosra vette, hogy ez sikerült.

Föllált, és tiszteletteljesen állva maradt, ahogy az egy igazi német nó'höz illik a teremtés koronája jelenlétében.

- Szóval megérkezett - mondta Haydock.

Angolul beszélt, s a modora pontosan olyan volt, mint máskor.

- Meg - mondta Tuppence, s hozzátette, mintha a megbízólevelét nyújtaná át: - Elton nővér vagyok.

Haydock elmosolyodott, mintha jó viccet hallana.

- Elton nővér! Pompás!

Elismerően mérte végig.

- Nagyon jól néz ki! - tette hozzá nyájasan.

Tuppence oldalra hajtotta a fejét, de nem szólt semmit. A kezdeményezést átengedte Haydocknak.

- Azt hiszem, tudja, mi a teendője - folytatta Haydock. - Foglaljon helyet.

Tuppence engedelmesen leült.

- Magától kapom a részletes utasításokat.

- Nagyon helyes - mondta Haydock. Valami halovány kis gúny bujkált a hangjában.

Megkérdezte:

- A napot tudja?

- Negyedike!-válaszolta Tuppence.

Haydockról lerítt a meglepetés. Összevonta szemöldökét.

- Szóval ezt is tudja? Szép... - dünnyögte.

Aztán szünet következett, majd Tuppence szólalt meg:

- Lesz szíves megmondani, mi a legközelebbi teendőm?

Haydock leintette:

- Mindent a maga idejében, drágám.

Egy pillanatra elhallgatott, aztán megkérdezte:

A Sans Souciról már bizonyára hallott.

- Nem - mondta Tuppence.

- Nem-e?

- Nem -jelentette ki határozottan Tuppence.

Lássuk csak, ebből hogy mászol ki... - gondolta Tuppence.

Különös mosoly tűnt föl Haydock arcán.

- Szóval nem hallott a Sans Souciról? - kérdezte. - Ez nagyon meglep... hisz az volt a benyomásom, tudja, *hogy majd egy hónapja ott lakik már...*

Halotti csönd. Haydock a szemébe nézett:

- Ehhez mit szól, Mrs. Blenkensop?

- Nem tudom, miről beszél, dr. Binion. Én ma reggel értem földet ejtőernyővel.

Haydock megint elmosolyodott... határozottan kellemetlen mosolya volt. Azt mondta:

- Néhány yard gyűrött vászon a bokrok között csodálatos illúzió forrása lehet. S én nem vagyok dr. Binion, drága hölgyem. Dr. Binion hivatalosan a fogorvosom... s merő barátságból időnként átengedi nekem a rendelőjét.

- Igazán? - kérdezte Tuppence.

- Igazán, Mrs. Blenkensop. Vagy szeretné, ha a valódi nevén szólítanám, Mrs. Beresford?

Feszült csönd. Tuppence mély lélegzetet vett.

Haydock bólintott.

- A játszma elveszett, látja. *„Besétáltál a hálómba, mondta a pók a légynek."*

Egy halk kattanás, és kék acél villant Haydock kezében. A hangja elkomorodott, ahogy kijelentette:

- Azt hiszem, arra figyelmeztetnem sem kell, hogy egy hangot ne próbáljon kiadni. Meghal, mielőtt egy sikoly kijön a száján, de ha netán sikoltozna, itt azzal se keltene feltűnést. A fogorvosi székben megesik, hogy sikoltozik valaki.

Tuppence fegyelmezetten megjegyezte:

- Úgy látszik, maga mindenre gondolt. Vajon az is eszébe jutott, hogy nekem barátaim is vannak, akik tudják, hogy hol vagyok?

- Ahá! A kék szemű gyermek... nem, barna a szeme. Az ifjú Anthony Marsdon. Elnézést, Mrs. Beresford, de az ifjú Anthony történetesen a mi legtántoríthatatlanabb hívünk ebben az országban. S mint az előbb elmondottam volt, néhány yard vászon csodát tesz. Maga kapásból lenyelte ezt az ejtőernyős históriát.

- Akkor meg nem értem, mi értelme volt ennek az egész cirkusznak?

- Nem? Nem akartuk ugyanis, hogy a barátai könnyen ráakadjanak a nyomára. Mert így, ha ráakadnak is, csak Yarrow-ig tudják követni. Mert azt, hogy egy egészen más küllemű ápolónő egy és kettő közt besétált Leatherbarrow-ba, azt igazán nehéz kapcsolatba hozni a maga eltűnésével.

- Ezt jól végiggondolták - mondta Tuppence.

- Tudja, csodálom az idegeit - mondta Haydock. - Nagyon csudálom. És röstellem, hogy kényszerítenem kell... de tudja, számunkra létkérdés, hogy pontosan tudjuk, mit fedezett fel a Sans Souciban.

Tuppence nem felelt.

Haydock halkan folytatta:

- Bökje ki szépen, azt tanácsolom. Tudja... itt a fogorvosi szék, az eszközök... s vannak bizonyos módszereink...

Tuppence csak egy megvető pillantást vetett rá.

Haydock hátradűlt a székében. Vontatott hangon megjegyezte:

- Hát igen... magában aztán van bátorság... ez nem olyan ritka a magafajta nőknél. De lássuk csak a dolog másik oldalát.

- Mire gondol?

- Thomas Beresfordról beszélek, a férjeuráról, aki az utóbbi időben a Sans Souciban lakott Mr. Meadowes néven, s most kellőképpen megkötözve fekszik a házam pincéjében.

Tuppence élesen vágta rá:

- Ebből egy szót se hiszek.

- Mert levelet kapott Penny Simontól, mi? Hát nem veszi észre, hogy ez az ifjú Anthony ügyes trükkje volt? Maga nagyon előzékenyen a kezére játszott, mikor kiadta neki a rejtjel kulcsot.

Tuppence hangja megremegett.

- Szóval Tommy... Tommy...

- Tommy - bólintott Haydock - azóta is ott van... a kezemben van. És az élete most már magától függ. Ha kielégítő válaszokat ad a kérdéseimre, akkor megúszhatja. Ha nem... nos, akkor érvényben marad az eredeti terv. Kupán vágják, kiviszik a tengerre, és bedobják a vízbe.

Tuppence hallgatott egy ideig, aztán megkérdezte:

- Mire kíváncsi?

- Tudni akarom, kinek a szolgálatában áll, kivel vagy kikkel áll kapcsolatban, s milyen módon, mit jelentett eddig, és pontosan mit tud?

Tuppence vállat vont.

- Azt hazudok magának, amit akarok.

- Nem, mert ellenőrizni tudom, amit mond. - Közelebb húzta a székét. - Drága asszonyom... pontosan tudom, hogy most hogy érezheti magát, de higgye el nekem, hogy minden csodálatom a magáé meg a férjéé. Maguk bátrak is, meg eszük is van. Pontosan ilyen emberekre lesz szükségünk az új államban... majd ha ezt, a maguk jelenlegi hülye kormányát megdöntöttük. Egyik-másik ellenségünket szeretnénk barátunkká tenni... már akiket érdemes. Ha parancsot kell adnom rá, hogy végezzenek a férjével, ki fogom adni a parancsot, mert kötelességem... de igazán nagyon fogom saj-

nálni, hogy kénytelen voltam rá! Beresford pompás fickó... nyugodt, csöppet sem öntelt, és okos. Szeretném meggyőzni arról... s ezt, úgy látszik, ebben az országban kevesen értik... hogy a mi Vezérünk nem akarja Angliát abban az értelemben meghódítani, ahogy maguk gondolják. Ő egy új Angliát akar teremteni... egy új és erős Nagy-Britanniát, amelyet nem a *németek* kormányoznak, hanem az *angolok*... okos, tiszta vérű és bátor angolok. *Egy szép, új világot,* ahogy Shakespeare mondta.

Előrehajolt.

- Véget akarunk vetni az összevisszaságnak és a tutyimutyiságnak. A vesztegetésnek és a korrupciónak. Az önzésnek és az anyagiasságnak... *és ebben az országban olyan emberekre lesz szükségünk, mint a maga férje*... bátor és ötletes emberekre... ellenségből lett barátokra. Csodálkozna, ha tudná, hogy ebben az országban is hányan rokonszenveznek a céljainkkal és a meggyőződésünkkel. Mi új Európát akarunk teremteni... a béke és haladás Európáját. Próbálja így nézni a dolgot... mert, biztosíthatom róla, ez az igazság...

A hangja meggyőző volt, lenyűgöző. Ahogy előredűlt, maga volt a megtestesült, talpig becsületes angol tengerész.

Tuppence ránézett, s törte a fejét, hogy mit is válaszolhatna, ami a helyzethez illő. De hiába, nem jutott eszébe egyéb, mint a csacska gyerekvers:

- *Liba-liba, gúnár!* - mondta válaszképpen.

2

A hatás olyan megdöbbentő volt, hogy Tuppence - nek leesett az álla.

Haydock fölpattant, arca bíborvörösre vált a dühtó'l, s a kedélyes brit tengerész képe egy pillanat alatt eltűnt. Tuppence most azt látta, akit Tommy is látott egyszer... a dühöngő porosz junkert.

Haydock úgy káromkodott, mint a záporeső. Németül. Aztán átváltott angolra, és úgy ordította:

- Maga rafinált kis dög, hát nem látja, hogy ezzel teljesen elárulta magát? S végképp el is intézte magát meg a drágalátos férjét?

Aztán még nagyobbat üvöltött:

- Anna!

Bejött a szobába az az asszony, aki Tuppenceet beengedte. Haydock a kezébe nyomta a pisztolyt.

- Figyeld. És lődd le, ha kell.

S ezzel kiviharzott az ajtón.

Tuppence könyörögve nézett Annára, aki fenyegető képpel állt vele szemben.

- Igazán lelőne? - kérdezte.

- Ne is próbáljon megkörnyékezni - mondta az asszony csöndesen. - Az előző háborúban megölték a fiamat, az én Ottómat. Akkor harmincnyolc éves voltam, most hatvankettő vagyok... de nem felejtettem el.

Tuppence ránézett a széles, egykedvű arcra. A lengyel nőre, Vanda Polonskára emlékeztette. Ugyanaz a félelmetes vadság és céltudatosság. A könyörtelen anya. Ugyanígy érez, kétségtelen, sok csöndes Mrs. Jones és Mrs. Smith Anglia-szerte.

Egy ilyen nővel... egy anyával, akitől elvették a gyermekét... nem lehet vitába szállni.

És valami megrebbent Tuppence agyában... valami bosszantó emlék... valami, ami mindig is ott bujkált a gondolatai mélyén, de soha nem öltött határozott formát. Salamon... valami köze van Salamon királyhoz...

Nyílt az ajtó, Haydock jött vissza. Magánkívül volt a dühtől:

- Hol van? Hova dugta? - ordította.

Tuppence döbbenten meredt rá. Nem értette, mit beszél. Hisz nem vett el és nem rejtett el semmit.

Haydock intett Annának.

- Kifelé!

Az asszony visszaadta a pisztolyt, kisurrant a szobából.

Haydock belerogyott egy karosszékbe. Látszott, hogy nagyon igyekszik összeszedni magát. Azt mondta:

- Ezt nem viszi el szárazon, azt tudja! A kezemben van... és nekem megvannak a módszereim, hogy szóra bírjam... És mondhatom, nem valami kellemes módszerek. A végén úgyis kénytelen lesz bevallani. Nos, *mit csinált vele?*

Tuppence nyomban észrevette, hogy itt legalább icipici lehetőség nyílik az alkudozásra. Csak tudná, hogy mi az, ami állítólag a birtokában van?

Óvatosan megkérdezte:

- Honnan tudja, hogy megszereztem?

- Abból, amit mondott, átkozott kígyó! De magánál nincs, azt tudjuk... hisz tetőtől talpig átöltözött.

- Tegyük fel, hogy elküldtem valahova - mondta Tuppence.

- Ne beszéljen hülyeségeket. Tegnap óta mindent ellenőriztünk, amit postára adott. Nem küldte sehova. Csak egyet tehetett. Mielőtt ma reggel elindult, eldugta valahová a Sans Souciban. Három percet adok rá, hogy megmondja, hova dugta.

Kitette a zsebóráját az asztalra.

- *Tehát három perce van, Mrs. Beresford!*

A kandalló párkányán halkan ketyegett egy állóóra.

Tuppence meg csak ült, némán, egykedvű arccal.

Arca mit sem árult el vágtató gondolataiból.

Egy villanás, és mindent megértett - az egész ügy vakító világossággal tárult elébe, s végre arra is rádöbbent, ki volt az egész szervezet középpontja.

Szinte meglepődött, amikor Haydock megszólalt:

- Még tíz másodperc...

Mintha csak álmában látná, figyelte, mint emelkedik fel a pisztoly csöve, s hallgatta, hogy Haydock számol:

- Egy... kettő... három... négy... öt...

Éppen a *nyolchoz* ért, amikor lövés dörrent, s Haydock - széles, vörös képén döbbent meglepetéssel - arccal előre lehengeredett a székéről. Olyan elmélyülten leste áldozatát, hogy észre se vette, amint a háta mögött lassan kinyílt az ajtó.

Tuppence már talpon is volt. Félrelökte az ajtóban álló egyenruhás férfit, s megragadta a mögötte álló civil karját.

- *Mr. Grant!*

- Jól van, jól van, kedvesem... minden rendben... csodálatos volt...

Tuppence elengedte a füle mellett a megnyugtató szavakat.

- *Gyorsan!* Nem érünk rá! Itt a kocsija?

- Itt - Grant csak bámult.

- Gyors kocsi? Gyerünk rögtön a Sans Souciba. Muszáj! Csak odaérjünk! Mielőtt még idetelefonál, és nem kap választ!

Két perc, és benn ültek a kocsiban, s már kifelé tartottak Leatherbarrow-ból. Aztán kiértek a nyílt országútra, és a kilométeróra mutatója egyre jobban kilendült.

Mr. Grant nem kérdezett semmit. Csak ült csöndben, míg Tuppence a kilométerórát leste kínos aggodalommal. A sofőr teljesítette a parancsot, s vágtattak, ahogy csak a motortól tellett.

Tuppence csak egyszer szólalt meg:

- És Tommy?

- Rendben. Fél órája szabadult.

Tuppence bólintott.

Végre-valahára már Leahampton közelében jártak. A kocsi bőgve rohant át a városka kanyargós utcáin, föl a dombra.

Tuppence kiugrott, s Granttal a nyomában végigfutott a kerti úton. A főbejárat, mint általában, most is nyitva állt. Sehol senki. Tuppence fürgén fölszaladt a lépcsőn.

Futó pillantást vetett a saját szobájára, látta, hogy a fiókok ki vannak húzva, minden összeviszsza, az ágy földúlva. Bólintott, már indult is tovább. Mr. és Mrs. Cayley szobája felé.

A szoba üres volt, békés es enyhen gyogyszerszagú.

Tuppence odaszaladt az ágyhoz, és lerántotta róla a takarót.

Leszórta a földre, és benyúlt a matrac alá. Aztán, kezében egy viharvert képeskönyvvel, diadalmasan fordult Mr. Granthoz.

- Tessék. Ebben mindent megtalál...

- Hogyhogy mindent?

Megfordultak. Mrs. Sprot állt a küszöbön tágra nyílt szemmel.

- Most pedig - mondta Tuppence -, *engedje meg, hogy bemutassam magának M-et.* Igen. *Mrs. Sprot az.* Kezdettől fogva tudnom kellett volna.

A helyzethez illő antiklimaxot aztán már Mrs. Cayley szolgáltatta, amikor egy pillanattal később fölbukkant a szobája ajtajában.

- *Uramisten* - kiáltott fel kétségbeesetten, ahogy férje feldúlt ágyára nézett -, *mit fog ehhez szólni Mr. Cayley?*

Tizenötödik fejezet

- Kezdettől fogva tudnom kellett volna - mondta Tuppence.

Megviselt idegeit egy jókora korty óbrandyvel ápolgatva hol Tommyra, hol Mr. Grantra mosolygott, no meg Albertre, aki egy korsó sör mellett üldögélt, s jókedvében fülig szalad a szája.

- Mesélj el mindent, Tuppence! - sürgette Tommy.

- Előbb te mesélj! - mondta Tuppence.

- Nekem nincs sok mesélnivalóm. Merő véletlenségből rájöttem a rádió titkára. Már azt hittem, megúsztam a dolgot, de Haydock túljárt az eszemen.

Tuppence bólintott, és azt mondta:

- Nyomban idetelefonált Mrs. Sprotnak. Mire az kiszaladt a kerti útra, és lesben állt a kalapácscsal. Talán három percig ha távol maradt a bridzsasztaltól. Nem is figyeltem föl rá, hogy egy kicsit kifulladt... de hát őt sose gyanúsítottam.

- Ezek után - mondta Tommy - minden érdem Albertet illeti. Körbeszaglászott, mint egy hűséges kutya. Én S.O.S-t horkoltam neki, ő meg vette a drótot. Elrohant Mr. Granthoz a hírrel, és késő este együtt visszajöttek. Újabb morze-horkolás. Az eredmény: beleegyeztem, hogy maradok, amíg el nem kapják a várt tengeri erőket.

Mr. Grant is hozzátette a maga részét a beszámolóhoz.

- Mikor Haydock ma reggel elment hazulról, a mi embereink vették át a Csempésztanyát. S délután fülön fogtuk a motorcsónakot.

- Akkor most Tuppence következik - mondta Tommy. - Az ő története jön.

- Hát, kezdjük azzal, hogy végig iszonyúan hülye voltam. Sorra gyanúsítottam mindenkit, az egy Mrs. Sprot kivételével. Egyszer rettenetes veszélyérzetem támadt... azután, hogy kihallgattam azt a bizonyos telefonbeszélgetést a negyedikére vonatkozólag. Három személy jöhetett szóba, de én csak Mrs. Perennára vagy Mrs. O'Rourke-ra gyanakodtam. Pedig a színtelen Mrs. Sprottól kellett volna tartani.

Sötétben tapogatóztam egészen addig, amíg Tommy el nem tűnt. Aztán épp Alberttel próbáltunk kifőzni valamit, amikor váratlanul fölbukkant Anthony Marsdon. Kezdetben úgy látszott, nincs vele semmi baj... a szokott fiatalember, amilyen már nemegyszer futott Deb után. De két dolog elgondolkoztatott. Az első, hogy egyre biztosabbra vettem: még *soha* nem láttam, s hogy *soha* nem járt fönn a lakásunkon. A másik, hogy bár úgy látszott, mindent tud az én munkámról itt, Leahamptonban, azt hiszi, hogy *Tommy* fönn van Skóciában. Ez pedig nagyon nem tetszett nekem. Ha valakiről tudhatott, az csak *Tommy* lehetett volna, hisz és többé-kevésbé csak úgy mellékesen voltam itt. Kezdett az ügy gyanús lenni.

Mr. Grant azt mondta, az Ötödik Hadoszlop mindenütt jelen van, még a legvalószínűtlenebb helyeken is. Miért ne dolgoznék valamelyik beépítettjük éppen Deborah munkahelyén? Azt nem mondom, hogy biztos voltam benne, de annyira azért gyanakodtam, hogy egy kis csapdát állítsak a fiúnak. Elmondtam neki, hogy Tommyval az

egymás közötti érintkezésben van egy rejtjelünk. Mint ahogy volt is, a Bonzót ábrázoló levelezőlap. Csakhogy én Tonynak külön kis mesét kerekítettem holmi családi mondókáról, amelyik így hangzik: *Ha Penny Simon, Tuppence alma.*

És a számításom bevált: Marsdon gyönyörűen rá is harapott! Ma reggel kaptam tőle egy levelet, amely egyértelműen leleplezte.

Már jó előre elrendeztünk mindent. Mindösszsze annyi volt hátra, hogy felhívjam a szabót, és lemondjam a ruhapróbát. Ez volt a jelzés, hogy a hal bekapta a horgot.

- Azám! - mondta Albert. - És akkor jöttem én! Odaálltunk a pékkocsival a kapu elé, s kilötytyintettem egy vödör vizet. Ánizsosat... vagy legalábbis ánizsszagút.

- Aztán - vette át a történet fonalát Tuppence - én kijöttem, és beletapostam a pocsolyába. A pékkocsinak persze nem volt nehéz nyomon követnie az állomásig, ott meg valaki beállt mögém a sorba, és kihallgatta, hogy Yarrow-ba váltok jegyet. Eddig még csak egyszerű a dolog.

- A kutyák követték az ánizsszagot - mondta Mr. Grant. - Megtalálták a yarrow-i állomáson is, aztán csak mentek a kerék nyomán, amelyhez Mrs. Beresford hozzádörgölte a cipője talpát. így jutottunk el a sarjerdőbe, aztán a kőkereszthez, majd át a mezőn. A ellenségnek eszébe sem jutott, hogy mi játszva követhetjük Mrs. Beresfordot azután, hogy a szemünk láttára indult el egymagában, ők meg elhajtottak az ellenkező irányba.

- Ettől függetlenül, mondta Albert - csak úgy borsódzott a hátam. Tudtam, hogy ott van a ház-

ban, asszonyom, de nem tudhattuk, hogy mi történt odabent. Bemásztunk a hátsó ablakon, de be ám, és elkaptuk azt a külföldi nőt, ahogy lefelé jött a lépcsőn. És épp a legjobbkor értünk oda, azám!

- Tudtam, hogy jönni fognak - mondta Tuppence. - Csak az volt a kérdés, addig hogyan húzom ki. Ha nem látom, hogy nyílik az ajtó, úgy tettem volna, mintha hajlandó lennék mindent bevallani. De az igazán izgalmas mégiscsak az volt, amikor egyszerre összeállt az egész kép, és láttam, hogy milyen szörnyen ostoba voltam.

- De mitől állt össze a kép? - kérdezte Tommy.

- A *Liba-liba, gúnár-ío* - vágta rá Tuppence. - Ahogy ezt kimondtam, Haydock teljesen megvadult. És nemcsak azért, mert sértésnek szántam ezt a zagyvaságot. Nem! Rögtön láttam, hogy ez *számára jelent* valamit. Aztán ott volt annak a nőnek, Annának az arca; hasonlított a lengyel asszonyéra, és erről persze eszembe jutott Salamon, és már értettem is az egészet.

Tommy bosszúsan felsóhajtott.

- Tuppence, ha ezt még egyszer elmondod, én magam durrantalak le. Hogy *mit* értettél meg? És mi köze ehhez Salamonnak?

- Emlékezz csak: két asszony járult Salamon elébe egy csecsemővel, s mind a kettő azt állította, hogy a gyerek az övé. Salamon meg kijelentette. „Jó, akkor vágják ketté." A nem igazi anya hozzájárult: „Helyes, vágják csak." Az igazi meg fölkiáltott: „Csak azt ne, legyen inkább az övé!"

- Érted? Mert nem bírta volna elviselni, hogy a gyereket megöljék. Aznap este, amikor Mrs. Sprot agyonlőtte azt a nőt, mind azt mondtátok, csoda történt, s hogy nagyon-nagyon könnyen agyonlőhette volna a gyereket is. Már akkor rá kellett volna jönnöm, ha a gyerek valóban az övé, akkor nem kockáztatja meg a lövést. És ez azt bizonyítja, hogy Betty *nem* az övé. És azért kellett agyonlőnie azt a lengyel nőt.

- Miért?

- Mert az volt a gyerek *igazi* anyja. - Tuppence hangja kicsit megremegett. - Szegény... Szegény, üldözött lélek. Koldusszegényen menekült ide, s boldogan beleegyezett, hogy Mrs. Sprot örökbe fogadja a gyerekét.

- De miért akarta Mrs. Sprot örökbe fogadni a kicsit?

- *Álcázásul!* Csodálatos pszichológiai álcázásul. Az ember cl sem tudja képzelni, hogy egy kémfőnök ilyesmibe belerángassa a gyerekét. Ezért nem gyanakodtam én soha Mrs. Sprotra. Egyszerűen a gyerek miatt. De Betty édesanyja iszonyatosan vágyódott a kicsinye után, megszerezte Mrs. Sprot címét, és ideutazott. Itt csellengett a környéken, várta az alkalmat, és mikor az elérkezett, ő a gyerekkel együtt meglépett. Mrs. Sprot meg persze őrjöngött. A világ minden kincséért nem fordult volna a rendőrséghez. Azért írta azt az üzenetet, s tett úgy, mintha a szobájában találta volna, s fordult Haydockhoz segítségért. S azután, mikor nyomára akadtunk annak a szerencsétlen nőnek, Mrs. Sprot már nem vállalt semmi kockázatot, hanem agyonlőtte... De meny-

nyire hogy értett a lőfegyverekhez, kituno céllövő volt! Igen, agyonlőtte azt a szerencsétlent... és ezért nem érzek iránta semmi sajnálatot. Gonosz volt minden porcikája.

Tuppence elhallgatott, aztán folytatta:

- A másik, amit föl kellett volna ismernem, s amin elindulhattam volna, Vanda Polonska és Betty hasonlósága. Mert mindvégig *Bettyre* emlékeztetett az a nő. Aztán a gyerek képtelen játéka a cipőfűzővel. Mennyivel valószínűbb, hogy az úgynevezett anyját utánozta, s nem Kari von Deinimet! De amint Mrs. Sprot észrevette, hogy a gyerek mit művel, egy sor bizonyítékot rejtett el Karl szobájában, s az egészre a vegytintába mártott cipőfűzővel tette föl a koronát.

- Örülök, hogy Karl nem volt benne - mondta Tommy. - Kedveltem a fiút.

Mr. Grant a fejét csóválta.

- Kutya baja - mondta. - Ami azt illeti, előkészítettem a maguk számára egy kis meglepetést.

Tuppence-nek felderült a képe:

- Jaj de örülök... már csak Sheila miatt is! Persze hülyék voltunk, hogy olyan lelkesen kitartottunk a rossz nyomon, és futottunk Mrs. Perenna után.

- Benne volt némi I.R.A.-ügyekben, de semmi több - mondta Mr. Grant.

- Mrs. O'Rourke is gyanús volt egy kicsit... sőt néha még Cayleyéket is meggyanúsítottam.

- Én meg Bletchleyt - szólt közbe Tommy.

- De ezt a langyostej-nőt soha - mondta Tuppence. - Róla mindvégig azt hittük, hogy... Betty édesanyja.

- Hát nem éppen langyos tej - mondta Mr. Grant. - Veszélyes nő és ragyogó színész. És... sajnos, meg kell mondanom... angol születésű.

Tuppence leszögezte:

- Akkor sem nem sajnálom, sem nem bámulom... még csak nem is a hazájáért dolgozott. - Aztán újult kíváncsisággal nézett Mr. Grantra: - Megtalálta, amit akart?

Mr. Grant bólintott.

- Minden benne volt azokban a viharverte képeskönyvekben... amelyeknek az új példánya a polcon állt.

- S amelyekre Betty azt mondta hogy „cuna... maszatosz"? - kiáltott fel Tuppence.

- Hát csúnyák is voltak - jelentette ki szárazon Mr. Grant. - a *Maszat Peti* teljes részletességgel tartalmazta a tengerészetünk hadrendjét. A *Cinegemadár* ugyanezt a Légierővel kapcsolatban. Ami meg a hadseregét illeti, az stílszerűen *a Kisember nagy puskával* lapjain volt található.

- És a *Liba-liba, gúnár?* - kérdezte Tuppence.

Mr. Grant megmondta:

- A megfelelő reagenssel kezelve, amitől a láthatatlan tinta láthatóvá válik, megtaláltuk benne mindazoknak a fejeseknek a névsorát, akik fölajánlották, hogy segítséget nyújtanak a német invázióhoz. Volt köztük két rendőrkapitány, egy repülő vezérőrnagy, két tábornok, egy hadiüzem igazgatója, egy kabinetminiszter, számos rendőrfelügyelő és helyi önkéntes parancsnok. Meg persze számos kisebb hal a hadseregből és a haditengerészettől. Sőt a Hírszerzés soraiból is.

Tommy és Tuppence elámult.

- Hihetetlen - mondta Tommy.

Grant megcsóválta a fejét:

- Fogalmuk sincs arról, hogy milyen hatásos a német propaganda. Valamit megérint az emberek lelke mélyén, talán a sóvár hatalomvágyat. Ezek az emberek készek elárulni a hazájukat, de nem pénzért, hanem valami elmebajos büszkeségből, hogy ők, éppen ők lesznek azok, akik az ország érdekében tesznek valamit. És ez minden országban így van. Ide vezet a dölyfösség és a hiú *dicsőségvágy!*

Majd hozzátette:

- El tudják képzelni, ugye, hogy ha ezek az emberek ellentmondásos parancsokat adnak ki, ha összezavarják a csapatmozdulatokat, akkor a tervezett német invázió minden valószínűség szerint sikerül?

- És így? - kérdezte Tuppence.

Mr. Grant elmosolyodott:

- így? Csak jöjjenek. Felkészültünk a fogadásukra!

Tizenhatodik fejezet

- Anyu drága - mondta Deborah -, tudod-e, hogy már majdnem valami retteneteset feltételeztem rólad?

- Csak nem? - kérdezte Tuppence. - Mikor?

Szeme szeretettel pihent meg a lánya fekete haján.

- Mikor meglógtál apu után Skóciába, és én azt hittem, hogy Gracie néninél vagy. Már majdnem azt hittem, hogy viszonyod van valakivel.

- Ne mondd!

- Hát persze, nem gondoltam komolyan! A te korodban! És, ugye, azt is tudtam, hogy Öregmacival mennyire szeretitek egymást. Tulajdonképpen egy Tony Marsdon nevű idióta ültetett bogarat a fülembe. Tudod, anya, azt hiszem, ezt elmondhatom neked, később kiderült róla, hogy az Ötödik Hadoszlopnak dolgozik. Mindig olyan furán beszélt... hogy minden így marad, sőt még jobb lesz, ha Hitler győz.

- És te... öö... kedvelted ezt a fickót?

- Tonyt?... á, dehogy!... unalmas fráter volt. Várj, most táncolok egyet.

S már el is libbent egy szőke ifjú karján, és bűbájosan mosolygott fel rá. Tuppence pár percig követte őket a szemével, aztán tekintete egy magas, repülő-egyenruhás fiatalember felé fordult, aki egy szőke, karcsú lánnyal táncolt.

- Te, Tommy - mondta -, szerintem igazán aranyosak a gyerekeink.

- Itt van Sheila - mondta Tommy.

S ahogy Sheila elindult az asztaluk felé, fölállt.

A lány smaragdzöld estélyi ruhát viselt, ami kiemelte sötét szépségét. Ez a szépség ma este elég komor volt, és Sheila nem is épp barátságosan üdvözölte kettőjüket.

- Amint látják - mondta -, eljöttem, mert megígértem. De el nem tudom képzelni, miért kellett meghívniuk.

- Mert szeretjük magát - mondta Tommy mosolyogva.

- Igazán? - mondta Sheila. - Nem tudom, miért. Pedig rondán viselkedtem mindkettőjükkel.

Elhallgatott, aztán halkan így szólt:

- De nagyon hálás vagyok maguknak.

Tuppence a szavába vágott:

- Valami kellemes táncpartnert kellene kerítenünk magának.

- Nem táncolok. Utálok táncolni. Csak azért jöttem, hogy találkozzunk.

- Biztos tetszeni fog a fiú, akit bemutatunk magának - mondta mosolyogva Tuppence.

- Én... - kezdte Sheila, de torkán akadt a szó, ahogy megpillantotta a feléje ballagó Kari von Deinimet.

Sheila úgy nézett rá, mint aki álmodik.

- Te vagy az? - suttogta.

- Én, személyesen - mondta Kari.

Karl von Deinim erre az estére mintha valamelyest megváltozott volna.

Sheila döbbenten nézte. Arcára visszatért a szín, mélyen elpirult, és elfulladt hangon megkérdezte:

- Azt tudtam, hogy minden rendben van veled... de azt hittem, internáltak.

- Nem volt rá okuk, hogy internáljanak.

Aztán folytatta.

- Bocsáss meg, Sheila, megtévesztettelek. Én ugyanis nem vagyok Karl von Deinim. Csak a nevét vettem fel, megvolt rá az okom.

Kérdő pillantást vetett Tuppence-re, s az ráhagyta:

- Gyerünk. Mondja csak el.

- Karl von Deinim a barátom volt. Itt ismertem meg, Angliában, pár évvel ezelőtt. Aztán felújítottam vele az ismeretséget, közvetlenül a háború előtt, odaát, Németországban. Én akkor különleges küldetésben jártam ott, Anglia szolgálatában.

- A Hírszerzésnél dolgoztál? - kérdezte Sheila.

- Ott. S mialatt Németországban jártam, furcsa dolgok történtek. Egyszer-kétszer csak hajszál híján menekültem meg. A terveim kitudódtak, amikor nem lett volna szabad tudni róluk senkinek. Rádöbbentem, hogy valami nagy baj van, s a „rothadás" - hogy ezt a szót használjam - behatolt már a Hírszerzésbe is. A saját fajtám árult el. Karl meg én valamelyest hasonlítottunk egymásra (az egyik nagyanyám német volt), ezért is voltam alkalmas arra, hogy Németországban dolgozzam. Karl nem volt náci. Csak a szakmája érdekelte, kutató vegyész volt, mint én. Aztán valamivel azelőtt, hogy a háború kitört volna, elhatározta, hogy Angliába menekül. A bátyjait koncentrációs táborba hurcolták. Arra számított, hogy nem lesz könnyű kijutnia Németországból, de szinte valami csoda folytán minden akadály

magától elhárult az útjából. Annyira, hogy amikor említette nekem, már-már gyanút fogtam. Miért könnyíti meg a hatóság ennyire, hogy Von Deinim kijusson Németországból, mikor a két bátyja és a rokonai táborban vannak, s őt magát is náciellenes érzelmekkel gyanúsítják? Úgy rémlett, valami oknál fogva kifejezetten kívánatosnak tartják, hogy Angliába menjen. Az én helyzetem egyre kényesebbé vált. Karl ugyanabban a házban lakott, mint én, s egy szép napon, őszinte bánatomra, holtan találtam az ágyán. Erőt vett rajta a depresszió, és önkezével vetett véget az életének. Egy levelet hagyott hátra, azt elolvastam, és zsebre vágtam.

Úgy határoztam, hogy szerepet cserélek vele. Szerettem volna kijutni Németországból... és tudni akartam, hogy Karinak miért könnyítették meg az útját. A holttestet felöltöztettem az én ruháimba, és ráfektettem az ágyamra. Minthogy főbe lőtte magát, az arca felismerhetetlenné vált. A háziasszonyomról pedig tudtam, hogy majdnem vak.

Karl von Deinim irataival aztán Angliába utaztam, s elmentem arra a címre, ahova utasították. A Sans Souci volt az.

Míg ott laktam, mindvégig Karl von Deinim szerepét játszottam, és soha nem lazítottam. Már munka várt egy itteni vegyi üzemben. Először azt hittem, majd arra kényszerítenek, hogy a nácikkal dolgozzam. Később aztán rájöttem, hogy szegény barátomnak csupán a bűnbak szerepét szánták.

Mikor a hamis bizonyítékok alapján letartóztattak, nem szóltam semmit. Ameddig csak lehetett,

nem akartam leleplezni a kilétemet. Kíváncsi voltam rá, mi történik. S csak pár nappal ezelőtt ismert fel az egyik emberünk, s derült ki az igazság.

Sheila szemrehányóan jegyezte meg:

- Nekem igazán meg kellett volna mondanod.

- Ha úgy érzed... bocsáss meg - mondta Karl gyöngéden, és Sheila szemébe nézett. A lány haragosan, büszkén állta a pillantását... de a hangja megenyhült. Azt mondta:

- Gondolom, azt tetted, amit tenned kellett...

- Te drága... - mondta Karl, és fölállt. - Gyere, táncoljunk.

Tuppence fölsóhajtott.

- Mi baj? - kérdezte Tommy.

- Remélem, Sheila továbbra is szeretni fogja, most, hogy már nem kiközösített német, akinek csak ellenségei vannak.

- Hát, ha a látszat nem csal, igencsak szereti.

- Igen ám, de ezek az írek szörnyű csökönyösek. És Sheila született lázadó.

- Igaz is, miért kutatta át aznap a szobádat ez a fiú? Az vezetett minket olyan szörnyen tévútra.

- Talán nem tartotta túlságosan meggyőzőnek Mrs. Blenkensop alakítását. Ami azt illeti... amíg mi őt gyanúsítottuk, ő miránk gyanakodott.

- Hát ti? - kérdezte Derek Beresford, miközben a partnerével eltáncolt a szülei előtt. - Miért nem táncoltok?

S bátorítóan rájuk mosolygott.

- Milyen édes ez a két gyerek - mondta Tuppence.

Aztán az ikrek a partnerükkel együtt visszatértek, és leültek a szüleik asztalához.

- Azért örülök, hogy végül sikerült valami munkát kapnod. De nem valami érdekes, igaz? - mondta Derek az apjának.

- Javarészt rutinmunka.

- Sose bánd, fő, hogy csinálsz valamit. Az önmagában is nagy dolog.

- Én meg annak örülök, hogy anyut is engedték utánad menni, és ő is dolgozhat - mondta Deborah. - Mindjárt sokkal jobb a kedélye. De azért elég egyhangú munka, mi?

- Eddig nem is volt olyan egyhangú - mondta az anyja.

- Akkor jó - mondta Deborah. Majd hozzátette: - Ha vége lesz a háborúnak, majd én is meselhetek a munkámról. Szörnyű érdekes, csak tudod, borzasztóan titkos.

- Jaj de izgalmas lesz! - mondta Tuppence.

- Azám! Ha nem is annyira, mint a repülés...

Deborah irigykedve nézett Derekre. Aztán kikottyantotta: - Dereket fölterjesztették... - De a bátyja belefojtotta a szót:

- Befogd a szád, Deb!

Tommy fölkapta a fejét:

- Halljuk csak, Derek, miért kapod azt a kitüntetést?

- Ó, semmi az egész, csak a szokásos cirkusz, amiben mindannyian benne voltunk. Nem is tudom, miért pont engem szúrtak ki... - dünnyögte Derek, mélyen elpirulva. Olyan zavarban volt, mintha valami gyászos bűntettel vádolták volna.

Fölállt a szőke leányzóval együtt.

Derek azt mondta:

- Ezt nem szabad kihagynunk... a szabadságom utolsó estéje.

- Gyerünk, Charley - mondta Deborah.

S mind a két pár ellibegett.

Tuppence így fohászkodott magában:

Csak épségben hazatérjenek!... Ne történjen velük semmi baj...

Fölnézett, s a tekintete Tommy tekintetével találkozott. Tommy megszólalt:

- És a kicsi?... nem kellene...

- Betty? Jaj, Tommy, olyan boldog vagyok, hogy neked is eszedbe jutott! Már azt hittem, hogy csak bennem mocorog annyira az anyai érzés. Ezt komolyan mondod?

- Hogy fogadjuk örökbe? Miért ne? Elég rossz sora volt, mi meg élveznénk, hogy van egy kicsi, akit fölnevelhetünk.

- Jaj, Tommy! - mondta Tuppence, és megszorította Tommy kezét. Egymásra néztek.

- Mi mindig kitaláljuk egymás gondolatait - mondta Tuppence boldogan.

Deborah, ahogy eltáncolt Derek mellett, odasúgta neki:

- Nézd csak... fogják egymás kezét! Olyan aranyosak, hát nem? Kár, hogy ebben a háborúban olyan unalmas szerep jutott nekik... nem is tudom, mivel kárpótolhatnánk őket...

Tartalom

Első fejezet.....5
Második fejezet.....24
Harmadik fejezet.....41
Negyedik fejezet.....60
Ötödik fejezet.....83
Hatodik fejezet.....102
Hetedik fejezet.....120
Nyolcadik fejezet.....146
Kilencedik fejezet.....161
Tizedik fejezet.....175
Tizenegyedik fejezet.....191
Tizenkettedik fejezet.....200
Tizenharmadik fejezet.....213
Tizennegyedik fejezet.....228
Tizenötödik fejezet.....239
Tizenhatodik fejezet.....247

Agatha Christie minden idők legnépszerűbb krimiírója. Példátlanul magas, több mint 2 milliárdos példányszámban nyomtatták ki műveit. A bűnügyi regények valóban egyetlen és igazi királynője...

Agatha Christie

N vagy M

1940 nyarán, az első légitámadásokat élő háborús Angliában meglehetősen unalmas társaság verődik össze egy déli tengerparti üdülőhely kopottas panziójában. A Sans Souciban: nyugalmazott katonatisztek, éltes családanyák, kötögető aggszüzek, keszeg hipochonderek, csemetéjüket istápoló fiatalasszonyok vannak. S noha ott van a nacionalista érzelmű ír panziósné meg a Németországból menekült fiatal vegyész is, nem hajmeresztő képtelenség-e, hogy egy náci kémszervezet utáni nyomozás szálai éppen ide vezessenek, a Sans Souciba? Lehetséges-e, hogy a titokzatos N vagy M, a szervezet feje ott rejtőzik a Sans Souci lakói között? Sikerrel jár-e a nácik felforgatótevékenysége, vagy sikerül még időben elhárítani a fenyegető katasztrófát? Ez mind kiderül a rokonszenves amatőr nyomozó házaspár, Tuppence és Tommy Beresford kalandjai során.

www.aquila.hu
ISBN 978 963 679 562 7
9 789636 795627

AQUILA